

# DIARI DE SESSIONS

## DEL PARLAMENT DE CATALUNYA



IX legislatura  
Tercer període

Sèrie C - Número 179  
23 de novembre de 2011

### Comissió d'Afers Institucionals

Presidència de l'H. Sra. Marina Geli i Fàbrega

Sessió núm. 14, primera reunió

#### SUMARI

---

##### Compareixences

acumulades dels degans de les facultats de periodisme i dels degans de les facultats de comunicació audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00153/09 i 353-00154/09) p. 5

##### Compareixença

de Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull i expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00137/09) p. 7

##### Compareixença

del degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00136/09) p. 18

##### Compareixença

del degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00141/09) p. 20

##### Compareixença

de la degana del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00152/09) p. 21

##### Compareixença

de representants del Grup de Periodistes Ramon Barnils amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00155/09) p. 22

##### Compareixences

acumulades de representants dels comitès de professionals i d'empresa de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00138/09 i 353-00139/09) p. 36

##### Compareixença

d'una representació del Sindicat de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00142/09) p. 41

##### Compareixença

d'una representació de Teleespectadors Associats de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00140/09) p. 52

→

**Compareixença**

de Robert Serentill, president de l'Associació Catalana de Ràdio, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00143/09) p. 60

**Compareixença**

de Manel Ramon, president de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00149/09) p. 62

**Compareixença**

dels presidents de les associacions de televisions locals privades amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00146/09) p. 63

**Compareixença**

de Xavier Atance, president de Productors Audiovisuals de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00160/09) p. 72

**Compareixença**

de Jaume Ferrús, president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00161/09) p. 74

**Compareixença**

de Ramon Colom, president de Barcelona Audiovisual, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00162/09) p. 75

**Compareixença**

d'Àngel Casas, director de Barcelona Televisió, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00144/09) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL  
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

## SESSIÓ NÚM. 14.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix Marina Geli i Fàbrega, acompanyada del vicepresident, Pere Regull i Riba, i de la secretària, M. Mercè Jou i Torras. Assisteix la Mesa de la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giralt, Marta Alòs Lòpez, Dolors Batalla i Nogués, David Bonvehí i Torras, Ramon Espadaler i Parcerisas, Jordi Turull i Negre i Santi Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Eva Granados Galiano i Ernest Maragall i Mira, pel G. P. Socialista; Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres, Hortènsia Grau Juan i Laia Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteixen a aquesta sessió la presidenta del Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya, Núria Amat Sans; el president de Productors Audiovisuals de Catalunya, Xavier Atance Yagüe; el president del Grup de Periodistes Ramon Barnils, David Bassa Cabanas; el president del Comitè Professional de Catalunya Ràdio, Gonçal Calvo Vergés; el president de l'Associació de Mitjans de Proximitat - Televisions Digitals Independents, Frederic Cano Campos; el degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull i expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, Josep M. Carbonell i Abelló; el director de Barcelona Televisió, Àngel Casas i Mas; el degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra, Josep M. Casasús i Guri; el degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona, Josep M. Català Domènech; el president de Barcelona Audiovisual, Ramon Colom Esmatges; el degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, Daniel Condeminas i Tejel; el president del Sindicat de Periodistes de Catalunya, Ramon Espuny Solé; el president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya, Jaume Ferrús i Estopà; la degana del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, Montserrat Grau i Comet; el president de Telespectadors Associats de Catalunya, Josep M. Guerra Mercadal, acompanyat del director general, Lluís Boza Osuna, i de la vocal de la junta M. José Solé; el degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Josep M. Martí Martí; el president del Comitè Professional de Televisió de Catalunya, Sergi Mulero Sánchez; el president de l'Associació Catalana de Concessionaris Privats de la TDT Local - Associació Catalana de Televisió, Fèlix Noguera Carrillo; el president de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, Manel Ramon Ferré; el president del Comitè d'Empresa de Catalunya Ràdio, Joan Jordi Rosell Casas, i el secretari general de l'Associació Catalana de Ràdio, Francesc Robert i Agell.

## ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 200-00012/09). Govern de la Generalitat. Compareixença (text presentat: BOPC 130, 20; esmenes a la totalitat: BOPC 152, 12).

1.1. Compareixença dels degans de les facultats de periodisme de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00153/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.2. Compareixença dels degans de les facultats de comunicació audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00154/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.3. Compareixença de Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull i expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00137/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.4. Compareixença del degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00136/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.5. Compareixença del degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00141/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.6. Compareixença de la degana del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00152/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.7. Compareixença de representants del Grup de Periodistes Ramon Barnils amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00155/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.8. Compareixença de representants dels comitès de professionals i d'empresa de Televisió de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00138/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.9. Compareixença de representants dels comitès de professionals i d'empresa de Catalunya Ràdio amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00139/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.10. Compareixença d'una representació del Sindicat de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00142/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.11. Compareixença d'una representació de Telespectadors Associats de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00140/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.12. Compareixença de Robert Serentill, president de l'Associació Catalana de Ràdio, amb relació al Projecte

de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00143/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.13. Compareixença de Manel Ramon, president de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00149/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.14. Compareixença dels presidents de les associacions de televisions locals privades amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00146/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.15. Compareixença de Xavier Atance, president de Productors Audiovisuals de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00160/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.16. Compareixença de Jaume Ferrús, president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00161/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.17. Compareixença de Ramon Colom, president de Barcelona Audiovisual, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00162/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.18. Compareixença d'Àngel Casas, director de Barcelona Televisió, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00144/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.19. Compareixença de Joan Manuel Tresserras amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00151/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.20. Compareixença de Joan Majó, exdirector general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00156/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.21. Compareixença de Rafael Jorba, exconseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00157/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.22. Compareixença d'Albert Sáez, exdirector de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00158/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.23. Compareixença de Jaume Serrats, periodista i advocat, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00147/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.24. Compareixença de Marçal Sintès, director del Departament de Periodisme de la Facultat de Ciències de la

Comunicació de la Universitat Ramon Llull, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00148/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.25. Compareixença de Josep Gifreu amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00150/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.26. Compareixença d'Artemio Rallo, catedràtic de dret constitucional de la Universitat Jaume I, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00159/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

1.27. Compareixença de Miquel Bonastre, director de la Xarxa de Televisions Locals de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00145/09). Comissió d'Afers Institucionals. Substanciació.

### La presidenta

Hola, bon dia a tots i a totes. Benvinguts a la Comissió d'Afers Institucionals, comissió primera del Parlament.

Avui, tal com vam acordar a la Mesa, els senyors i senyores portaveus, començaríem avui i demà al matí totes les compareixences amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual. Ja es varen aprovar vint-i-set compareixences. Ho hem intentat ordenar el millor que hem sabut per donar també sentit, no?, i per fer un cert seguiment de l'important debat que avui encetarem i l'escolta, aquest és un període d'escolta –ara els ho deia als senyors degans, no?–, un període d'escolta d'institucions o persones que ens aportaran valor per al tràmit parlamentari de la modificació legislativa.

Aquest dematí el primer període d'escolta són els degans de les diferents facultats de ciències de la comunicació de Catalunya –som un país que per sort tenim contingut molt important des del punt de vista universitari. La segona part del matí, la mitgera, seran els col·legis professionals; i l'última part de la sessió del matí seran els comitès professionals.

Per tant, la veu dels formadors, la veu dels col·legis professionals, de l'exercici professional, i la veu també dels treballadors, en forma de comitès professionals o sindicats.

A la tarda, hi haurà el període d'escolta de les associacions de teleespectadors, i finalment, el bloc –avui de patronals, per entendre'ns, agrupades en associacions o federacions, les empreses, eh?, les empreses del sector.

Demà vindran persones físiques rellevants, que va ser aprovada en aquesta comissió la seva compareixença perquè diguin la seva opinió.

### Compareixences

acumulades dels degans de les facultats de periodisme i dels degans de les facultats de comunicació audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00153/09 i 353-00154/09)

Per tant, avui començarem amb els senyors degans que ens acompanyen.

Vàrem acordar un temps raonable, ja saben que intencem ordenar amb generositat i un cert ordre des de la Mesa aquesta comissió, un temps –ara no posarem el cronòmetre– d'uns deu minuts, que era el que per als compareixents semblava raonable, de les intervencions que hi farien els tres degans; posteriorment els grups, que farien els seus comentaris a aquests compareixents, entorn d'uns cinc minuts, i posteriorment un altre torn per a la resposta, si escau, de les persones convidades, i, finalment, si algun dels parlamentaris, dels portaveus, vol fer algun comentari, com sempre. Aquesta no és una sessió de control al Govern, sinó una sessió d'escolta, eh?, i, per tant, això és el que vàrem acordar entre els portaveus i la Mesa.

Els he de dir que hi ha, em sembla, alguna persona que no ha pogut estar entre nosaltres... *(Pausa.)* El senyor Ivan Lacasa i Mas, per raons de salut, s'excusa, perquè té un tema gripal, i, per tant, decau la compareixença del degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Internacional de Catalunya.

Sense més preàmbuls començaríem, per tant, la primera part. Benvinguts, senyors degans, és un luxe estar aquí amb vostès. Passaríem la paraula al senyor Josep Maria Català Domènech, com a degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Té vostè l'ús de la paraula.

**Josep M. Català Domènech** (degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom. Els agraeixo que em permetin parlar davant d'aquesta comissió, però els adverteixo que no sóc un expert en el tema, la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB té com a degà en aquests moments un teòric, un teòric de la fenomenologia de la comunicació i no pas de les regulacions necessàries per gestionar-la socialment. Cal dir, de tota manera, que en aquestes societats nostres, cada vegada més reglamentades, als teòrics se'ns escolta poc, potser perquè parlem de qüestions de fons i la política, sempre tan apressada, es dedica més a administrar la superfície.

En tot cas, he demanat el parer dels membres de la facultat, que sí són especialistes en la matèria, i és aquesta opinió la que avui els presento. Jo tinc un punt de vista personal, però potser és massa teòric i els faria perdre el temps. De tota manera, si cap al final em queden uns minuts, ja els expressaré aquesta consideració.

He detectat una preocupació especial en l'article 2 de l'actual projecte de llei, que modifica l'article 4 de la Llei 2 del 2000, especialment allí on es diu que, si en una primera votació no s'obtingués aquesta majoria de dos terços, els membres són elegits per una majoria absoluta en una segona votació. Creiem que, si bé aquesta clàusula pretén solucionar possibles situacions d'encallament quan sigui difícil aconseguir el consens, també li treu protagonisme al treball polític i, per tant, empobreix la democràcia. Pensem que és obligació dels que es dediquen a la política, en els àmbits que ens ocupen, fer el possible per arribar a solucions de consens i que només aquestes són plenament vàlides.

Per altra banda, si bé entenem que la situació econòmica aconsella aprimar les institucions, la reducció dels membres del consell va en contra de la seva necessària pluralitat; potser hi hauria altres maneres d'estalviar.

Pel que fa a l'article 8, que modifica l'article 7 de la Llei 11/2007, ens trobem amb idèntiques preocupacions pel que fa a l'apel·lació a les majories absolutes en l'elecció dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals, així com en el cas del president o presidenta d'aquest consell. En realitat, la clàusula esmentada és, en la pràctica, una invitació a alludir el consens, i, per tant, s'està enviant un missatge negatiu al Parlament i als seus representants. També la reducció del consell de govern de dotze a cinc membres va en contra de la necessària pluralitat de l'organisme.

El consell assessor és així mateix una àrea problemàtica. Ens preguntem per què els membres del qual els ha d'eleger el Parlament, quan potser seria més convenient que el Parlament decidís quins col·lectius socials i professionals hi han d'estar representats i que fossin aquests qui aleshores escollissin les persones idònies. Tal com està dissenyat, el consell assessor no té cap poder efectiu i, per tant, la seva utilitat és dubtosa. Si es convertís en una cambra de representació d'aquests col·lectius socials i professionals amb una major capacitat d'influència la seva funció seria més clara i de major utilitat.

En general, la nostra preocupació es centra en com assegurar la independència dels diferents estaments que intervenen en la regulació i el govern dels mitjans audiovisuals. L'experiència ens diu que la por dels partits a perdre el control dels organismes fa que aquests siguin tutelats directament pels interessos polítics, de manera que el seu funcionament queda col·lapsat pel conflicte entre els diferents interessos. En aquests sentit, no sembla convenient que, per exemple, el mandat dels membres del consell assessor s'hagi de renovar cada quatre anys, ja que d'aquesta manera és evident que es vol lligar als períodes electorals, amb la qual cosa el missatge que es dona és, una vegada més, molt poc encoratjador per a la ciutadania, a la vegada que promou la manca d'independència.

També preocupa la poca representació que els especialistes en la comunicació tenen en els diferents organismes, potser s'hauria de procurar, com queda dit,

que almenys en el consell assessor aquesta representació estigués assegurada. Les ràdios i televisions públiques més prestigioses d'Europa donen sovint més marge d'intervenció en la seva gestió als col·lectius socials i professionals. Per altra banda, en la literatura acadèmica sobre el tema es detecta un ampli consens sobre aquesta qüestió. Tampoc seria una mala idea que aquests col·lectius entressin a formar part dels òrgans de govern, potser fins i tot seria convenient que l'elecció del president del consell de govern de la corporació fos per llei una persona amb experiència dels mitjans de comunicació. I no es podria escollir mitjançant concurs públic basat en un currículum professional? Cal afegir que en aquest cas s'hauria d'evitar de totes totes el que va succeir amb aquest sistema en l'elecció de l'anterior director general.

Finalment, unes consideracions personals. Crec que les nostres societats complexes per resoldre les dificultats de gestió en què es troben s'endinsen cada vegada més en laberints burocràtics que creen més problemes que els que resolen. Es tracta d'una manera equivocada d'enfrontar-se a aquesta complexitat, que encara embolica més quan els partits polítics consideren que aquestes burocràcies són instruments de poder o potser, pitjor encara, quan es creuen que cedir en aquests terrenys és ja una derrota.

No hi ha dubte que el Consell de l'Audiovisual és absolutament necessari, i també la corporació, encara que pot semblar que unes empreses públiques no precisen d'un consell de govern tan grandiloqüent. El CAC és necessari i exemplar, però potser caldria repensar el seu funcionament des d'una altra perspectiva que l'allunyés de les temptacions de control polític. Potser s'hauria de reconsiderar també el sistema d'elecció del president d'aquest organisme.

Per altra banda, la societat i els mitjans estan canviant molt ràpidament, però l'estructura del consell no sembla assegurar la necessària acomodació a aquests ritmes. Crec que no s'ha de pensar tant a controlar com a facilitar processos, tot tenint cura d'evitar els abusos o desviacions que es puguin produir en els mitjans públics i privats, el paper dels quals a les nostres societats ara per ara tampoc està molt clar, però que s'hauria de clarificar, perquè la seva funció és fonamental, especialment en el cas dels públics.

En tot cas, aquests organismes semblen estar pensats per a un concepte de la informació i de la comunicació que avui en dia no és gaire operatiu. Avui, informació, comunicació i coneixement formen part d'un mateix flux que es modifica constantment i que, per tant, hauria d'estar acompanyat per institucions i organismes, que a partir d'una estructura sòlida i estable promoguéssin àmbits d'assessoria i vigilància positiva amb una gran flexibilitat. Per això, s'hauria d'augmentar el paper de les universitats en el seu àmbit, no solament reclutant personal acadèmic per formar part dels seus estaments, sinó creant vasos comunicants en gabinets o espais de recerca creats expressament en els campus universitaris. Això, si bé no garantiria del tot la independència, segurament la fomentaria i sobretot enriquiria el funcionament dels

organismes de què estem parlant, els donaria una consistència teòrica.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor degà, per la seva intervenció. Ens han comentat..., a part que vostès saben que s'enregistra, eh?, la seva intervenció, i, per tant, això estarà al servei de la cambra i dels diputats. Si vostès volen enviar-nos qualsevol qüestió, posteriorment serà repartida als membres de la comissió.

Ara passàriem la paraula al degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra, el senyor Josep Maria Casasús.

#### Josep M. Casasús i Guri (degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra)

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputades i diputats de Catalunya. Agraïxo la confiança que m'atorga aquesta Comissió d'Afers Institucionals en convidar-me a comparèixer avui en sessió de treball parlamentari en la meua condició de catedràtic d'universitat i ara degà en funcions de la Facultat de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra.

Em plau recordar, i considero que és adient fer-ho en atenció a vostès i per cortesia a vostès, que, tal com poden comprovar en el diari de sessions d'aquest Parlament, ja vaig comparèixer el divendres 23 d'octubre de l'any 1998, fa, doncs, tretze anys, aleshores com a degà de la Facultat de Periodisme, i vaig comparèixer en aquell moment davant la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de Creació de l'Ens Públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de Regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya. També em plau recordar que l'any 80 aquest Parlament per unanimitat, a proposta de consens dels grups majoritaris, em va nomenar membre de la primera comissió assessora de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, quan encara no hi havia televisió autònoma pròpia.

Bé, focalitzo avui la meua intervenció sobre aquest Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual a partir d'un examen del text, emprès a partir d'uns criteris que són la meua especialitat, per tant, propis de l'ètica de la comunicació i de la deontologia periodística, ho repeteixo, matèries que imparteixo ara i sobre les quals investigo, però també a partir dels criteris, entenc jo, que inspiren al legislador en l'elaboració de l'instrument jurídic que aquí ens ocupa avui. N'he triat uns quants, d'aquests criteris, els que a mi em semblen més rellevants. El temps concedit per intervenir, deu minuts, no m'ha permès ser exhaustiu en l'estudi dels diversos vessants del projecte.

El primer criteri és el de l'austeritat. Des de la perspectiva d'aquest criteri, considero un encert de responsabilitat social i alhora de millora de l'operativitat i l'eficiència la reducció del nombre de membres i la minoració o contenció de les despeses públiques tant

en el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, capítol I, com en el Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, capítol III. És conseqüent amb aquest criteri la supressió del càrrec de director o directora general de la corporació, les funcions del qual són assumides pel president del consell. Repetixo que és un encert aquesta previsió.

L'altre criteri que he ponderat és el de la independència. Té sentit invocar-lo per tal d'aprofundir en un concepte democràtic avançat de les televisions públiques. Proposo que maldem per no confondre la televisió pública amb una televisió política. L'any 1998 –l'any 98–, fa tretze anys, ja vaig suggerir en aquesta seu una fórmula que recollia l'esperit de les televisions públiques britànica, austríaca, alemanya, sueca i belga d'aleshores. El Parlament, això és indubtable, ha d'elegir els membres que integraran el Consell de l'Audiovisual i el consell de govern de la corporació esmentada. Cal que així sigui, sense cap mena de dubte, és un principi de legitimitat i de reconeixement democràtic.

On cal aprofundir, entenc –on cal aprofundir–, és en el progrés cap a un model avançat de televisió pública i no política a partir d'una proposta de candidats, que sí que seran elegits pel Parlament. La proposta cal que arribi al Parlament per iniciativa dels òrgans directius d'entitats acadèmiques i culturals consolidades i d'organitzacions cíviques i grups socials acreditats: des de les universitats, col·legis professionals, acadèmies com l'Institut d'Estudis Catalans o la de jurisprudència i legislació; institucions com el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya o el Consell Escolar de Catalunya; associacions de telespectadors, com el TAC; sindicats, patronals. Haurien d'enviar-se al Parlament ternes de candidats i candidates, cada proposta de candidat hauria d'anar al Parlament informada amb una motivació sòlida i amb un currículum de mèrits específics per a la funció de membre de sengles consells. Els diputats haurien d'elegir entre les persones proposades en aquestes ternes o rebutjar-les si no les consideren idònies. L'elecció parlamentària hauria de basar-se en l'assoliment per a cada candidat o candidata d'una majoria qualificada en la qual participessin com a mínim tres grups parlamentaris.

Un altre criteri és el de la transparència. Està vinculat amb el criteri d'independència, quan suggereixo que el president o presidenta del consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, a qui el projecte actual atorga funcions executives, accedeixi per votació al càrrec mitjançant un concurs obert i públic en el qual aquelles persones que hi aspirin presentin un projecte de gestió per als propers sis anys, projecte que integri orientacions i previsions sobre pressupostos d'exploració. Aquesta garantia d'independència –aquesta garantia d'independència– i transparència democràtica és vigent ara per al càrrec de director o directora general en virtut de la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de l'esmentada corporació.

Una altra proposta de transparència que faig afecta el Consell de l'Audiovisual en una matèria concreta com són els encàrrecs d'informes o de recerques que es fan, encàrrecs que es fan a persones o entitats exter-

nes. Suggereixo que, per tal d'evitar conflictes d'interessos, tots aquests encàrrecs, qualsevol que sigui la seva quantia, més enllà del límit que posa la llei –que és un topall, però un topall a la baixa–, estiguin sotmesos al requisit previ de concurs públic.

En darrer terme, em refereixo també a un altre criteri, al criteri de legitimitat, que pot quedar afectat respecte a les actuals presidències dels dos consells regulats per la llei. El mandat dels actuals presidents és legítim, està emparat per disposicions legals encara vigents. Opino que no seria recomanable que no exhaurissin el seu mandat només pel fet d'entrar en vigor la llei que es pot derivar del projecte que avui m'ha permès dirigir-me a vostès amb tota la meua humilitat, amb esperit de servei públic i amb l'agraïment per l'atenció prestada.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor degà.

#### Compareixença

de Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull i expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00137/09)

Ara donaríem la paraula al senyor Josep Maria Carbonell, també com a degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull. També els he de dir que va ser demanada la seva compareixença com a expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, atès que és la mateixa persona fem un refós, eh?, per no haver de tornar a intervenir demà. Això és el que vam acordar.

Senyor Carbonell, benvingut a la casa, a la seva casa també. Té vostè la paraula.

**Josep M. Carbonell i Abelló** (degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull i expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya)

Presidenta, moltes gràcies. Feia anys que no tornava per aquí i certament per mi representa una evocació de molts records d'aquesta casa, que va ser casa meua durant quasi una dècada, eh?

He preparat una còpia per a cada grup parlamentari –si ho poden repartir–, perquè, francament, en deu minuts es fa molt difícil sintetitzar una posició del conjunt, i, per tant, aniré molt telegràficament. I com que encara tenia al cap l'anterior Reglament i pensava que em trobaria amb sis ponents, eh?, doncs, per això portava sis còpies. Però, bé, aniré molt telegràficament donant la meua opinió, primer, amb una peti-

ta introducció, després amb temes sobre les modificacions, i després amb conclusions.

Primer una petita introducció, que jo crec que és molt important i que paga la pena recordar, la comunicació audiovisual és quelcom més que un negoci, la comunicació és quelcom més que un bé mercantil. Jo els vull dir això perquè és un aspecte que diferencia posteriorment la justificació d'unes corporacions públiques, d'una regulació pública sobre la comunicació audiovisual. Ja des dels anys trenta, però de forma sostinguda, en els diversos països del món, la comunicació audiovisual, per la seva incidència en l'esfera pública, pels seus costos, ha estat considerada com quelcom més que un bé mercantil; és un bé públic que té un paper important en la cohesió i en la llibertat i en la democràcia de les nostres societats.

Segon aspecte. A Catalunya, en el Parlament des de l'any 98 –i el doctor Casasús ho recordava molt bé–, s'ha fet un seguit de comissions, s'ha fet un seguit de desplegament normatiu, que jo he tingut l'honor de seguir molt de prop, en què hi han fites molt importants. Jo recordo la moció el desembre del 99 que va marcar l'agenda reformadora audiovisual i que va representar un moment molt important en el que seria posteriorment tota la dècada que va del 2000 al 2010. Aquella moció..., recordo un dels punts més emblemàtics, que era que el director general de la corporació, a l'espera posterior de les lleis, seria un director general nomenat d'acord entre el Govern i l'oposició. I aquest va ser un aspecte que després aniria canviant amb profunditat tot el conjunt d'un ampli pacte, i aquí voldria insistir-hi jo, com un segon aspecte legislatiu, que és necessari. Cal que les futures reformes tinguin, abastin un ampli pacte, com ha estat fins ara en les diferents lleis audiovisuals.

Tercer, vull que siguin conscients d'aquest aspecte que sembla obvi, però que paga la pena recordar. Nosaltres tenim una corporació pública de mitjans audiovisuals d'estàndards centreeuropeus de primera qualitat. Jo ho vull dir perquè conec bastant bé el sistema de mitjans d'Europa i d'alguns països més, i potser no som conscients que veritablement tenim una corporació de primer nivell europeu, però centreeuropeu, i que té una funció estratègica en el país, i que potser de vegades no en som prou conscients, i que tenir uns bons mitjans públics és costós, perquè fer televisió de qualitat és costós, i que té un paper important en la nostra societat, molt important en la voluntat de ser del país, en la nostra projecció com a país. I nosaltres, a Catalunya, som també l'excepció en la regulació a l'Europa del sud i el Consell Audiovisual podrà retocar-se, que hi estic d'acord, però és també una peça estratègica en el camp de la comunicació audiovisual.

Quart element. Abans el doctor Casasús parlava de la televisió pública i no política, a mi m'agrada utilitzar el concepte de televisió pública i cívica, televisió que és de titularitat pública, però que també té un caràcter cívic, eh?, i que la seva legitimitat ve precisament d'aquesta capacitat capil·lar de ser una televisió de la gent del nostre país. I, per tant, aquesta titularitat ha d'anar sumada a aquesta dimensió, a aquest caràcter cívic de la televisió. Això com a introducció, poste-

riorment aniria als aspectes que a mi em semblen importants de cara a la proposta de modificació.

Els he de ser molt clar, jo estic d'acord amb la reducció del nombre de consellers, eh?, és quelcom que jo, quan era ponent l'any 2001 del Consell Audiovisual, vaig proposar i vaig defensar fins al límit un consell de set, fins i tot quan jo vaig venir a comparèixer aquí com a president del Consell Audiovisual, i veuran vostès la meua intervenció, em vaig manifestar en contra d'un consell tan ampli, que no tenia sentit. Per tant, hi estava d'acord, i estic d'acord amb una reducció del consell; és molt difícil de gestionar un nombre tan ampli de consellers i no té sentit.

Segon, també estic d'acord de fusionar la direcció general i el president de la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Ho vaig dir fa quatre anys, avui ho torno a dir, provocava unes disfuncions que eren molt difícils de gestionar, molt difícils de gestió. Ara bé, jo crec que aquí hauríem de reprendre l'esperit del 99 i el president director general hauria de ser un president acordat també amb el màxim consens possible, eh? I això voldria subratllar-ho, perquè ja veuran que després faig una proposta una mica més provocadora, però crec...

I si em permeten, faig un parèntesi necessari. Jo avui comparec com a degà de la facultat de comunicació, però em represento a mi sol, no represento la facultat, no he consultat amb els meus directors de grau ni amb els professors, aquí avui em represento a mi mateix i aquesta és la meua opinió molt personal, també els ho vull dir amb tota franquesa, eh? Per tant, els demano..., d'acord amb una fusió de la direcció i el president, però amb uns mecanismes que garanteixin que el president director general tingui un pacte molt ampli per assegurar la legitimitat en el procés de gestió de la corporació.

Tercer, respectar els mandats dels consellers dels organismes actuals i, els ho vull dir, de manera molt especial del Consell Audiovisual. Penseu que el Consell Audiovisual és un consell estatutari, i estatuàriament la independència està garantida precisament amb els mecanismes d'elecció. Els sis anys és un tema que s'ha debatut durant quinze anys en aquest Parlament, perquè és molt important de cara que els nomenaments vagin entre períodes parlamentaris, precisament per poder garantir això. El mateix consell, que es reconeix en l'Estatut de Catalunya, té aquests mecanismes de garantia. Per tant, jo els voldria recordar que han de veure com encaixen aquest respecte per l'Estatut i pels processos de nomenament en el futur.

Assegurar un finançament, i aquest potser és el tema..., m'ho he pensat molt i no sabia que ahir hi hauria la intervenció del president Mas amb anuncis d'ajustaments importants, ho desconeixia, però ho vaig treballar el cap de setmana i crec que és necessari, hem de mantenir... A veure, com saben vostès, la corporació catalana deu tenir un pressupost d'uns 400 milions, aproximadament, actualment d'aquests 400 milions d'euros aproximadament 300 són subvenció pública i 100 publicitat privada. Jo sóc del parer que hem de mantenir el doble finançament, públic i privat. I, en segon lloc,

jo sóc del parer que progressivament anem al model centreeuropeu de televisions públiques amb un cànon finalista al finançament de la televisió pública. Un cànon finalista que permetria alhora garantir la independència i la responsabilitat i la *countability* per part de la ciutadania de la gestió de la corporació.

Jo els vull dir que aquest és un tema que durant deu anys s'ha debatut en el Parlament, sé que fa anys que ja no està –ja no està– present en els debats, però jo personalment he arribat a la conclusió que en aquests moments tan delicats i tan difícils hem d'establir els mecanismes per assegurar el futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I, finalment, amb relació a la gestió de l'espectre radioelèctric, jo els voldria dir que crec que la gestió completa de l'espectre hauria de ser competència d'una única administració, jo seria del parer que passés a les mans del Consell Audiovisual. Aquí ens trobem amb la picardia de les emissores sense títol habilitant que, com que no és una competència suficientment clara, juguen amb les administracions i qui queda perjudicat finalment són els operadors amb títol habilitant.

Per concloure –i acabo, senyora presidenta–, d'acord amb reduir el nombre de consellers, ajustar plantilles i estructures, amb el criteri del doctor Casasús d'austeritat, em sembla molt correcte, de manera sensata i pactada, això sí, evitant ERO com a Televisió Espanyola. Recordin que l'ERO de Televisió Espanyola va ser que el personal podia jubilar-se amb cinquanta-dos anys, cobrant el sou sencer a casa i perdent tot un talent de tota una generació. Jo els vull dir, escoltin, això és un despropòsit. Ara bé, hi han mesures persistents que es poden portar a la pràctica per anar ajustant la plantilla, perquè és necessari un cert ajustament de plantilla.

Segon, cercar el màxim consens possible amb l'esperit del 99, que s'ha anat concretant amb les posteriors lleis d'audiovisuals, perquè aquests ajustaments per a mi són ajustaments de les lleis, però segons com siguin poden canviar molt l'esperit de la llei, perquè sigui un acord al màxim de les forces polítiques catalanes.

Tercer, el Parlament i els grups parlamentaris tenen una responsabilitat molt gran en l'elecció dels membres dels consells, i jo voldria insistir en tres idees: la independència o la capacitat de ser independents sense perjudici de la seva història passada; la professionalitat, però pensar molt que el Parlament és al final el primer responsable de les persones que envien després a aquests organismes.

Cinquè, enfortir el model audiovisual. Jo els vull dir també que a l'entorn de la corporació catalana hi ha un teixit industrial audiovisual molt potent –molt potent–, no són només els 2.800 treballadors, 3.100 treballadors de la CCMA, sinó que a l'entorn de la CCMA hi ha un sector –i ara tindran intervencions posteriorment– que té una relació estratègica, que molt sovint la corporació és un client que només té un 30 per cent, però que és un 30 per cent decisiu perquè després pugui tenir projectes per al conjunt de Catalunya, Espanya i Europa.

Per tant, quan pensem el que ens costa, els 400 milions que costa la corporació, pensem que això també repercuteix en tota una xarxa industrial al país que és molt notable i que s'ha de tenir en compte, i que per a la nostra identitat, la nostra cultura, la nostra llengua, per al nostre projecte de país, aquest és un segment estratègic.

I, finalment, acabo, jo sóc conscient que avui els proposava el tema del cànon i de mantenir la publicitat, eh?, una publicitat que ja està regulada a les televisions públiques a Catalunya, sense talls als films, amb vuit minuts, que és una publicitat més limitada que a les privades. Jo crec que és necessari mantenir la publicitat, però també crec que seria necessari *progressivament* establir un mecanisme de finançament automàtic que assegurés precisament la independència i la responsabilitat de l'operador públic.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor degà. Ara passaríem al torn d'intervencions, començaríem de major a menor, i el darrer, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que dona suport al Govern. Per tant, té la paraula el portaveu del Grup Socialista, senyor Joan Ferran.

#### Joan Ferran i Serafini

Moltes gràcies, senyora presidenta. Les primeres paraules per agrair als senyors compareixents les seves aportacions, que han estat, al meu entendre, molt interessants, molt concretes, i demostren un coneixement de causa des de fa molts anys de tota la temàtica que estem avui discutint i plantejant aquí.

Nosaltres llegirem amb molta atenció les seves intervencions, perquè en totes elles hi ha un conjunt de propostes específiques, a més que toquen punts, els que són objecte de discussió i de polèmica en aquests moments en el Parlament; i, en aquest sentit, doncs, dir-los que amb molt de gust valorarem i discutirem i intentarem fer esmenes en el sentit d'algunes orientacions que vostès ens han donat.

Tenim escassos minuts per comentar la situació, jo els voldria fer un parell o tres de preguntes d'aclariment, però també, si em permeten, una petita –molt petita, molt curta– exposició de com vivim com a grup parlamentari aquestes lleis que es presenten al Parlament i com creiem que incideixen en tot el que és el món audiovisual i en el qual vostès, òbviament, estan inclosos, no?

Nosaltres creiem que hi ha hagut un parell de trencaments –un parell–, el trencament inicial del pacte d'investidura en què vam quedar amb el president Artur Mas que aquests temes es tocarien amb molta delicadesa i amb consens, i això no ha estat així, hem trobat damunt de la taula unes lleis que vénen directament del Govern sense haver fet cap procés de discussió previ ni d'acord, i després perquè creiem que trenca un altre procés, el procés que es va iniciar, i que vostès han esmentat aquí, que ve des de l'any 1999,

que ha anat procedint al llarg dels anys i que ens ha portat a unes lleis imperfectes, perquè vostès també ens han explicat quines han estat les imperfeccions, però que totes s'han anat fent per consens, i potser algunes de les seves imperfeccions són fruit d'intentar aquest consens.

Per tant, nosaltres volem que quedi clar i explícit que ens hem sentit d'aquesta manera, una miqueta, si em permeten l'expressió i sense voler ser groller, una miqueta traïts des del punt de vista del debat d'investidura, i també la cloenda de gairebé més de deu anys de discussió que la tanquem així, amb una modificació d'unes lleis imposades, a més, a corre-cuita, de pressa, amb compareixences en aquesta cambra molt concentrades en el temps i reduïdes en la seva quantitat. Nosaltres vam demanar en total gairebé setanta i escaig d'intervencions aquí i el grup de la majoria, doncs, ha votat..., el grup de la majoria amb el suport del Partit Popular ho han reduït a vint i tantes, entre les quals vostès han arribat aquí, cosa que celebrem, perquè de veritat creiem que les seves intervencions són positives.

Mirin, nosaltres, a grans trets, perquè en cinc minuts no es pot explicar tot el nostre posicionament, estem d'acord d'estalviar, d'ajustar, de simplificar, de guanyar en eficiència, en eficàcia, totes aquestes qüestions, i l'austeritat és necessària en aquests moments, però l'austeritat no pot ser excusa per laminar altres aspectes que ens semblen importantíssims des del punt de vista de la pluralitat, des del punt de vista del servei públic; i, en aquest sentit, doncs, intentarem discutir aquestes qüestions en el moment que sigui oportú.

No se'ns escapen dues qüestions que ens semblen importants, els he dit que s'han trencat les regles del joc del consens, però se n'ha trencat una altra d'important, i vostès n'han fet esment. Quan vostès ens demanen que les persones que en aquests moments estan exercint fruit d'una legislació anterior, perquè es va fer una legislació perquè no es concentrés en les etapes parlamentàries, que es pogués fer de sis anys, que no hi hagués un canvi de govern i pogués haver-hi un canvi dels «àrbitres», entre cometes, que hi han en el món audiovisual, doncs, ens sembla molt important i molt interessant la seva aportació que ens han fet avui, perquè realment podria ser considerat com un frau que això no es preservés des d'un punt de vista legal.

Les persones que en aquests moments estan exercint la seva feina han de continuar-la exercint, malgrat que podem reconèixer que hi han hagut imperfeccions en la confecció i en l'arribada d'aquestes persones als òrgans on estan. Per tant, ens ha semblat que aquí hi ha un trencament de les regles del joc que posa a sobre la taula una desconfiança sobre el que puguí venir, i nosaltres ens plantegem la discussió d'aquestes lleis des d'una òptica d'una certa desconfiança quan es volen trencar regles del joc que han estat posades precisament perquè els àrbitres segueixin sent àrbitres i perquè no es confongués –algú de vostès en parlava– la política amb la informació, amb allò que és públic, amb la política partidària. Per tant, en aquest sentit, estem preocupats.

Després estem preocupats per una altra qüestió, perquè vostès saben que està damunt de la taula en aquests moments una cantarella que parla de privatitzacions, de desmantellament del que és el servei públic de comunicació, i jo el que els voldria preguntar és si vostès veuen, detecten realment en el cos polític, social, partidari aquest desmantellament de construcció del servei públic en ares d'un enfortiment d'allò privat, i les conseqüències que podria tenir això des d'un punt de vista de qualitat del servei de la informació. La meua pregunta seria si perceben aquest perill com el percebem nosaltres, que no vol dir «no» a allò que és privat, que és legítim, que ha de ser, que ha de seguir sent i que ha de créixer per garantir la pluralitat de veus, però ens preocupa a nosaltres aquest cert desmantellament d'allò que en podríem dir..., d'allò que és públic, si veuen, si detecten aquest procés regressiu.

I després –i aniré acabant, senyora presidenta, perquè sé que vostè m'apressarà–, si la reducció d'aquestes persones o d'aquesta concentració de poder en alguns òrgans que vostès ens han dit... Per exemple, el senyor Carbonell ens deia: «Home, joestic» –en l'última intervenció i abans també– «d'acord a reduir els membres que formen part d'aquests organismes perquè ja legislativament ho vam intentar.» Això ha de tenir unes garanties, perquè amb la reducció si els mecanismes són de percentatge parlamentari, per entendre'ns, s'acaba la pluralitat i s'acaba el funcionament que volem, òptim, professional i despartiditzat. Per tant, podem estar d'acord en la reducció, però en el que haurem de ser molt curosos és en el mètode i com s'arriba, com s'arriba aquí. I vostès han donat idees molt interessants de com s'ha d'arribar aquí: a través de la societat civil, d'organismes, etcètera.

I la senyora presidenta em fa senyal que he d'anar acabant, i jo els diria simplement que garanties de selecció, garanties d'espais temporals com a àrbitre i no com a mecanisme polític que cada quatre anys canvia, sinó el mecanisme d'una dinàmica pròpia, una preocupació molt clara sobre el no desmantellar uns organismes que ens ha costat deu anys d'arribar-hi, que creiem que són imperfectes, hi insisteixo, que els hem de modificar en un sentit positiu, però que són garantia d'una qualitat democràtica a la qual no podem renunciar.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, portaveu del Grup Popular.

#### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Agrair també als compareixents les seves aportacions en el debat sobre aquesta llei. Jo, sincerament, tenia preparada una pregunta bàsicament per a cadascun dels compareixents, però no em puc estalviar, davant del luxe de tenir-los avui asseguts aquí, fer una breu reflexió, compartir amb vostès una breu reflexió i, per tant, sentir el seu parer

respecte de la mateixa. I, finalment, doncs, tampoc em puc estalviar de contestar alguna cosa molt lleugera, molt petita, per no establir un debat entre els grups parlamentaris, de la intervenció del senyor Ferran.

I començo per aquí, simplement en el sentit de dir que el Partit Popular no ha donat suport a bloquejar la compareixença absolutament de ningú, entenem que aquesta és una modificació d'unes lleis que en el seu moment van costar, efectivament, molts anys de dur a terme, i, per tant, la majoria de grups parlamentaris som coneixedors del que pensa, doncs, la majoria de les entitats que puguin comparèixer en aquesta comissió al respecte, i nosaltres el que vam fer va ser donar suport a unes compareixences, que entenem que eren interessants i que podien ser interessants, i en canvi ens vam abstenir en la resta de compareixences, perquè entenem que l'estratègia d'aprovar setanta i escaig compareixences no era ni molt menys per enriquir el coneixement sobre la matèria, sinó que era simplement una maniobra per intentar dilatar en el temps la possible aprovació d'aquestes lleis. Aquesta és la meua opinió, com abans el senyor Ferran ha expressat la seva també legítima opinió.

Les preguntes són molt concretes, van adreçades a cadascun dels compareixents amb relació a coses que ells han aportat. Concretament el senyor Català ha apuntat..., el senyor Català, però també m'agradaria sentir l'opinió del senyor Carbonell sobre un tema que en la seva època de diputat i ponent d'alguna de les lleis audiovisuals vam tenir oportunitat també de comentar en alguna ocasió. Vostè ha parlat, senyor Català, de la reconsideració del nomenament del president del CAC, nosaltres estem d'acord en aquesta reconsideració del nomenament del president del CAC, el senyor Carbonell ha estat també president del CAC. I en aquest sentit, el plantejament que fem des del Grup Popular, no ara sinó al llarg dels anys, és que si el CAC ha de ser un organisme independent no sé fins a quin punt aquesta independència es pot garantir mentre el president sigui nomenat directament pel Govern de la Generalitat. Creiem que, des del nostre punt de vista, una possibilitat seria que també s'establís una majoria qualificada al Parlament per al nomenament del president del CAC, igual que s'ha establert i que s'estableix per al president del consell de govern de la corporació catalana. Per tant, primera pregunta.

Segona pregunta. El senyor Casasús ha fet referència a una qüestió que m'ha sorprès una mica i per això li volia preguntar si és que hi ha alguna cosa que convé que sapiguem, no?, amb relació a l'adjudicació d'encàrrecs per part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ens ha demanat que, amb independència de quin fos el seu import, poguéssim sempre haver-hi concurs públic. Li agrairia que, de la millor manera possible, doncs, ens expliqués els seus temors o les vivències respecte de l'adjudicació d'informes i encàrrecs externs per part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I, finalment, per acabar les preguntes, el senyor Carbonell també ens ha dit que el president director general, el nou president del consell de govern de la

corporació catalana estaria bé que tingués el màxim consens possible. Jo li demanaria que es mullés i que ens digués quin és aquest màxim consens possible, perquè la proposta de modificació parla de dos terços, en altres ocasions s'ha parlat de tres cinquenes parts, aquesta possibilitat d'una segona volta amb majoria absoluta, forma part això o no forma part d'aquest màxim consens possible que vostè ens demana, no?

I, per acabar, una molt breu reflexió agafant també la primera de les expressions que ha utilitzat el senyor Carbonell, no?, que ha començat dient: «Escolti, la comunicació...» –jo he entès la comunicació audiovisual, eh?, veig que en el document que ens ha entregat ens parla exclusivament de la comunicació, i jo ho comparteixo–, «la comunicació és més que un negoci, no?» Però parlant específicament de la comunicació audiovisual el seu..., diguem-ne, la seva popularització i el seu auge ve a través fonamentalment de la televisió, evidentment, el cinema va tenir una repercussió molt important, però la comunicació audiovisual arriba als salons, als menjadors de cada llar a través de la televisió, i la televisió arriba a les llars a través d'un canal que és un canal públic, com és l'espectre radioelèctric.

No entraré ara a valorar si l'espectre radioelèctric s'hauria de gestionar o no s'hauria de gestionar exclusivament des del CAC, o no, etcètera, no entro en aquesta qüestió, per tampoc no allargar-nos, i crec que tampoc no ho podem resoldre aquí, ni en aquest moment, no? Però sí fer la reflexió que, en el moment en què els avenços tecnològics ens permeten que la comunicació audiovisual cada vegada menys depengui del canal públic per arribar a la ciutadania i per arribar a les llars, si això ha de significar algun moviment en l'entorn, algun moviment en el sector, evidentment, ha significat moviments en el sector privat d'una forma molt important. I la pregunta és si creuen que això ha de comportar també moviments en el sector públic i en quin sentit ha de provocar aquests moviments.

Amb això acabaria la meua intervenció. Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la portaveu d'Iniciativa... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) S'ha ajustat vostè perfectament al temps, senyor Rodríguez. Senyora Hortència Grau, portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té vostè la paraula.

#### Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Agrair al senyor Josep Maria Català, al senyor Josep Maria Casasús i al senyor Josep Maria Carbonell la seva compareixença i les explicacions al respecte. Nosaltres, bé, és conegut que vam presentar esmena a la totalitat perquè ens semblava que aquesta llei, aquest projecte de llei, igual que les altres, és filla de l'òmnibus, es va separar, es va fer en un procés separat, però no obeeix en cap cas a qüestions,

com es vol fer creure, d'agilitat, d'austeritat, sinó que és una llei amb una forta càrrega política.

Aquest projecte de llei modifica diverses lleis que, com bé han dit les persones que han comparegut, han costat molts anys, deu anys de treballar consensos, en un tema molt delicat, en un tema sensible, com és la comunicació, eh?, que sabem que és el quart poder. No està justificat de cap manera ni el tràmit d'urgència..., o sigui, lleis que s'havien fet amb ponència conjunta ara passen a reforma exprés i que s'han fet des d'una visió corporativa del servei i en un sentit molt patrimonialista. També amb el procés de compareixences som crítics, creiem que s'han exclòs entitats representatives i fer-les totes juntes i la manera com s'han agrupat dificulta el procés de discussió.

Veiem que en onze mesos aquest Govern ha trencat un consens que ha costat deu anys de construir, un consens sobre la comunicació, sobre els mitjans audiovisuals com a servei públic, unes lleis que a més, tant la Llei del CAC del 2000, com la Llei de comunicació del 2005, com la Llei de la «corpo» del 2007, es van treballar amb molt de consens i el que intentaven era buscar uns mitjans de qualitat democràtics i a més el que es va aconseguir, sobretot amb la darrera, va ser desgovernmentalitzar-la, no despolitzar-la ni treure-li la influència dels partits, però sí desgovernmentalitzar-la, un tema clau en la comunicació pública. I, per tant, això creiem que demostrava un grau de maduresa democràtica. En aquells països on hi ha més maduresa democràtica és on s'assoleixen consensos en aquesta matèria.

No és així en la llei, en el projecte de llei que ens presenten, no?, el projecte de llei no té modificacions substancials, sinó és pel que fa a les modificacions als organismes de govern, bé, hi ha alguna cosa..., en competències de sanció, inspecció, però el moll de l'os va als organismes de govern, o sigui que és una càrrega política clara, no?, la reducció de membres, la reducció de membres del consell de govern, la reducció del consell assessor i l'expulsió dels professionals d'aquest consell assessor. I a més, el més trist o el més patètic de tot plegat és que en l'exposició de motius de la llei ho fa emparant-se en una suposada eficàcia, agilitat administrativa. Per aquest mateix argument..., o sigui, contraposa la pluralitat, la independència democràtica emparant-se amb l'eficàcia i l'agilitat. Clar, si agafem aquest argument, aquest argument ens podria servir també pel que fa a la diversitat, pel que fa a la llengua, per exemple, el català, clar, potser el català el podríem eliminar d'algunes institucions perquè ens faria ser més eficaços i més àgils, i no és així.

Per tant, entenem que l'argumentari que es posa en l'exposició de motius no respon a la idea de fons, que per nosaltres el que pretén és un atac directe a la independència, eh?, s'havia aconseguit en les anterior lleis un cap independent que no respongués ni a pressions dels governs, ni a pressions dels operadors, i el que fa aquest projecte de llei és carregar-se això. I també el que s'havia aconseguit, que era la no-interferència o minimitzar la interferència de governs, dels partits, ara això es trenca, no?

Per tant, creiem que el debat no és d'austeritat, sinó que és un debat de control, de control de patrimonialitzar uns mitjans, i això és un endarreriment democràtic, i creiem que hi havia altres maneres..., podríem estar d'acord en certs aspectes que eren millorables, evidentment, però hi havia altres maneres de reduir la despesa i de fer aquests mecanismes més àgils i eficaços sense trencar el consens.

Si en realitat, si de veritat el que es buscava era reduir la despesa i no reduir el pluralisme es podria haver reduït amb un 25 per cent els membres tant del consell de govern de la «corpo» com del consell assessor, passant de dotze a nou; pel que fa al consell de govern es podria haver passat de vint-i-u a setze, però incloent els professionals, sense expulsar els professionals, i si amb això no en tenien prou, es podria posar un sostre en les retribucions, per exemple, que han de rebre els consellers o en les dietes, s'estalviarien diners i a més garantiríem el pluralisme imprescindible que han de tenir organismes d'aquestes característiques.

Per això a mi m'agradaria preguntar al tres degans de les facultats si vostès creuen que aquestes mesures realment faran aquests organismes més àgils i més eficaços, una; dos, si compartiran amb nosaltres que aquest avantprojecte de llei és una càrrega contra la pluralitat i la independència que les lleis anteriors havien aconseguit, i si això no suposarà una patrimonialització política i de control per part del partit que governa, partit que en el seu moment, tot i que ara parla d'agilitat i de reducció, quan s'estaven discutint les lleis, encara volia més càrrecs, més persones que formessin..., i tenir més consellers.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara passàrem la paraula al senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

#### Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. També en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya donem la benvinguda als il·lustres degans de les facultats. Em permeten una broma?, sembla que per ser degà en una facultat de comunicació s'hagi de dir un Josep Maria, eh?, perquè els tres es diuen igual. (*Veus de fons.*) És una forma particular del consens català aquesta.

Feta aquesta llicència, també els vull agrair molt sincerament la seua exposició. Nosaltres vam ser proposants que els degans de les facultats compareguessin aquí, perquè creiem que l'acadèmia i el Parlament s'han de relligar amb les seves funcions. D'aquesta manera la feina parlamentària probablement podrà excel·lir una mica més del que excel·leix en determinades ocasions, no? Vull assenyalar també que l'estratègia, el meu grup parlamentari va presentar vora trenta compareixences, no era per dilatar el debat que s'ha produït, de fet en farem vint-i-set en un dia i mig, ja em diran vostès si no és agilitat això, eh? De fet, si haguessin set cinquanta o seixanta, hauríem pogut

estar tres dies, i això tampoc hauria provocat cap malvestat, cap trauma, que al cap i a la fi la corporació de moment va funcionant, va funcionant amb eficiència, oferint programes i informació de qualitat i mantenint lideratge. Vull dir que és una cosa important per al conjunt de la ciutadania del país, no?

Les reflexions que han fet vostès, des del meu grup parlamentari els he de dir que ens conforten, primera perquè van en la línia que el Grup d'Esquerra Republicana i els assessors que en el període aquest dilatat de debat que va donar lloc a les lleis de l'audiovisual, a les successives reformes 2004, 2005 i 2007, finalment la de la corporació..., bé, era el camí que els nostres assessors ens deien cap al qual havíem de caminar, no? I que, és veritat, vam fer unes lleis que van dibuixar un nou escenari, un escenari més complex, però al mateix temps més plural, més ric, més eficient, creiem, que el passat, però ens van quedar unes quantes coses per fer, no?, i vostès en el seu conjunt les han anat assenyalant, no?

Nosaltres no érem partidaris d'un consell de la corporació tan voluminós. Entenem que el nombre ha d'estar relacionat amb el pluralisme, però les propostes originals, en les ponències de lleis, eren de cinc o set membres, no havien arribat mai a dotze, vam arribar a dotze per assolir un determinat consens intern en aquest Parlament, que va provocar que aquestes lleis fossin votades no per tres cinquenes parts del Parlament, no per dos terceres parts, sinó per la pràctica totalitat, per cent disset dels cent trenta-cinc parlamentaris, cosa que vol dir una molt àmplia majoria, no?

I ara ens trobem en una..., nosaltres en diem «contra-reforma», que sembla com si algú hagués agafat els resultats electorals, que era precisament del que volíem fugir, hagi fet números i hagi dit: «Per controlar tot això, poso aquesta daixò, poso aquest nombre, aplico aquestes majories i ho basteixo tot en base a uns conceptes d'eficiència.» I no hi estem d'acord, lògicament.

I ens conforta coincidir amb vostès, que són l'acadèmia, representen l'acadèmia, en una qüestió molt concreta, diu: «Bé, es pot reduir el nombre, sí, però fent participar...» –que era una cosa que en els primers esborranys de la llei de fet hi era– «fent participar el conjunt de la societat en la tria dels gestors públics.» Una societat organitzada i, lògicament, amb factors de coneixement del sistema per poder opinar amb una opinió de qualitat, no?

Però aquesta –aquesta– és la qüestió, nosaltres en la reducció del nombre no hi som en absolut bel·ligerants. Ara, creiem que això ha de sortir fora del Parlament de Catalunya, que el Parlament de Catalunya té l'última decisió, com ha de ser, però que la participació de la societat catalana en el procés de tria ha de ser establerta per llei, ja que fem una reforma fem-la de cara al futur, no de cara al passat, no? I això que ja figurava en el primer esborrany i que va desaparèixer per pacte polític, doncs, potser hauria de tornar a aparèixer perquè faria esvaïr les sospites.

Nosaltres..., i en aquest sentit una pregunta que ja els faig, és si la reforma tal com està establerta el que

provoca és, des del seu punt de vista, que hi hagi l'especulació que tornem cap a la vella dinàmica de control dels mitjans públics, no?, que és una forma de parar el debat. Si el món que vostès representen, això, la llei tal com està formulada, esmenes a banda, que per això avui són vostès aquí, representa..., la reforma tal com està formulada representa una regressió sobre el que ja teníem, si en lloc d'avançar, endarrerim. Aquesta és l'opinió que el meu grup els demanaria en aquesta primera fase.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara passariem la paraula al senyor, a l'excel·lentíssim senyor López Tena, portaveu de Solidaritat Catalana per la Independència, integrat al Grup Mixt.

#### Alfons López i Tena

Moltes gràcies, honorable senyora presidenta. Gràcies per comparèixer a dir les exposicions que han fet. Jo, per no estendre'm, em centraria només en una qüestió, sobretot pel fet que crec que és el centre d'aquesta qüestió, del fet de la gestió d'uns serveis públics de comunicació, i per algunes també informacions, algunes afirmacions que he sentit aquí que m'han resultat bastant sorprenents, o sigui, parlant en termes que els mitjans públics catalans són independents, són plurals, no hi ha interferència de governs i partits, quan aquí, al nostre entendre, mai no hi ha hagut uns mitjans públics, hi ha hagut uns mitjans governamentals, i uns mitjans governamentals que de vegades no són tan governamentals pel fet que hi ha allò que alguns dels intervinents n'ha parlat en termes de consens o de pluralitat, que nosaltres l'anomenem d'una altra manera, que és repartiment del botí.

Llavors, el plantejament seria el següent. Vostès s'han referit..., i això, en definitiva, ve en un govern..., parlant en termes generals, no en un govern en el sentit estricte de la paraula, sinó que un govern d'una societat ha d'estar basat que les normes, les lleis generin incentius per a la independència, no que les persones siguin angèliques i es comportin d'una manera independent. Per tant, evidentment, hi poden haver persones angèliques, també hi poden haver persones malèfiques.

De cara a un sistema que assegurí..., dins dels termes en els quals en una activitat humana es pot assegurar res, de cara que assegurí raonablement, cosa que no s'ha fet en els últims trenta anys, que tampoc s'ha fet als mitjans espanyols, o als italians, o als francesos, o als portuguesos, o als grecs, o als albanesos, en fi, és una qüestió més general d'una cultura mediterrània, de cara que això es pugui assegurar raonablement, que en altres països sí que s'ha aconseguit també raonablement, com pensen vostès que podria fer-se d'una manera que pogués funcionar en un país com Catalunya, amb la cultura política, amb la cultura social, amb la seva trajectòria històrica, amb la seva independència política, etcètera, en un país com Catalu-

nya, no en termes generals de com podria funcionar a Noruega.

Per tant, parlen vostès, per exemple, de les compareixences parlamentàries, del fet que hi hagi una majoria reforçada per elegir-los. Bé, la prova del control d'aquestes compareixences parlamentàries en la seva majoria és que mai ningú que hagi estat proposat a cap òrgan d'aquesta mena ha estat reforçat, mai –mai–, i mai per una raó, perquè el sistema tots sabem quin és: primerament es reuneixen els partits que tenen la majoria necessària en funció que aquesta majoria s'hagi determinat de manera que el botí es reparteixi només per a un, o per a dos, o per tres, o per quatre, o per cinc, o per catorze... Al sistema italià, es fa una *lottizzazione* i en aquesta *lottizzazione* a un li toca tal, a un li toca tal i a un li toca tal. A partir d'aquell moment, un cop està determinat el *cupo*, cadascú omple les caselles amb els seus noms, i el sistema és, diguem-ne, mafios: «Jo no poso en qüestió el teu nom, sempre que tu no posis en qüestió el meu.» Per tant, això ja hem vist que no serveix, no serveix per a aquests òrgans, no serveix per a altres òrgans tampoc.

En conseqüència, com pensen vostès que es podria establir un sistema pel qual la pluralitat no sigui repartiment del botí, la no-interferència de governs i partits sigui efectiva, i, per tant, no tinguem uns mitjans governamentals, o al servei de partits, com és o com era el sistema italià de *lottizzazione*, en el qual cada programa, cadena, etcètera, tenia els seus periodistes de capçalera col·locats pel que li corresponia, en aquest cas d'una manera molt matemàtica i no d'una manera tan barroera com es fa a Catalunya, tot sigui dit –també és una democràcia més llarga–, i com fer que això s'asseguri per un sistema de nomenament que faci que, efectivament, siguin compareixences *hearings*, i no comèdies de repartiment de botí.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Ara passariem la paraula a la senyora portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Marta Alòs.

#### Marta Alòs Lòpez

Motes gràcies, presidenta. Bé, com han fet la resta de grups parlamentaris, agrair-los la seva compareixença i les seves intervencions, i les seves aportacions i reflexions, doncs, al senyor Casasús, al senyor Català i al senyor Carbonell. De fet, les facultats de comunicació d'audiovisual són molt importants en el nostre país, no?, i a poc a poc han anat forjant una indústria. Per tant, nosaltres els agrairim moltíssim que, amb veu pròpia o veu com a degans, hagin intervingut aquí.

Nosaltres recollirem..., reflexionarem sobre el que han dit, recollirem algunes coses, les reflexionarem, es nota l'experiència com a expresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya del senyor Carbonell, no?, i per això, doncs, des de la seva experiència ha parlat també de la reducció de consellers, de la reducció del

consell, ha parlat que no tenia cap sentit tal com estava, com ha estat fins ara, i després també parlava de la fusió entre el president i el director, no?

També ens ha parlat d'un tema molt interessant que és si a la publicitat..., perquè nosaltres, des de Convergència i Unió, també creiem que això és completament necessari, aquest mètode mixt d'aportació i de publicitat, doncs, que ha fet aquest forat important a Radiotelevisió Espanyola.

Penso que s'han dit paraules molt gruixudes, que també caldria reflexionar per part de la resta dels partits polítics, no?, perquè s'ha dit «trencament de les regles del joc», s'ha dit «atac a la independència», «patrimonialització política». Potser si veiessin més TV3 veurien que la patrimonialització política, doncs, no ve mai per part de Convergència i Unió, no? Per tant, jo mesuraria les paraules.

I després també s'ha dit una paraula molt gruixuda que és «desmantellament», i això voldria recalcar-ho, perquè és una paraula que fa molt mal a la gent que treballa a la casa i fins i tot a la gent que han estat pares de la creació d'aquests mitjans de comunicació públics, perquè, doncs, no vull recordar el senyor Josep Maria Calviño quan parlava que la televisió havia de ser –la catalana– una televisió antropològica i res més, no?, i els impediments que hi va haver per part de Televisió Espanyola, que fins i tot recordo que van impedir l'ingrés a la Unió Europea de Radiodifusió, no?

Per tant, no farem preguntes, els agrairim moltíssim les seves reflexions, les seves aportacions, i mirarem, doncs, aquest projecte de llei que sigui, òbviament, des del consens.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara passariem el torn als senyors degans per a la contesta de les qüestions que els senyors portaveus els han formulat. Té la paraula el senyor Josep Maria Català, en nom de la Universitat Autònoma de Barcelona, degà de la facultat.

#### Josep M. Català Domènech

Gràcies, senyora presidenta. El senyor Santi Rodríguez m'ha fet una pregunta sobre el president del CAC, l'ha fet també al senyor Carbonell. Jo al que m'he limitat en la meva intervenció és a transmetre'ls l'opinió dels membres de la meva facultat que tenien sobre aquest tema; per tant, jo la qüestió de fons la deixaré al senyor Carbonell, la resposta.

Però vull dir-los que les preocupacions d'aquests membres de la meva facultat venien cap a la qüestió de la independència d'aquests organismes i que, per tant, el fet que el president del CAC pogués ser escollit d'una altra forma diferent, per exemple, per concurs públic, podria garantir millor aquesta independència, podria garantir millor la flexibilització de la composició de l'organisme, i per altra banda, també,

garantir el fet que fos una persona amb una capacitat i uns coneixements professionals del mitjà adequats.

### La presidenta

Moltes gràcies. Ara passarem la paraula al senyor Casasús, de la Universitat Pompeu Fabra, el degà de la facultat.

### Josep M. Casasús i Guri

Gràcies, senyora presidenta. A veure, tenim poc temps per testar, per tant, intentaré ajustar-me a aquest temps i testar cadascuna de les preguntes que m'han dirigit. Concretament el senyor Ferran me l'ha dirigit a mi, no sé si als altres també, sobre la qüestió de la privatització, diguem-ho així, eh?, què sabem d'això. Bé, de cert no en sabem res, o sigui, ho sento molt, jo no puc ara posar la mà al foc que hi hagi uns processos, uns moviments, per privatitzar les televisions autonòmiques, sí que existeix aquest rumor, que circular per Twitter, Facebook i per totes les xarxes digitals. Certament, hi ha aquesta... Com es pot interpretar això? El que he vist, eh? –i estic interpretant rumors, per entendre'ns–, és que sí que hi ha una tendència, potser pressionada per alguns lobbys del sector, a privatitzar tot el que no siguin informatius. En canvi els informatius, en aquelles comunitats autònomes en què els governs tenen una forta intervenció sobre les seves televisions, volen retenir-los, com és lògic, vostès ho saben prou bé perquè són polítics. Per tant, els informatius, no, perquè el Govern de torn, si és que seguim aquest tipus de lleis, que jo he criticat, tal com funcionaven els nomenaments per al consell d'administració, doncs, és clar, els informatius, no, eh?

Aquest és el rumor que hi ha i segurament que és pressionat per uns lobbys que els interessa fer-se amb aquesta part del pastís, que, com ha dit el doctor Carbonell, és important des del punt de vista, positiu ha dit ell, de generar treball, de generar indústria en el sector. D'acord.

El senyor Santi Rodríguez m'ha preguntat que estava sorprès, m'ha dit, inicialment, perquè jo he fet una al·lusió que proposava que qualsevol encàrrec o informe del Consell de l'Audiovisual extern passés per concurs públic. M'ha dit si jo tenia..., aquests temors o vivències si tenien... Em passa el mateix, tinc sospites, eh?, hi ha sospites de conflicte d'interessos, i aquestes sospites jo entenc que cal esvair-les, cal dissipar-les, i la forma de fer-ho, doncs, és això, dient que tot passi per concurs públic. Per quina raó? Perquè sí que la llei estableix unes quanties, però la suma de menors quanties d'encàrrecs fan una major quantia.

Per tant, vostès em diran: «Això ha de servir per a qualsevol altre concurs de les administracions públiques.» Evidentment, jo penso així, jo crec que a totes les administracions públiques qualsevol encàrrec extern hauria de passar per concurs públic, però la llei vigent, doncs, això... Sí que vostès estan en un moment que això ho poden introduir en el cas del CAC, ningú els ho prohibirà, sí que pujar el sostre d'allò que

està exempt, però posar que res està exempt de passar per concurs públic, això..., la llei, ja ho sabem, les lleis funcionen així, eh? Per tant, l'esperit de llei és...

La senyora Grau m'ha preguntat o ens ha preguntat si creiem que aquesta..., el que nosaltres anomenem aquí austeritat, ho hem esmentat alguns, Josep Maria Carbonell i jo, això d'aprimar, com si diguéssim, l'estructura administrativa, en definitiva administrativa, però també de gestió, diguem-ne, d'alta gestió d'aquests organismes, si això els fa més àgils, no?, i si això no va en contra de la independència, perquè, evidentment –també hi ha hagut en altres intervencions aquest sentit–, a l'aprimar l'estructura d'alta gestió, doncs, s'aprima la possibilitat de pluralisme, evidentment.

Bé, jo aquí he donat unes propostes, eh?, que vingessin al Parlament..., el Parlament, com ha dit em sembla també el senyor Mòdol, és qui ha de decidir, en definitiva, la decisió de votar, però les propostes han de venir motivades, substanciades, per entitats civils. Si ho fessin així, el seu grup, senyora Grau, no hauria de patir perquè estic segur que... Per posar-ne un exemple, la Universitat Autònoma, que seria una de les que faria propostes, segur que proposaria persones que vostès han proposat que compareguessin: el doctor Botella, el doctor Joan Subirats, el doctor Miquel de Moragas i associacions com l'Associació de Dones Periodistes, evidentment.

Per tant, la meua proposta té en compte els interessos també dels grups minoritaris en aquest punt de vista, que no són grups minoritaris, sinó que hi haurien noms que tots els altres hi estarien d'acord. Per part de la Pompeu Fabra, ja que no només per l'Autònoma, el senyor Marc Carrillo, segur, especialista en aquestes matèries, segur que seria consensuat pel Parlament i votat, a proposta de la Universitat Pompeu Fabra, eh?, i en podríem posar altres exemples.

El senyor Mòdol pregunta si tornarem a la vella fórmula regressiva de control polític. Evidentment, és el que jo he intentat en la meua intervenció a favor d'una intervenció cívica en les propostes que arribin al Parlament, eh? Per tant, la forma d'evitar-ho seria aquesta. Si continuem amb el repartiment, com si diguéssim –algú ho ha anomenat, algú de vostès, em sembla que ha sigut el senyor López Tena–, del botí, evidentment, estem en una forma regressiva.

A veure, el senyor López Tena ha fet una pregunta, eh?, el sentit de la pregunta era com funcionaria un país com Catalunya en una..., es refereix a una Catalunya amb plens poders, no?, amb plena sobirania... (*Veus de fons.*) No és això? (*Veus de fons.*) Pregunti, doncs, torni-ho a repetir; és que no he entès la pregunta.

### Alfons López i Tena

Sí, és a dir, com s'hauria d'establir un sistema en un país com Catalunya tal com és ara, a efectes d'assegurar que la forma d'elecció dels integrants d'aquests òrgans assegurés raonablement la independència, la

imparcialitat i la no-dependència ni dels partits ni del Govern ni del departament del botí.

### Josep M. Casasús i Guri

D'acord, sí. En definitiva... Molt bé. No, no, per això li ho he fet repetir, perquè a vegades, doncs, prenem nota malament. A veure, és el que he dit abans, jo crec que la fórmula que siguin entitats cívi­ques in­de­pen­dents les que ho proposin és una garantia i els nomenaments de presidents executius, que és el cas que passarà a la corporació si és que prospera el projecte tal com està, en supressió del director o directora general..., bé, per una fórmula que vostè igual que jo coneixem bé. Els que estem al servei públic, vostè com a notari, eh?, en aquests moments potser no en exercici, i jo com a catedràtic, hem passat per oposicions públiques, obertes, en les quals un ha de demostrar no solament que és amic del tribunal, sinó que a més a més ha treballat abans i ha preparat un projecte i ha preparat i ha estudiat. Per tant, aquesta jo crec que és la garantia. El sector públic ha d'estar regit igual, entenc, en qualsevol instància, que els cossos judicials, els cossos de l'Estat, entre ells els catedràtics, els quals passem constantment proves públiques en contrast amb altres persones que esperen al mateix lloc i que hi pot assistir el públic a escoltar, i, per tant, en això no hi ha cap possible situació de prevaricació.

Per tant, per Catalunya seria una fórmula, eh?, seria una fórmula que a més enllaçaria amb l'esperit català de responsabilitat, de consciència, que són valors de la nostra identitat.

A la senyora Alòs, gràcies per no fer-nos preguntes, perquè... Eh que no s'ha fet cap pregunta? (*Veus de fons.*) Moltes gràcies i res més. Gràcies, no que els altres no sigui interessant, però això alleugereix una mica la sessió.

Moltes gràcies.

### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Carbonell, degà de la Facultat Ramon Llull.

### Josep M. Carbonell i Abelló

Senyora presidenta, jo miraré d'agrupar les preguntes i respondre en cinc paquets. Primer, sobre la primera, que també ha anat davallant en diverses intervencions, sobre si es produeix un procés de desmantellament progressiu del servei públic audiovisual. I jo crec que he d'afirmar que en el context europeu aquesta és una realitat que s'està desplegant, aquest és un tema estratègic, la reforma Sarkozy de fa dos anys és una reforma que va en la línia de reduir el servei públic audiovisual. I també passa en altres països. Des dels anys 86 i 90 que es trenquen els monopolis públics audiovisuals a Europa occidental, es comença un procés de model audiovisual mixt públic i privat en què progressivament les corporacions públiques han anat aprimant-se. El tema central és fins a on, eh?, fins a on. I aquí hi han respostes diferents.

Jo vull recordar-los que el marc europeu de la Unió Europea defensa el servei públic audiovisual com un servei estructurant de les societats i d'accés de la ciutadania a la informació, i ens trobem amb diverses directives de la Unió Europea que defensen actualment aquest model mixt públic i privat, deixant, però, que cada país organitzi els mitjans públics, sense imposar un model públic a cada país.

Aleshores, és cert que hi ha un procés de reducció dels serveis públics audiovisuals en aquest servei mixt, tot i que, i aquí voldria insistir en aquest aspecte, la fragmentació que suposa l'entrada massiva d'operadors audiovisuals privats, amb una competència ferotge entre operadors privats que ha suposat la TDT, representa una gran oportunitat per refermar uns operadors públics que no estan sotmesos a la lògica del mercat, i que estan i que molt es mouen al servei de l'interès públic. Perquè vull insistir en la idea bàsica, fer una televisió de qualitat amb un entreteniment de qualitat, amb una informació que tingui abast i que sigui professional i plural té uns costos, uns costos que el mercat no arriba a atendre. Tècnicament a Gran Bretanya encara ara quan es justifica la BBC i el seu cànon es parla de la fallida en el mercat, perquè el mercat, fins i tot a Gran Bretanya, no pot proveir uns serveis d'informació, fins i tot parlant d'un mercat com Gran Bretanya. I des d'aquesta lògica es justifica el servei públic.

Bé, jo el que crec és que a Catalunya, amb una població de sis milions, amb una llengua i una cultura com ens trobem, la justificació del servei públic està més que donada, i és un factor de defensa de país, de democràcia i de cohesió social. Però és un tema que està a l'agenda de molts països i depèn molt dels poders públics i de la resposta que donarem per als propers anys. Primer.

Segon, jo sóc partidari, responent a les preguntes del senyor Rodríguez molt clarament, perquè m'ho he pensat molt, jo sóc partidari que un president de la corporació hauria de tenir un suport de dos terços sí o sí, eh?, és la manera per assegurar una àmplia majoria. Pensi una cosa, que el president de la corporació té moltíssimes més atribucions si és un president director general que no el president del Consell Audiovisual, que és un organisme col·legiat. Aquesta és una gran diferència entre les dues presidències. Jo, la presidència del consell, després de deu anys, no tocaria la llei, eh?, perquè crec que ha anat funcionant; en canvi, el president director general de la corporació és un president que és executiu, amb moltíssimes funcions executives, que és molt diferent d'un president del Consell Audiovisual, que no deixa de ser un president d'un organisme col·legial.

Tercer, sobre el tema si es justifiquen els mitjans públics i la intervenció pública quan hi ha un esclat de l'espectre radioelèctric i quan molts operadors accedeixen a l'esfera pública independentment de l'espectre, és a dir, que arriben per cable, per internet, la pregunta que vostè em feia, senyor Rodríguez, sobre el sentit de la regulació. Bé, jo voldria expressar-vos una idea central, que jo crec que és la idea més important, la raó de la regulació no ve derivada d'un bé escàs que

és l'espectre radioelèctric, sinó la justificació de la regulació, aquí i en molts països d'Europa, els Estats Units, Àsia, és sobre la influència de la comunicació audiovisual en l'esfera pública.

Si als anys cinquanta la raó era la influència i també que només s'utilitzava l'espectre per accedir a l'esfera pública, avui amb l'esclat de les telecomunicacions, certament, amb un espectre que està..., ha esclatat el tema central... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si em dona dos minuts més, presidenta, acabo ràpidament. Però vull dir-los que el tema central és la influència en l'opinió pública.

I acabo ràpidament amb dues preguntes més. Sobre la *lottizzazione*, eh?, del senyor López Tena, certament, a Itàlia va ser el gran desastre a la dècada dels noranta, vuitanta-noranta, eh? Això ha canviat una mica, però no deixa aquesta llosa que està molt present a la RAI italiana i a alguns països.

Honestament, jo crec que a Catalunya la corporació no es mou en el sistema de *lottizzazione*; queda la *lottizzazione*, perdonin l'expressió, en la patologia dels blocs electorals, en els blocs sí que queda aquesta paraula que em costa pronunciar, però sí que reflecteix una democràcia tutelada i fragmentada. Els blocs sí que són un exemple d'aquesta realitat, però jo, honestament, li he de dir que seria injust afirmar que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals viu aquest procés.

I acabo amb una reflexió, una pregunta que m'han fet bastants de vostès: «Vostè creu que anem cap a una regressió?» Mirin, jo els vull dir la veritat, jo crec que no és pensable –no és pensable– una regressió, i, per tant, és necessari que el Govern i la majoria i l'oposició arribin a un ampli consens. No és pensable perquè trencaríem un procés que vam endegar l'any 99 i perquè crec –i amb això acabo, senyora presidenta– que seria una regressió de país.

#### La presidenta

Moltes gràcies. No sé si els senyors portaveus volen fer alguna observació. (*Pausa.*) Senyor Rodríguez, té vostè la paraula. Senyor Carmel Mòdol, després.

#### Santi Rodríguez i Serra

Molt breument per fer una puntualització, perquè quan jo introduïa el tema de la..., ha dit el senyor Carbonell, de l'explosió de l'espectre radioelèctric i l'explosió de finestres audiovisuals no ho deia en el sentit de regulació, que sí que en el passat ha estat objecte de debat en força àmbits i segur que ho pot continuar sent, sinó des del punt de vista que..., vostè ho ha expressat d'una forma molt clara: «Els mitjans públics no poden estar sotmesos a la lògica del mercat, precisament per aquesta explosió de les finestres audiovisuals.» Aleshores, la conclusió final és, si els mitjans públics no poden estar sotmesos a la lògica del mercat, no ho haurien d'estar des del punt de vista de la despesa i, per tant, de l'oferta audiovisual, però tam-

poc ho haurien d'estar des del punt de vista dels ingressos.

#### La presidenta

Senyor Carmel Mòdol, té vostè la paraula, amb brevetat.

#### Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Seré molt breu, perquè en la intervenció anterior m'he deixat d'agrair també les reflexions sobre el tema de la tria de presidència del Consell de l'Audiovisual. Creiem que aquest és un tema fonamental també a tocar des del punt de vista de la qualitat democràtica. La seva reflexió sobre que perquè no es vegi que realment es fa, entre cometes això, «un frau de llei en lleis aprovades per consens» seria bo que els presidents d'un i altre organisme que són objecte de la reforma de la llei continuessin fins al final de seu mandat donaria des d'aquest punt de vista tranquil·litat al conjunt. Segurament això deu interessar a molt poca part de la ciutadania, tot i que és molt fonamental, interessa més als estudiosos, però que el conjunt dels estudiosos i de la gent que reflexiona sobre aquestes qüestions tingui una posició tan unànime, espero també de la sensibilitat del grup majoritari que sigui capaç d'escoltar-los.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Senyora Hortènsia Grau, té vostè la paraula; amb brevetat, si us plau.

#### Hortènsia Grau Juan

Gràcies. No, només breument, que no era tant la preocupació de la reducció de membres, en què podríem estar d'acord, sinó la forma d'elecció, en la línia que deia el senyor Mòdol, i sobretot el fet que el tema del cessament immediat, no?, que és tradicional, que realment sí que és una qüestió, veiem, de legitimitat democràtica i que pot afectar després també de cara a la negociació posterior, d'aquest consens que ens demanen. I aquí també la petició al partit del Govern que reflexioni sobre el tema de l'expulsió dels professionals i del sotmetiment del consell assessor a aquest consell de govern.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Gràcies. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor López Tena.

#### Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Una única precisió. Clar, s'ha referit vostè concretament ara que... Home, jo crec que sí, nosaltres creiem que sí, i li'n podria posar exemples concrets. En aquest sentit, sí que voldria, des d'aquest punt de vista, defensar el sistema

de blocs electorals per una raó, perquè és *lottizzazione* ben feta, no és repartiment de botí entre un o dos o tres, sinó entre tots del percentatge corresponent. En aquest sentit, en un sistema de *lottizzazione* són millors els blocs electorals que no el funcionament dels mitjans públics catalans.

#### La presidenta

Senyor Ferran, té vostè la paraula.

#### Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Brevíssimament, a part d'agrair les intervencions que ens han fet. Jo els he preguntat sobre si veien un procés de privatitzacions en marxa. Jo no sé si hi és o no, però en alguns textos programàtics de les darreres eleccions s'ha pogut llegir aquest tema, a més de les poques coses específiques que s'han escrit estava una proposta que moltes televisions autonòmiques desapareguessin i després també un recull al diari de sessions o algunes intervencions que hi han hagut en el Congrés dels Diputats, concretament per algun representant que ha estat candidat primer de llista en aquestes eleccions, doncs, les seves relacions amb la Uteca, i algunes d'aquestes intervencions apuntaven cap a aquest sentit de les privatitzacions.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies.

Conclouríem aquesta primera part de les compareixences. Jo els voldria dir que ha estat molt interessant, a ningú se li escapa, i perdoni, eh?, amb molt respecte, senyor Català, però aquí a part de la superficialitat també intentem, en la política, tocar temes de fons, que aquest és un tema molt important. Ho deien vostès, la comunicació audiovisual no només genera opinió, eh?, genera conducta. I, per tant, el paper de la regulació dels continguts a través del CAC o el paper del servei públic no és un tema menor, en un món totalment canviant, i, per tant, jo crec que ha estat molt, molt interessant el debat entre els diputats i vostès.

Ara continuarem amb els altres actors d'aquest món tan complex, abans de prendre decisions amb relació a les esmenes, que és l'objecte final de les modificacions que emanen també..., perquè l'Estatut sí que atorga a Catalunya capacitat de presa de decisions en aquest sentit.

Moltes gràcies.

Aixequem un moment la sessió, si els sembla, per acomiadar, per saludar, cinc minuts, deu minuts, màxim. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i catorze minuts.

#### La presidenta

Els sembla, senyors i senyores diputats, que reiniciem la comissió? Ho dic en ares que els compareixents de darrera hora del matí no s'hagin d'esperar molt. (*Veus de fons.*) Sí. Ara els ho comentaré.

#### Compareixença

del degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00136/09)

Bé, benvinguts i benvingudes, ara és el torn de donar veu als professionals. I perquè així ens ho facin, varen aprovar, els diputats i diputades, la compareixença dels col·legis professionals, que és pel que vostès estan aquí en la seva representació, per parlar del professionalisme en el món audiovisual, i també del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

La sessió ha començat avui, primer, ara, hem escoltat la veu dels degans, per tant, dels formadors; ara vostès, en nom dels professionals, des del punt de vista de tots els àmbits; a l'última hora del matí, els professionals que treballen en els mitjans públics, a través dels seus comitès professionals o comitès d'empresa o sindicats, i a la tarda, les patronals, per dir-ho així, i les associacions de telespectadors, i demà persones de reconegut prestigi.

Vostès saben que això s'emmarca en les compareixences de les modificacions presentades pel Govern de modificació de diferents lleis de l'àmbit de l'audiovisual, fonamentalment del CAC i de la corporació. I, per tant, aquest és un espai d'escolta, eh?, d'escolta dels diferents grups parlamentaris, que espero que estiguin arribant, senyora gestora, perquè... Bé, els donem un minut, perquè no té sentit que no els escoltin...

(*Pausa.*)

Molt bé. Doncs, sense més preàmbuls, ja varem explicar-los una mica com va l'ordre, vostès tenen un màxim de deu minuts, i posteriorment contestaran a tots els grups parlamentaris les seves observacions o preguntes que els puguin fer.

En nom del Col·legi de Periodistes de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Maria Martí.

#### Josep M. Martí Martí (degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya)

Bon dia, senyores i senyors diputats, companyes i companys, el Col·legi de Periodistes de Catalunya és un col·legi que representa una professió que no té col·legiació obligatòria, per tant, no és un col·legi de col·legiació obligatòria, però que representem 2.700 professionals del periodisme i de la comunicació en general a casa nostra.

Atesa la demanda que se'ns fa que ens pronunciem sobre aquesta reforma, voldria abans que res fer-los avinent una qüestió que suposo que serà reiterada pels meus companys, que és que l'existència del

servei públic audiovisual en el context actual de crisi econòmica constitueix una garantia per als ciutadans del nostre país de tenir accés a una informació plural, és essencial també per a la consolidació de la nostra cultura i de la llengua pròpia i, per últim, constitueix un element fonamental per a la dinamització del sector de la producció audiovisual.

Dit això, em sembla que la primera conclusió és que és molt important que qualsevol mesura legislativa que s'adopti sobre aquest sector públic tingui en compte aquest pes específic i tingui en compte que estem tocant una matèria importantíssima, em sembla, per al funcionament del nostre país.

És evident que en aquests moments és molt important aconseguir una corporació catalana de mitjans audiovisuals que sigui molt eficient des del punt de vista de la gestió dels seus recursos, dels seus costos, però aquesta eficiència no es pot assolir a base de retallar o d'externalitzar el que és l'essència del servei públic, la producció de continguts de qualitat.

En aquest sentit, el Parlament no podria deixar de tenir en compte l'excel·lent treball realitzat pels professionals i les professionals del conjunt del sistema públic, no solament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no solament perquè han aconseguit, em sembla, índexs d'audiència importantíssims, que són un referent a les televisions dites autonòmiques del conjunt de l'Estat, sinó també pel prestigi, per la qualitat assolida per moltes de les seves produccions i, també, pel conjunt de les promocions que han desenvolupat en els diferents suports de difusió, cosa que ha estat un esforç considerable sobre l'estructura de despesa, fonamentalment, de la televisió, però també de la ràdio. I gràcies a aquest esforç, han aconseguit arribar a sectors de l'audiència que sempre quedaran fora de les lògiques de rendibilitat econòmica amb què operen les televisions i les ràdios comercials. Faig, per tant, aquesta reflexió introductòria i passo ja a aspectes concrets de la reforma que es pretén.

Sobre la reducció del nombre dels consellers del consell d'administració. Tot i que sembla que el legislador remarca que aquest aspecte és substancial per a l'estalvi, si tenim en compte el pes que pot tenir aquesta reducció sobre el conjunt de la despesa de la corporació, hem de concloure que és força irrellevant, perquè més aviat té un valor simbòlic. Tanmateix, el nombre de cinc consellers sembla una xifra correcta per garantir el govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però torno a repetir que té valor testimonial.

Sobre les característiques dels consellers. S'havia anunciat de manera reiterada en la llei original que els consellers de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals haurien de ser professionals de reconegut prestigi i amb experiència concreta en la gestió de l'empresa audiovisual. La lògica de la quota parlamentària ha operat de forma intensa sobre aquests criteris constitucionals i d'ordre professional en la gestió i el control de les activitats de les entitats de ràdio i televisió integrades a la corporació catalana, entre d'altres corporacions, o entre d'altres corporacions

públiques. És per això que penso que ara, amb aquesta reforma, no s'hauria de perdre l'oportunitat d'escollir com a consellers persones preparades, d'autèntic prestigi professional i amb currículums indiscutibles.

Un altre punt, sobre la supressió de la figura del director general i transformació del president en una mena de president executiu. Eliminar el pas intermedi que hi ha en la presa de decisions per part dels directius de les empreses i el consell de la corporació pot afavorir –és evident– la rapidesa d'actuació i també l'eficiència en el funcionament, però si no s'estableixen uns certs controls sobre aquesta figura, una mala gestió del president executiu pot ser una solució pitjor que l'actual.

I, per últim, també aquest aspecte de la reforma, la reducció de l'exigència dels dos terços de membres per prendre un acord, en la línia que ja he manifestat anteriorment, la reducció d'aquests dos terços necessaris a la majoria simple pot incrementar el risc d'una gestió, en ocasions, sectària o ineficient. A mi em sembla que s'haurien d'introduir alguns tipus de correccions que afavoreixin, com succeeix en els consells d'administració de les empreses privades convencionals, els acords col·legiats o els acords de consens.

I sobre la reforma del CAC una última observació. És evident que l'onada, diríem, antireguladora, liberalitzadora en el sentit pitjor que existeix, podria fer pensar que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya és una cosa com a supèrflua i un last per a l'actuació, en fi, per al desenvolupament de la ràdio i televisió de casa nostra.

És probable que s'hagi fet un model excessivament reglamentista, excessivament burocratitzat, excessivament complicat, però el que és evident també, que en l'actual context la necessitat d'una organització reguladora independent es fa més evident que mai, i, per tant, em sembla que treure-li..., reduir el nombre de consells probablement sigui molt operatiu, però treure-li competències no em sembla la solució més adequada. És evident que, probablement, alguna d'aquestes competències no han estat exercides pel CAC de la manera que la llei constitucional declara, però s'hauria de revisar per què no ha estat així i, probablement, establir alguns mecanismes de coordinació entre el Consell de l'Audiovisual i l'Administració de cara a fer efectius els acords que aquesta entitat prengui.

Res més, moltes gràcies.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

**Compareixença**

del degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00141/09)

Ara passàrem la paraula al degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, el senyor Daniel Condeminas.

**Daniel Condeminas i Tejel** (degà del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya)

Ihustres diputades i diputats del Parlament de Catalunya, bon dia. Abans de començar la nostra intervenció, que faig en nom del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya, voldria fer una prèvia sobre el singular mecanisme de compareixences que s'ha estipulat amb relació a aquesta múltiple reforma legislativa.

Des del màxim respecte per les decisions que hagin pres vostès, hem d'expressar la nostra incomoditat per haver de traslladar en un espai tan manifestament insuficient de temps les nostres consideracions sobre els canvis proposats al 75 per cent de les lleis aprovades per aquesta cambra que afecten directament el món de l'audiovisual.

Com a entitat de dret públic representativa dels professionals de la creació, realització i producció audiovisual, és funció nostra informar el legislador sobre aquelles normatives que afectin aquest sector tan important socialment, culturalment i econòmicament. Avui, aquesta funció es veurà negativament afectada pels escassos minuts disponibles, a diferència d'altres compareixences que el nostre col·legi professional ha celebrat en aquesta cambra en processos legislatius anteriors.

I com que no tenim temps suficient, haurem de renunciar a analitzar els canvis proposats a la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya, si no és que després ens fan alguna pregunta al respecte. Incidirem, sí, en un únic tema que afecta de forma similar les altres dues lleis. I farem una doble consideració final amb relació al futur dels mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i al seu paper estratègic.

Ara fa dotze anys, la suma de les voluntats de molts representants del món de la comunicació audiovisual i de les forces polítiques va fer néixer un gran acord de consens, que es va materialitzar en la Resolució del Parlament del 15 de desembre del 1999 sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya. Com saben, d'aquella resolució va sorgir la llavor de les actuals lleis, i un dels principis era la ferma aposta per uns governs dels mitjans nacionals i de l'autoritat audiovisual del país desgovernmentalitzats. Les limitacions en les disposicions normatives i la manera com s'han aplicat no han superat, però, l'ombra de la politització d'aquests òrgans. Ara, els canvis proposats sobre el sistema d'elecció dels seus futurs integrants no signifiquen donar resposta a la segona situació, i sí, una involució respecte a la primera premissa.

És més, fins i tot sorprèn que es traslladi la supressió de les majories qualificades al mateix funcionament intern del consell de govern de la corporació, en temes tan estratègics com els mateixos pressupostos, el contracte programa o el nomenament dels principals càrrecs directius dels seus mitjans. El perfil de les persones que siguin nomenades, per aquesta cambra, per a aquestes funcions és un dels elements claus del futur d'aquestes dues institucions de país. El procés pel qual siguin nomenats no hauria de ser un tràmit en cap de les seves passes, ni res semblant a un repartiment de quotes partidàries.

Voldríem afegir una qüestió que per nosaltres és clau en la definició d'aquests perfils, fins i tot podríem dir que ens toca parlar d'una greu i estructural mancança, que ha tingut conseqüències negatives abans i que ara, en moments de canvis profunds com els que estem vivint en tot el sector de la comunicació audiovisual, poden veure's agreujades de forma molt més severa. Ens referim a la inexistència de professionals directament vinculats a la creació, direcció, realització, producció d'obres audiovisuals, ja sigui en la composició del consell del CAC o del consell de govern de la corporació.

Trobarem, sí, entre d'altres, perfils vinculats a l'economia o al dret, i sempre en trobarem del món del periodisme, i res a dir pel que fa a la presència d'aquest sector professional tan important en aquests òrgans. No parlem de restar, però de les professions que representa el col·legi que m'honora presidir, cap ni una. Professions que intervenen en la majoria de continguts de l'oferta televisiva i radiofònica, més hores d'emissió, més professionals del sector públic i privat produint-les, més empreses vinculades, major influència en la creació de valors imaginari col·lectiu, major volum de negoci, i en uns moments tan crítics com els que vivim, val la pena subratllar-ho, que generen riquesa i treball. No té cap justificació que aquesta greu mancança es mantingui en el futur, i, si us plau, no ho entenguin com cap defensa corporativa, sinó com una reflexió propositiva, pensant en el conjunt de perfils professionals que enriqueixin i complementen la composició d'aquests òrgans de govern per exercir de la millor manera possible les seves responsabilitats de servei públic.

Voldria posar dos exemples, gairebé de caràcter acadèmic, per il·lustrar alguna de les conseqüències d'aquest buit que abans els comentaven. Uns exemples que, subratllo, no tenen cap voluntat de ser un retret cap a les institucions citades, sinó que només són plantejats a tall il·lustratiu avui del que estem defensant.

Primer, en dues ocasions, no massa allunyades en el temps, el nostre col·legi va haver d'expressar la seva contrarietat pel greu error metodològic emprat per la nostra autoritat audiovisual a l'hora d'analitzar un gènere de creació com són els documentals. Voler interpretar o entendre tots els continguts radiofònics i televisius des d'un prisma periodístic, o que pretén ser-ho, és un defecte de base que té, en bona part, les seves arrels en aquesta mancança de perfils professionals que hem estat citant.

I, segon, a la guia editorial de la corporació, document matriu dels manuals d'ús aprovats pel seu consell de govern aquest passat estiu. El capítol intitulat «Pràctiques professionals» es dedica en exclusiva als continguts i programes informatius; dels altres professionals i de l'extens catàleg de continguts i gèneres que depenen d'ells, i que no són pas cap minoria, cap menció.

Insistim novament en la bondat i necessitat que aquesta qüestió sigui resolta en el procés de nomenament dels integrants d'aquests organismes, que haurà de fer ben aviat aquest Parlament.

I finalitzem amb una doble reflexió, que els havíem anunciat a l'inici d'aquesta intervenció. Creiem que toca avui parlar de futur, de quin model de mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals volem, i quin ha de ser el seu paper com a peça estratègica del sector de les indústries audiovisuals del nostre país. I això vol dir, entre altres qüestions bàsiques, dels seus recursos financers i la concepció del seu servei públic.

Primer, afirmar que només amb una suficient musculatura financera una oferta televisiva pot optar pel lideratge a Catalunya. No hi ha viarany ni opcions alternatives. Si aquesta dotació és insuficient, pots fer televisió, sí, però estàs fent televisió que jugarà a la segona divisió. Hi ha un límit, per sota del qual tindràs un canal o canals amb més o menys recursos, però ja no jugaràs amb els grans, ja no hi seràs. Dit sense ànim pejoratiu cap a altres mitjans, al contrari, que fan també una importantíssima contribució a la comunicació en el nostre país, estaràs fent televisió local, no nacional.

I sense una potent corporació perdria el conjunt de les indústries culturals del país, hi perdríem totes i tots. Permeti'm aquí trencar algun tòpic, la resta del sector audiovisual català perdria un client importantíssim, perdria un soci estratègic de primera magnitud, perdria una eina de difusió i promoció ciutadana internacional irremplaçable, i perdria una plataforma aliada per a la seva indispensable presència competitiva a les pantalles i noves tecnologies audiovisuals, cada cop més determinants del consum d'allò que fa uns anys denominaven genèricament com a televisió.

I també ens referim a la ràdio, que després de quatre dècades de repressió franquista va recuperar la llengua catalana com a vehicle de comunicació, primer amb la tasca pionera de Ràdio 4, i després normalitzant-la des de Catalunya Ràdio, juntament amb les emissions de proximitat, altres emissores generalistes i musicals han acabat fent realitat una importantíssima oferta de qualitat en la nostra llengua, que, a més a més, és de consum majoritari en el nostre país en algunes franges. Però això no significa que el paper de servei públic, amb les conseqüents implicacions sobre el lideratge social que això implica, hagi perdut sentit en el món de la ràdio.

I, segon, la consideració de servei públic que ha de tenir tota programació és un tema important per nosaltres. És tan servei públic la seva oferta informativa, que això no ho discuteix ningú, com la que no ho és, o sigui, el que correspon a la majoria de les seves ho-

res d'emissió, i si tan clau és l'existència d'una estructura potent i pròpia de periodistes dins la casa per proporcionar els seus informatius, també ho són els distints col·lectius professionals vinculats a la resta de l'oferta audiovisual. Uns i altres continguts són de servei públic, sota diverses modalitats i acords es forneixen de sempre –no d'avui, de sempre– de la participació de professionals, empreses i continguts externs, de la importantíssima producció independent del nostre país. I tan important és millorar aquestes relacions com el fet que es mantinguin. Depèn de com reduïm segons quines estructures i dotacions econòmiques, no faríem pas créixer el conjunt del sector audiovisual, ni milloraríem l'oferta de servei públic que tenen encomanada TV3 i Catalunya Ràdio. Pensen en tot això quan hagin d'afrontar els futurs pressupostos de la corporació i el seu nou contracte programa.

Acabo. Hem parlat de llengua i de referents col·lectius de passada, de la llengua pròpia d'aquest país, compartida amb milions d'altres ciutadans que no viuen al Principat de Catalunya, i tota llengua, la cultura que l'acompanya i les indústries i creadors que l'actualitzen i enforteixen, necessita de potents mitjans de comunicació que n'esdevinguin difusors i promotors.

Permetin-me unes preguntes finals. A tot el món, vull dir, a tot el món, amb els milers i milers de cadenes televisives existents, quants canals hi ha en català dedicats als infants i joves? Quants, al món de la cultura i el coneixement en el seu conjunt? Quants, al món de l'esport? Quants, a la informació vint-i-quatre hores? I quants de generalistes lluiten pel lideratge de l'audiència tot oferint continguts de servei públic? Si ja tenen la xifra, que és la mateixa en tots els casos, espero que compartim també la necessitat que aquesta oferta única a nivell internacional no faci marxar enrere, sinó que es consolidi. Ho diem en favor del conjunt del sector audiovisual català, en favor del servei públic que presta i, en definitiva, en favor d'aquest país i de la seva ciutadania.

Moltes gràcies per la seva atenció.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor degà.

#### Compareixença

de la degana del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00152/09)

Té la paraula la degana del Col·legi de Publicitaris... (*Veus de fons.*) I Relacions Públiques de Catalunya, la senyora Montserrat Grau.

**Montserrat Grau i Comet** (degana del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya)

Bon dia, moltes gràcies. Il·lustres diputades i diputats, companys i companyes de professió, miraré de

ser breu. Primerament, una petita presentació del nostre col·legi, el nostre Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya és un col·lectiu que aplega uns 1.200 professionals que treballen en el sector de la publicitat i les relacions públiques i que, com els nostres cosins germans, els periodistes i els comunicadors audiovisuals, no estem obligats a la col·legiació per exercir la nostra professió. És un sector que ha rebut un fort cop de la crisi, ens agrada dir sempre que és el termòmetre de l'economia del país, és a dir, quan la publicitat baixa les nostres empreses no funcionen.

Com a Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques entenem i estem d'acord que tot allò que suposi agilitat i eficiència, elecció de professionals reconeguts per exercir la tasca dels diferents consells que es proposen en aquestes esmenes de la llei, i que es primim per damunt de tot els mèrits professionals, sobretot per damunt de qualsevol altra connotació..., això és molt important, però tenint en compte que això no afecti la qualitat del servei que finalment oferim als ciutadans.

A més a més, en aquests aspectes que pugui afectar fonamentalment el que és el *leitmotiv* de la professió dels nostres col·legiats, que és l'exercici de la publicitat i les relacions públiques, sí que entenem que tot allò que tingui efecte a la publicitat, tant en temps i espai a la televisió pública i a la ràdio, i a totes aquelles consideracions que tinguin a veure amb l'aplicació de codis ètics professionals, es tingui en compte sempre l'opinió del col·legi i, per tant, dels nostres professionals.

Aprofito per posar a disposició la nostra institució a aquest Parlament per a totes les consideracions i consultes que siguin necessàries i, evidentment, agrair que en aquesta ocasió se'ns hagi consultat sense ser un tema, potser, directament lligat a l'exercici de la nostra professió habitual.

Sí que m'agradaria fer també dues reflexions. Una primera és que el model de mitjans públics nacionals que tenim, amb la reestructuració que es faci, sí que fóra bo, des de la nostra perspectiva, que no perillés pel que fa a la seva força, a la seva pluralitat, perquè sempre ha estat un model diferent i un referent de país, i ens sembla que això ens ha fet diferents i ens en sentim orgullosos. Entenem que si aquests mitjans públics no tenen la força i l'atractiu necessari, tampoc no seran atractius per a la publicitat en aquests mitjans per a les nostres empreses i, per tant, per a les agències que treballen al territori gestionant aquesta publicitat. Entenem que això podria ser un perill.

En segon lloc, un altre comentari més de forma, bastant lligat amb el que comentava el meu company Daniel Condeminas, una mica més de temps, quan hi hagi temes d'aquest abast per poder..., sobretot, per rebre la convocatòria a nivell de col·legi, per poder preparar amb més rigor i amb més treball els temes relacionats amb aquest àmbit, perquè entenem que la publicitat en aquest moment, sobretot en els nostres mitjans públics a Catalunya, és una font de finançament per a aquests mitjans també, i que com a eina de comunicació és una eina estratègica per a les nostres empreses en un moment summament complicat per

als sectors productius, i, per tant, entenem que això requereix un debat a fons per trobar l'equilibri, que sempre és difícil.

Moltes gràcies.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

### **Compareixença**

de representants del Grup de Periodistes  
Ramon Barnils amb relació al Projecte  
de llei de modificació de diverses lleis en  
l'àmbit audiovisual (tram. 353-00155/09)

Té la paraula el senyor David Bassa, del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

**David Bassa Cabanas** (president del  
Grup de Periodistes Ramon Barnils)

Bon dia, senyors diputats i diputades, el Grup de Periodistes Ramon Barnils va fer un comunicat d'alerta sobre la reforma de la Llei de la corporació, primer de tot perquè considerem que la corporació és un dels principals eixos vertebradors del país, una eina estratègica. La corporació, amb els seus cinc canals de televisió i les quatre emissores de ràdio, així com tots els canals d'internet vinculats, és un model de cohesió social, cultural i lingüística que s'ha demostrat vital per al país.

Quan la corporació va néixer, Catalunya només tenia una desconnexió horària de televisió i unes quantes hores de ràdio en català, que en cap dels dos casos no eren líders d'audiència. Ara mateix, en canvi, la televisió pública catalana és líder d'audiència i líder també en els baròmetres de credibilitat i qualitat, alhora que la ràdio pública també manté el lideratge dels seus principals programes.

La festa dels Súpers, nascuda d'un programa que finalment s'ha convertit en el primer canal temàtic infantil del país, convoca centenars de milers de persones cada any. La Marató de TV3 estimula desenes de milers de donacions cada any, i arriba a aportar la societat xifres que superen els 7 milions d'euros anuals i que són molt benvingudes per al món acadèmic, científic i d'investigació.

Així mateix, el Tió Solidari per al Banc dels Aliments, que cada Nadal organitza Catalunya Ràdio, també s'ha convertit en un referent, sobretot en aquest context, amb la crisi. La funció social de la televisió i la ràdio públiques també es transmet a través de la programació, no només pels programes de debat social o d'anàlisi política, sinó, fins i tot, a través dels magazins i de les sèries de sobretaula en què s'ha normalitzat la presència de col·lectius socials que encara avui pateixen discriminació o marginació en molts àmbits de la quotidianitat. Exemples d'això, serien els programes *Tot un món*, de TV3, o el *Solidaris*, de Catalunya Ràdio.

En aquest sentit, també és destacable el diferencial d'audiències que hi ha entre Catalunya i la resta de l'Estat en els *reality shows* i tot el que es coneix com a teleporqueria, que, mentre que arrasen en l'àmbit estatal, no aconsegueixen el lideratge a Catalunya, que manté Televisió de Catalunya, amb una programació informativa i d'entreteniment molt allunyada dels models esmentats, líder.

Això demostra que el model de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha augmentat el nivell d'exigència de l'audiència catalana, que s'ha acostumat a uns formats televisius antitètics a la televisió porqueria. En aquest sentit, i davant de la polèmica interessada sobre els costos econòmics dels drets televisius del Barça o de la Fórmula 1, per exemple, el Grup Barnils tenim molt clar, i ho volem deixar molt clar, que a l'hora d'apostar pel lideratge no dubtem, si hem de triar, entre els drets de futbol o la Fórmula 1 o els costos econòmics que tenen fórmules com *La noria*, *Sàlvame* i tots els seus derivats. Una circumstància que, des del nostre punt de vista, per si sola ja avala la funció social de la corporació.

Un altre dels principis fundacionals de la corporació, la normalització lingüística, s'ha demostrat també vital per al país. Només cal comparar l'evolució de la realitat televisiva i radiofònica per contrastar-ho. Si l'any 2000 l'oferta televisiva analògica que podien rebre tots els catalans era de set canals –la Primera, la 2, TV3, 33, Tele 5, Antena 3 i Canal Plus–, amb la digitalització l'oferta s'ha multiplicat fins als quaranta canals, a més de seixanta més de locals, que aquí no tindrem en compte.

És a dir, mentre que l'oferta global ha passat de set a quaranta, l'oferta de canals en català només ha passat de dos a vuit. La proporció, doncs, ha passat del 29 per cent al 20 per cent. Hem perdut, els catalans, oferta televisiva en català. A més a més, hem de tenir en compte que al marge de TV3, que és televisió líder, la resta de canals de la corporació tenen una audiència molt segmentada, atesa la segmentació de la TDT. Juguem, doncs, una altra lliga, i una lliga aquesta, la dels canals temàtics, que també ha augmentat en competitivitat, circumstància que per nosaltres torna a evidenciar el caràcter imprescindible de la corporació per a l'audiència catalana.

Per exemple, en aquests moments hi ha dos canals oberts d'informació vint-i-quatre hores, només un és en català. En aquests moments hi ha dos canals oberts dedicats a la cultura, només un és en català, el de la corporació; el d'informació és al 3/24, i el de cultura al 33. En aquests moments hi ha quatre canals temàtics esportius, i només un és en català, el de la corporació, l'Esport 3. En aquests moments hi ha cinc canals temàtics infantils i juvenils, i només un és en català, el de la corporació, Super3/3XL.

Davant d'aquesta realitat, és evident que, si es decidís eliminar qualsevol dels cinc canals televisius de la corporació, l'audiència catalana es quedaria sense poder veure esports, dibuixos animats, cultura o informació en la nostra llengua, un fet que cap societat voldria que li passés. Com també són úniques les

emissions de Televisió de Catalunya en aranès, una llengua, que fora de Televisió de Catalunya no compta amb cap altre suport audiovisual públic de projecció internacional. A més a més, hi hauria tot el lideratge dels telenotícies, i la importància que té tenir corresponsalies informatives arreu del món perquè ens expliquen el món amb el nostre llenguatge, i que això mantingui el lideratge de l'audiència.

Per tant, la funció social i cultural lingüística de la corporació és inqüestionable, i així ha estat defensada sempre, tant pels acadèmics com pel món de la cultura en general, així com per la professió periodística, que, en aquest cas, també representem, en particular; de fet, la gran majoria de professionals que actualment treballen a les principals televisions i ràdios privades del país provenen i han estat formats dins de la corporació.

Perquè, de fet, aquesta és la segona funció estratègica de la corporació, la de crear i enfortir la indústria audiovisual catalana. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha destacat també per la seva funció d'estimuladora de la indústria audiovisual i cinematogràfica catalana coproduint pel·lícules de cinema, pel·lícules de televisió, que es coneixen com a *TV movies*, documentals, sèries d'entreteniment, programes de tot tipus de format. En definitiva, la corporació no només s'ha convertit en la principal finestra on els productors, guionistes i actors del país poden mostrar-se, sinó també s'ha convertit en el motor econòmic i productiu de la indústria, contribuint a enfortir el teixit empresarial i audiovisual i cinematogràfic de Catalunya.

No es tracta, doncs, només del fet que la majoria de les pel·lícules que es fan a Catalunya en català reben el suport de Televisió de Catalunya, es tracta, un cop més, dels nivells d'exigència de la corporació, que han aconseguit que, tant pel·lícules com bona part de les sèries produïdes, hagin estat comprades pel mercat internacional.

Si això s'afeblís, aquest teixit empresarial, així com els milers de llocs de feina derivats, productors, guionistes, actors, etcètera, mai serien de Catalunya, bàsicament per anar a Madrid, i això suposaria no només la pèrdua de teixit empresarial, la pèrdua de talent i la pèrdua de milers de llocs de feina, sinó també la pèrdua de projecció internacional del país. Perquè per a la projecció internacional de Catalunya no és el mateix que als Oscar hi vagi *Todo sobre mi madre*, o que hi vagi *Pa negre*. Catalunya no té gaires vies de projecció internacional, mentre que l'Estat sí que en té.

I des del Grup de Periodistes Ramon Barnils veiem com la crisi està fent trontollar els pilars d'aquesta indústria que gira al voltant de la corporació, primer perquè tot el mercat audiovisual està patint una caiguda generalitzada dels ingressos publicitaris, una circumstància que ha empès els dos grans grups mediàtics de l'Estat –Mediaset i Antena 3– a voler tenir més tros del pastís. En aquest context s'ha d'interpretar la posició feta pública per la Uteca, considerada patronal de les televisions privades, que proposa la fusió de totes les televisions autonòmiques en un únic canal

públic, amb una programació comuna amb desconnexions regionals.

Aquesta proposta, afegida a la voluntat dels dos grans grups mediàtics abans esmentats d'eliminar la publicitat de totes les televisions públiques, posa en qüestió l'existència mateixa de la corporació. Sabem que el context és advers, que la crisi econòmica i les directrius europees de retallades són exigents, i sabem també que moltes de les televisions autonòmiques estan en situació de fallida tècnica, atès que són televisions que han intentat imitar el model de Televisió de Catalunya, però sense tenir cap vocació competitiva ni territorial, sense aconseguir mai ser líders ni referents, ni haver tingut mai una vocació de motor audiovisual. És a dir que el mapa de les televisions autonòmiques ha patit una mica el calc del «café per a tothom» de l'estructura autonòmica.

Aquesta circumstància ha afeblit econòmicament la FORTA, i això, de retruc, perjudica la corporació, perquè, quan Televisió de Catalunya va a Los Angeles a comprar pel·lícules o sèries, ja no pot comptar amb el mateix suport de la FORTA que tenia abans, ara la capacitat de compra i la solvència davant dels mercats de la FORTA ha baixat, i Televisió de Catalunya queda en una posició feble.

Tot aquest context que he fet, que hem fet el Grup Barnils és per remarcar la vitalitat, la necessitat de la corporació, i tot aquest context que els he explicat ara de la crisi ha afavorit l'aparició d'un discurs polític defensat pel partit que ara governarà l'Estat, i també per sectors del partit que governa la Generalitat, en què s'ha parlat obertament de retallar la corporació.

És per això que el Grup de Periodistes Ramon Barnils ha manifestat públicament, i avui hi volem tornar a insistir, hem manifestat el nostre recel cap a la reforma de la Llei de la corporació. A nosaltres no ens preocupa tant la disminució de consellers, si són dotze, si són cinc, si són set, si són deu, o els canvis de competències del consell, com el fet, que sí que ens preocupa –que abans s'ha remarcat–, del perfil dels consellers i sobretot el fet que amb la nova llei el consell pot ser escollit per una majoria absoluta, si no s'assoleix el consens de dos terços del Parlament en una primera votació, i que això pot passar en una mateixa sessió. Aquesta circumstància per nosaltres, que la nova reforma també estableix a l'hora de nomenar i separar els directius de la televisió i la ràdio, fa que el futur de la corporació ja no estigui únicament en mans del Parlament, sinó que pot passar en segona votació a mans d'una majoria governamental.

El debat, per tant, no és si els consellers, com he dit abans, són dotze, cinc, o els que siguin, el debat és sobre els riscos que pot patir el model de la corporació si se'n canvien les regles de control en un context tan delicat econòmicament com l'actual. I el Grup de Periodistes Ramon Barnils considerem que una eina estratègica, una eina de país, l'eix de cohesió social, cultural i lingüística més fort del que disposa Catalunya, el motor audiovisual més fort del que disposa Catalunya, no hauria de dependre mai del Govern

de torn, l'eina estratègica de país hauria de dependre sempre i només del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, en nom del Grup de Periodistes Ramon Barnils. Ara passariem al torn als grups parlamentaris, als seus portaveus. Té la paraula el senyor Joan Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialistes.

#### Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Benvinguts i moltes gràcies per les seves intervencions, que rellegirem amb molta atenció, com els hem dit als anteriors intervingents, però potser amb una mica més de deteniment, perquè així com la primera intervenció han estat persones totes vinculades a un àmbit molt semblant, a l'àmbit acadèmic, vostès representen tres o quatre sectors clarament diferenciats, cadascun amb la seva especificitat, no?, i aquesta circumstància, doncs, farà que haurem de veure les seves aportacions d'una manera potser més detallada.

Ara, sí que m'agradaria, i ho lamento pels meus companys diputats, repetir algunes coses que hem dit en la primera intervenció, perquè és important que vostès també les coneguin. Nosaltres, al principi de la legislatura vam fer un acord d'investidura en què un dels requisits fonamentals era que qualsevol modificació de les lleis audiovisuals es fes per consens. És a dir que no hi hagués una proposta governamental de forma bilateral, sinó que es fes com s'havia fet els últims, darrers anys, a nivell de Parlament de Catalunya, que totes les forces en ponència conjunta discutíem i anàvem tirant endavant el que eren les lleis de caire audiovisual.

Això no s'ha produït, i creiem que trenca una confiança que es va col·locar, en primer terme, el dia del debat de la investidura, però també trenca un mètode de treball que s'ha anat produint al llarg dels anys i que ha donat com a resultat les lleis que ara es volen modificar, que segurament haurien estat d'una altra manera si no s'haguessin fet de forma consensuada.

És a dir, ara aquí quan discutim de nombre de consellers, de persones, de quants membres ha de tenir un consell assessor, etcètera, pensin vostès que no és la resultant inicial del que era el legislador o del que era l'equip d'experts que ens van estar assessorant, sinó la resultant, moltes vegades, d'un intent d'arribar a un consens. Això, creiem nosaltres que s'ha trencat.

Vostès ho han dit, eh?, darrere l'excusa de l'austeritat poden haver-hi altres moltíssimes qüestions. Nosaltres, en una situació de crisi com l'actual, estem d'acord que cal mirar de no gastar tant, de ser més eficients, que la cosa funcioni molt millor, però això sempre que no es posi en joc algunes coses que vostès també han dit, que són el servei públic que es pretén donar i el servei cultural, lingüístic, etcètera, que s'ha explicitat aquí d'una forma molt clara. Nosaltres es-

tem per l'austeritat, òbviament, però no estem perquè hi hagi res que malmeti la funció social del servei públic que s'ha de fer amb una ràdio i televisió pública nacional, de país, com és la nostra.

Dir un parell de qüestions més. Als anteriors intervinents jo els he preguntat, i vostès n'han fet èmfasi, ells deien que no tenien tanta certesa, vostès sembla que en tenen, pel que he sentit en algunes intervencions, una mica més, la preocupació pels processos discursius i de privatització. Es fa un discurs determinat sobre el que és la ràdio i televisió pública des d'un punt de vista econòmic, i es fan anuncis ja que cal desmantellar algunes que altres qüestions.

Això a nosaltres ens preocupa, i celebro que els preocupi a vostès també, perquè moltes de les nostres posicions d'ara en endavant aniran presidides per aquesta preocupació que ve posada de manifest i que aquí s'ha posat de manifest en aquesta mateixa sala per alguns sectors que pretenen un determinat gir entre el que és el públic i el privat. Un determinat gir que passa per un lloc i per una vessant, que vostès també han posat damunt la taula, que és sobre el finançament, sobre la publicitat, com planteja vostè també, i nosaltres vull que sàpiguen que seguirem defensant el que diuen les lleis catalanes, que és el finançament mixt de la ràdio i televisió pública, perquè creiem que és la manera, l'única manera en aquests moments que el país pugui tirar endavant en aquest sentit, perquè, si no, estem segurs que amb una població com la que tenim alguns dels requisits que en aquests moments s'exigeixen d'una ràdio i televisió pública no es podrien fer si no fos per un finançament mixt. I, en aquest sentit, vull que sàpiguen que això és així.

El senyor Condeminas ens ha plantejat una altra qüestió. S'ha exclamat de la manca de temps, etcètera. Vull que sàpiguen també una cosa, nosaltres ens exclamem de la pressa amb què s'està discutint aquesta llei, de les presses perquè s'acabi aquesta llei d'una manera ràpida, de la reducció que hi ha hagut de compareixents, i de la reducció que tenen vostès òbviament del temps. No ho entenem, si no és que hi ha algun tipus d'interès amagat darrere de tot això, doncs, compartim la preocupació que vostè ens deia, perquè pensem que aquestes coses, que aquestes qüestions que són tan importants haurien de tenir el temps suficient, dilatar en el temps suficientment la discussió, perquè no poguéssim posar en perill algunes qüestions.

Vull abordar també alguns temes que amb els anteriors compareixents també hem comentat una miqueta. I a mi em preocupen, al fil del que deia el Col·legi de Periodistes, el senyor Martí, un parell de qüestions. Vostès parlen de pluralitat, de servei públic. Pensen que hi ha algun tipus de mesures en les propostes que se'ns fan que no tenen ni tan sols la justificació de l'austeritat, perquè quan es parla de reduir un consell assessor, que generalment les persones que hi vénen simplement cobren unes dietes que són ridícules, el que s'està dient és una altra cosa, s'està trencant un mètode o una manera d'accés de determinats sectors socials al que hagin de dir sobre els continguts, sobre allò que es fa a la radiotelevisió pública. Per tant, des d'aquest punt de vista, pensem que el que hi ha dar-

rere d'aquestes lleis no és simplement la teoria d'estalviar diners, sinó que hi ha una concentració de poder, hi ha una concentració en les decisions, hi ha una tornada regressiva a la partidització i hi ha una tornada a una governamentalització, que, afortunadament, amb totes les imperfeccions que vostès vulguin, perquè n'hi han hagut moltes, segurament amb els sistemes electius de les persones que ara estan als consells de govern de la corporació o del CAC s'han produït efectes perversos, que no són els desitjables, i que no són els que es van posar inicialment a la filosofia de la llei..., però creiem que en això hem avançat i que no pot haver-hi un retrocés en aquestes qüestions.

Dir, per acabar, que farem una defensa encesa de la funció social, del servei social que fa la radiotelevisió pública, de la ràdio pública i de la televisió pública com a tal, en el sentit de la qualitat que s'expressava aquí fa uns moments, i podrem posar el toc d'alerta, el toc d'atenció, doncs, en algunes manifestacions que s'han anat fent recentment, tant en els programes electorals dels partits polítics, d'alguns partits polítics, com d'algunes patronals del món de la ràdio i de la televisió privada, en el sentit que trobaran en el nostre grup un ferm defensor de la televisió pública catalana com a servei públic de país, de normalització lingüística, etcètera, com ha estat fins ara.

Els agraeixo molt la seva aportació, i intentarem tirar endavant aquesta llei tenint en compte tots els seus suggeriments i altres que puguin venir d'ara en endavant.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Joan Ferran. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

#### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies també als compareixents per les seves aportacions. Hem de reconèixer que, en algunes intervencions, aportacions concretes sobre el projecte de llei que tenim sobre la taula, poques, més aviat un discurs o un debat genèric sobre la funció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No vull, per això, desaproveitar algunes de les aportacions que s'han fet, i incidir-hi i preguntar un parell de qüestions.

Per exemple, al senyor Martí expressava una certa preocupació per l'ampliació de poders, pels poders executius que tindrà el president del consell de govern, i ens apuntava que seria bo que hi haguessin controls sobre les funcions del president del consell de govern, el president, el nou president executiu. I, en aquest sentit, dir-li si li sembla que el control que es pot efectuar en el mateix consell de govern per la resta de membres del consell de govern, o el control parlamentari a què estarà sotmès el consell de govern semblen insuficients, i quina mena de controls creu que podria ser necessari afegir per controlar les funcions del president, del nou president executiu.

Una segona consideració respecte també a allò que es diu en el projecte de llei, que a nosaltres *a priori* no ens acaba de convèncer, ni ara ni quan es va introduir per primera vegada, el fet o la possibilitat que en una segona volta hi hagin nomenaments per majoria absoluta no és una novetat d'aquest Govern, ho va introduir l'anterior Govern per imposar –i així ho dic amb totes les paraules i amb majúscules– un nou president del consell de govern de la corporació catalana. Aleshores no vam sentir gaires queixes, més que les dels grups que estàvem a l'oposició, que vèiem com aquell consens que ara alguns tant proclamen, en aquell moment tot s'hi valia per passar-hi per damunt.

I vaig a la qüestió de fons, que, tot i que no és l'objecte de la comissió ni de les compareixences, sí que està en l'ambient i en el debat, que és sobre el model de televisió pública, i concretament sobre el model de televisió pública a Catalunya. Encara que m'ha semblat sentir en alguna intervenció que ja no n'hi ha prou de tenir sobirania sobre els mitjans propis de la Generalitat de Catalunya, sinó que ens queixem de no tenir sobirania sobre els mitjans d'altres comunitats. Escolti'm, deixin que cada comunitat administrin els seus mitjans com considerin millor ells i donin resposta a les qüestions que puguin sorgir entre la seva ciutadania. Si hi ha una comunitat, la que sigui, que considera que no és essencial mantenir uns mitjans de comunicació públics, deixin que ho facin d'aquesta manera. I si consideren que hi han altres formes d'administrar els mitjans públics, deixin que ho facin d'aquesta manera, i nosaltres anem-nos a ocupar d'allò que ens preocupa.

El projecte de llei que tenim sobre la taula no discuteix ni posa en entredit, ni molt menys, la continuïtat del sistema de corporació catalana ni del sistema de mitjans públics de la corporació catalana. Ara, el que no podem és tancar els ulls a les realitats, i de realitats n'hi ha més d'una, de realitat n'hi ha una, una d'important, que és que estem travessant una situació de crisi, que pateixen els ciutadans i que pateixen les administracions.

Ahir sentíem el president Mas anunciar tota una sèrie de mesures d'estalvi, i nosaltres el que estem sentit aquí és que es pot estalviar en tot menys en els mitjans de comunicació públics. Doncs, nosaltres creiem que aquestes mesures d'estalvi s'han d'aplicar també en els mitjans de comunicació públics. I a vegades i en segons quins aspectes, potser s'ha de fer més intensament en els mitjans de comunicació públics que no en altres àmbits de l'Administració, i, si m'ho permeten, citaré, ineludiblement, la sanitat o l'educació o els serveis socials. Dispensin, però creiem que els mitjans de comunicació públics no poden estar exempts de la situació en què ens trobem immersos.

Però aquesta és una situació conjuntural que pot canviar, que pot capgirar-se. Però hi ha una altra qüestió estructural, i és que la televisió ja no és en blanc i negre, la televisió ha canviat, la tecnologia dels mitjans audiovisuals no només ha canviat, sinó que està canviant constantment. Cada dia s'obren noves finestres audiovisuals. Cada dia el sector audiovisual depèn menys d'un bé públic com és l'espectre radioelèc-

tric. I per més que ens entestem a defensar un servei públic, que nosaltres defensem, el que no podem evitar és que sorgeixin noves ofertes audiovisuals, i que això el que fa inevitablement és fragmentar l'audiència audiovisual. O som capaços d'adaptar-nos a aquestes noves circumstàncies, o ens estarem quedant amb la televisió en blanc i negre. En català? Sí, però amb blanc i negre.

Per tant, nosaltres el que volem, el que demanem és reflexionar entorn no només d'una situació conjuntural, com he dit, de la crisi i de reducció d'ingressos per part de les administracions, sinó també reflexionar entorn del model de televisió del futur, intentar avançar-nos en aquest futur i intentar adequar-nos a aquestes circumstàncies. I això segurament és el que ja han fet alguns països europeus, i això segurament és una assignatura que tenim pendent avui aquí.

No recordo ara quina de les lleis és la que ho explica, però avui tothom defensa a ultrança el finançament mixt dels mitjans de comunicació públics. Doncs, vull recordar que en la Llei de la comunicació audiovisual –m'assenyala el senyor Mòdol– es diu que a la ràdio s'haurà de tendir a la disminució de la publicitat. I avui alguns segurament reneguen d'aquest article i d'aquesta possibilitat que ofereix la llei. Nosaltres, no, nosaltres no ho fem, per defensar la desaparició immediata de la publicitat en la ràdio pública? No. Per pensar de fer-ho gradualment? Sí. Per què? Perquè s'ha de diferenciar, com molts de vostès han dit, perfectament allò que és servei públic, que és el que estan fent els mitjans públics, d'allò que no són serveis públics, que és allò que estan fent altres mitjans privats. I, per això, també cal diferenciar, no només l'oferta, sinó la forma d'ingressos i la forma de nodrir-se de recursos d'uns mitjans i dels altres.

Gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

#### Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies als compareixents i a la compareixent. Alguns han lamentat el tipus de convocatòria, dir-los simplement que alguns grups parlamentaris també ho lamentem, i que és fruit de les presses que té el grup que dona suport al Govern perquè aquesta i les altres lleis anomenades «òmnibus» s'aprovin al més ràpidament possible, encara que sigui a costa del debat i del rigor en el debat.

També dir-los que ens han estat molt d'interès les seves aportacions, que les estudiarem amb calma, que pensem que són d'utilitat per al debat que estem tenint, i expressar un acord global amb moltes de les coses que s'han dit, però en voldria ressaltar algunes.

Una és el paper dels mitjans públics de comunicació, dels mitjans audiovisuals, i, en aquest sentit, reafirmar

la defensa que fa el nostre grup d'aquest paper, potser des d'una triple perspectiva: el paper com a servei públic, el paper amb relació a la llengua i com a eix vertebrador del país, i cal dir que alguns atacs que reben els mitjans audiovisuals catalans públics en nom de l'austeritat i l'eficàcia tenen molt a veure amb el paper que estan jugant en defensa de la llengua i de la cohesió del país, i un tercer element que és la qualitat, una qualitat que no és exclusiva dels serveis públics, però que els serveis públics a Catalunya la tenen clarament, tot i que també és veritat que, mirant potser algunes televisions públiques d'algunes comunitats autònomes, seria més discutible que els poguéssim aplicar aquest qualificatiu.

En tot cas, aquesta idea del paper dels mitjans públics en el país creiem que s'ha de defensar i que, en aquest context, segurament en tres dies després de les eleccions, una cosa hem d'agrair, que ens estem assabentant de moltes més coses ara que abans de les eleccions, i, en aquest sentit, algunes intervencions, com la del Grup del Partit Popular, ens sembla que assenyalen quin és el camí d'alguns grups parlamentaris a l'hora d'enfocar aquesta qüestió, tant des del punt de vista de la qualitat com del servei a la llengua i al país.

Un altre element per nosaltres és la necessitat del consens, el consens en aquesta matèria va ser molt difícil de construir, és veritat que hi va haver, en determinats moments, problemes per mantenir-lo, però el que és una evidència és que en aquests moments el consens està radicalment trencat. Tant de bo el treball en aquesta comissió, en la ponència, serveixi per redreçar-lo, però ho veiem complicat, sincerament.

Hi ha un altre element que també volia comentar. És a dir, abans he parlat d'austeritat i estalvi com a excusa per atacar el paper que els mitjans públics juguen en el camp nacional, per entendre'ns. Però també pensem que el tema de l'austeritat i l'estalvi a vegades pot ser també el pretext o l'excusa per atacar un altre element, que és el de la pluralitat. Jo entenc, i alguns ho han dit, que es pot veure, per exemple, el tema de la reducció en els òrgans de govern com una defensa corporativa dels grups parlamentaris. Algun intervingent, per exemple, ha dit també que no veiéssim amb les seves intervencions una defensa corporativa, a mi em sembla que és legítim, no? Jo ho dic en el sentit que és evident que cal una reducció, la veritat és que en l'anterior projecte ja hi havia una proposta de menys membres i que va ser el Grup de Convergència i Unió el que va plantejar com a exigència perquè hi hagués consens que s'ampliessin. Ara en fa una reducció significativa, però, abans s'ha dit, la reducció des del punt de vista econòmic és gairebé simbòlica, la qual cosa no vol dir que no s'hagi de fer, però quan la reducció arriba a uns límits tan grans és normal que alguns tinguem el temor que es posi en qüestió la pluralitat.

Un dels elements que, per exemple, s'ha destacat en molts mitjans de comunicació del resultat de les eleccions aquest diumenge és que el mapa polític plural de Catalunya és un element també que indica que som una nació, i aquesta pluralitat ha de tenir traducció a

tot arreu, i reduir la pluralitat penso que juga contra el sentit del paper de Catalunya com a nació.

En aquest sentit, jo entenc que es pot optar per dues fórmules. Una seria –en les intervencions d'abans ha sortit– el tema que en les propostes donar major protagonisme a la societat civil i no tant als grups parlamentaris. És una opció. Si se segueix per l'opció de donar protagonisme als grups parlamentaris el que no pot ser és que es vagi a una reducció que, de fet, elimini les possibles aportacions d'una part dels grups parlamentaris. O es tria per una banda, o es manté la capacitat de pluralitat per l'altra. I, en aquest sentit, a nosaltres ens preocupa molt com està estructurat el projecte de llei.

Finalment, es parla també molt de la societat civil, d'apropar la societat civil als afers institucionals, i un element de participació de la societat civil en aquests temes és precisament el consell assessor, i al consell assessor se li resta paper, se li resta pluralitat. Ens sembla també un error.

Nosaltres hem dit, a més a més, que en els temes..., si l'objecte és reduir la despesa, per exemple, tornant al tema dels òrgans de govern, escolti, hi ha una fórmula que és reduir no tant el nombre i reduir les retribucions, i es manté la pluralitat. Per què no fem això? Per què no es fa això? Perquè l'objectiu en definitiva no és tant, com en altres casos, més eficàcia i més austeritat, sinó potser l'objecte final, l'objectiu final d'aquest projecte de llei és reduir la pluralitat a l'hora del govern dels mitjans de comunicació audiovisuals de Catalunya.

Bé, tant de bo –tant de bo– algunes de les reflexions que estant donant els compareixents ens serveixin a tots els grups parlamentaris per tal d'intentar refer el consens que avui està trencat.

Moltes gràcies.

*(La presidenta dóna la paraula a Carmel Mòdol i Bresolí.)*

#### **Carmel Mòdol i Bresolí**

Gràcies, presidenta. També en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana agrair la presència avui aquí dels compareixents. Són una part dels que estaven cridats a comparèixer, bàsicament perquè el debat que avui tenim aquí és un debat molt específic. Això si ho preguntem a un conjunt de ciutadans a peu del carrer segurament que els quedaria molt allunyat, no? Un de vegades té la impressió que es juga precisament amb aquesta especificitat per fer determinades actuacions, per introduir, entre cometes, «determinades reformes», que van en detriment d'allò que el debat, en certa manera..., un determinat grau de consens després d'aquest debat havia provocat en el si de la societat catalana.

Sabem que les lleis de l'audiovisual eren imperfectes, algunes de les reflexions que vostès han fet aquí van en aquesta línia. A Esquerra Republicana de Catalunya tampoc no li preocupa gens el nombre de consellers, de fet, ja s'ha dit, la proposta original era més

petita de la que finalment es va aprovar, i es va aprovar un nombre més gran de consellers a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals precisament per facilitar l'entrada del grup majoritari de l'oposició en aquell moment, que en feia d'això una qüestió.

També es va produir, és veritat, una modificació que a mi no em va agradar, i ho dic amb aquesta franquesa, de la mateixa manera que els vaig dir als responsables del Govern en aquell moment, que és la votació *in extremis* al Parlament d'algun director general modificant una norma. No em va agradar, però també ha de saber el senyor Santi Rodríguez, com també ho sap, que al seu dia precisament es va intentar superar una situació de bloqueig que es produïa en aquest Parlament amb una aplicació tramposa de la norma. I la cosa va arribar fins al punt que jo mateix, en nom del meu grup, vaig preguntar al principal grup de l'oposició, dic: escolti, proposin vostès el nom, diguin un nom. No el van voler dir, perquè havia el risc que nosaltres diguéssim..., els grups del Govern d'aquell moment l'acceptéssim, i llavors tota aquella estratègia quedava feta malbé.

Les reflexions que avui vostès porten aquí, les que han aportat, van molt en la línia dels tres compareixents anteriors. Jo, en aquesta línia, els preguntaria una qüestió molt concreta: en base al que han dit i en base al que pensen sobre tal com està escrita la reforma, diguéssim, l'esborrany, consideren que aquest esborrany és una regressió, una marxa enrere respecte a la situació que teníem?

Segona pregunta: consideren que la tria del president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya també hauria de ser una tria parlamentària i no una tria governamental com hi havia i com la llei manté? Es toquen altres coses, però aprofitant que reformem potser que ens plantejem també tocar altres coses.

Tercera pregunta: considerarien que un mecanisme de cooptació pública, social, de la societat catalana en el seu conjunt, un mecanisme que provoqués, per exemple, que la societat catalana, els col·legis, les facultats, diversos grups socials que puguin tindre opinió formada sobre la gestió del sistema audiovisual públic proposin candidats, els que siguin, que aquests candidats arribin al CAC, els avalui, els ordeni, digui: «Aquests són els que compleixen els criteris d' idoneïtat que la mateixa llei fixa», i que després el Parlament finalment votés, que no fos una proposta tancada dels grups parlamentaris, ho valorarien bé, això, com una reforma de la llei? Això per un cantó.

Però, per l'altre, també els vull explicar dos històries, que són dos històries paral·leles, com les de les dos germanes. Podríem parlar que hi ha un moment, hi ha un resultat electoral, hi ha una llei aprovada del 2007, hi ha un resultat electoral, i algú còmodament assegut en una cadira diu: «A veure, això no m'agrada com va i com he de modificar la llei perquè les coses em vagin bé. I com puc modificar la llei de manera que una gent que està triada i que té un mandat per un període d'anys determinat, en base a la legislació aprovada pel Parlament de Catalunya... Doncs, modifico la llei i poso una disposició transitòria que digui que el

mandat d'aquests senyors s'acaba el mateix moment que s'aprova la llei, o el dia després. D'aquesta manera canvio la composició, canvio tot l'organigrama de govern...», i la participació pública queda reduïda a la mínima expressió, i els controls democràtics –que em perdonin els grups que donen suport al Govern– són inexistents, des d'aquest punt de vista, en base als números i el daixò que s'han fet.

Això serveix per al control de la corporació, per al control polític. Però hi ha una altra història paral·lela a aquesta, que és la d'aquell que diu que..., comença dient que s'han de fer retallades a la corporació, que som els pares de la criatura. També Abraham era..., bé, el Déu, que en aquest cas seria el mercat, també li va dir a Abraham que sacrificués el seu fill, i Abraham, i aquest podria ser el Duran, estava disposat a sacrificar el seu fill. Per què? Perquè hi ha una tendència absolutament..., sembla que absolutament orquestrada –avui aquí s'hi ha fet referència– en el sentit de menysvalorar el paper del servei públic, per un cantó, comparant-lo..., amb comparances que estan fora de qualsevol regla o norma de coherència, com és comparar TV3 amb un hospital, són factors absolutament incomparables, però sí que introdueixen al conjunt de la societat que sobre aquesta –ja acabo, presidenta– qüestió té una opinió relativament poc formada, perquè no forma part del debat diari..., li acaben dient que realment el sistema públic audiovisual català es pot retallar, es pot deixar sense recursos, que no passa res, que per alguna cosa tenim una àmplia oferta, que no preserva en molts dels casos ni la més mínima dignitat humana. Això és amb el que ens trobem. Però aquí amb una problemàtica afegida, que som un país amb unes condicions, diguéssim, de no-normalitat encara. Si permetem que l'instrument quedi tocat de la forma que jo els relatava en la segona història, estarem fent un mal servei al país.

Lamento que vostès hagin d'aguantar el debat que es produeix creuat entre els grups parlamentaris, ho lamento, perquè és un debat reiterat. Però, al mateix temps, confio que d'aquesta manera el debat s'ampliï als diversos agents socials que hi han de participar abans de l'aprovació d'aquesta llei. També confio que la sensibilitat del Govern respecte a això canviï.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carmel Mòdol. Té la paraula el senyor excel·lentíssim Alfons López Tena, portaveu de Solidaritat Catalana per la Independència.

#### Alfons López i Tena

Sí, en representació del Grup Mixt, honorable senyora presidenta, com sempre no m'estalvio l'ocasió de recordar-li-ho.

Jo aclarir, d'aquesta expressió darrerament, simplement un punt, d'Abraham i Isaac li recordaria també al senyor Mòdol una cosa, que si Abraham estava disposat a sacrificar el seu fill era perquè Déu Nostre Senyor li ho va ordenar, no perquè volgués esquar-

terar-lo i vendre'l a trossos a la carnisseria d'Ur de Caldea, que seria una altra cosa que més aviat s'assembla... (*Remor de veus.*) No, no, però, això, esquarterar-ho i vendre'l a trossos a la carnisseria. Més que res perquè a Ur de Caldea no menjaven carn humana en aquella època.

Bé, doncs, jo no parlaria ara del debat entre els diversos grups polítics perquè no és la raó per la qual vostès estan aquí, sinó un plantejament de fons. Alguns de vostès s'han referit a qüestions per les quals és important el manteniment de la corporació catalana de ràdio i televisió i els mitjans públics que en depenen, en això totalment d'acord, no hi ha..., des del punt de vista nacional, des del punt de vista de cohesió social, des del punt de vista industrial, de generació de llocs de treball i de generació d'un *know-how* en la societat catalana que, si no, no el tindria. Amb això totalment d'acord i no insistiré en l'assumpte.

Però sí en una qüestió específica, i és que tot això, al capdavant, entenen tots que depèn, en bona part –depèn–, a efectes que sigui de qualitat, que sigui professional, que els seus òrgans de direcció siguin uns òrgans que no depenguin d'instàncies governamentals, d'instàncies parlamentàries, d'instàncies de partits.

En aquest sentit, el plantejament de dir que no depenguin del Govern, sinó del Parlament, o de dir que s'ha trencat un consens o que..., alguna expressió que s'ha dit, com ara persones que siguin d'autèntic prestigi professional o de currículum indiscutible, bé, no existeix mai un autèntic prestigi professional i un currículum indiscutible, depèn de qui decideixi que el currículum és indiscutible, el currículum serà discutible o no ho serà. I l'autèntic prestigi professional serà aquell que qui designa decidirà que té un autèntic prestigi professional, perquè, si la llei diu que cal tenir un autèntic prestigi professional, s'agafarà un sofà i es dirà que té un autèntic prestigi professional, i aquí acaba la història.

És a dir, de què depèn això? De quin sigui el sistema d'elecció, perquè dir paraules maques respecte a les persones elegides sempre es farà; sempre es farà, sigui qui sigui l'elegit i tingui o no tingui prestigi o tingui o no tingui la més mínima capacitat.

Per tant, la pregunta que els faria és una altra, la pregunta que els faria és la de quin és el sistema que entenen que seria l'adiant a efectes, sobretot per la seva experiència professional, d'evitar aquesta situació, a efectes que la mena d'elecció de les persones que hagin de formar part dels òrgans de direcció i especialment dels òrgans executius, i especialment la presidència, direcció general, que és executiva, mantingui una distància de forma que es pugui dir, per primera vegada en la història, que Catalunya no té mitjans governamentals, sinó que té mitjans públics; o que no té mitjans repartits com a botí, com podria ser el cas d'Isaac repartit a trossos a la carnisseria, com és allò que en la pràctica és el consens en aquesta santa casa, o en aquest sant país.

És a dir, quan aquí es diu això del consens, de què estan parlant? Senyor Ferran, tots ho sabem, què van votar vostès a la investidura?, vaig dir expressament que

en això calia l'acord del PSC, com a mínim l'acord del PSC. Escolti, de què es tractava? De repartir-se el botí.

Per tant, de què es tracta o com consideren vostès que s'hauria de fer de manera que ni el botí fos governamental, sigui del Govern actual, sigui del Govern futur, ni el botí sigui dels partits polítics sobre la base de dir que posem tres cinquens, perquè tenim tres cinquens, posem quatre cinquens, perquè tenim quatre cinquens, o posem el cent per cent perquè el sistema és el del botí perfecte, el sistema italià de repartiment entre tots, que és el que existia abans. És el que els plantejaria de cara a una cosa, de cara a assegurar o de cara d'aconseguir –no d'assegurar, perquè això no ha existit mai ni existeix en l'actualitat– poder tenir uns mitjans públics que fossin públics i que no fossin ni governamentals, ni de repartiment de botí entre partits.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la senyora Marta Alòs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

#### Marta Alòs Lòpez

Moltes gràcies, presidenta. Bé, com han fet, doncs, els altres grups parlamentaris, agrair la compareixença de les quatre persones que avui ens acompanyen, del senyor Martí, del senyor Condeminas, de la senyora Grau i del senyor Bassa. Tindrem en compte les seves aportacions, les seves reflexions, com no podia ser d'una altra manera, i bé, tornarem a rellegir el que vostès han dit i han aportat, perquè són molt interessants, per exemple, quan el senyor Martí parlava de la producció de continguts de qualitat, no?, i després jo afegiria aquest dret de les persones a rebre, doncs, informació, i afegiria i remarcaria que aquesta informació fos plural sempre.

S'ha parlat, també, el senyor Martí parlava que la xifra de cinc consellers li semblava correcta. I després també parlava de la fusió entre president i director, com un president executiu. Vostè hi afegia un «però», vull dir que aquest canvi es fes bé. Ha coincidit plenament en aquestes dues aportacions amb el senyor Josep Maria Carbonell, de la Ramon Llull, del degà de la Ramon Llull, quan també parlava positivament d'aquestes aportacions al projecte de llei.

El senyor Condeminas també ha fet..., jo li agraeixo quan ha parlat de Ràdio 4, perquè possiblement es parla poc de les aportacions que va fer Ràdio 4 i és de justícia, doncs, fer-ho així. Però també recordar la missió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè, de vegades, sembla que ens n'oblidem, no?, que parla amb un compliment del mandat del Parlament d'un servei públic audiovisual de qualitat. Sembla que ho reivindicuem tots, perquè no ens l'acabem de creure. És un servei públic i és de qualitat, i per tant, tots estem amb aquest objectiu, que continuï sent públic, que continuï sent de qualitat.

I després un altre manament, que és promoure, que això és important també, doncs, per a les escoles, el desenvolupament de les indústries audiovisuals catalanes, eh?, fomentant les produccions audiovisuals en català, en llengua catalana.

La senyora Grau agràia que se l'hagués cridat a fer una compareixença, jo crec que té molt a veure la publicitat i més quan estem parlant de mitjans de comunicació catalans, perquè això ja s'ha dit, però una de les fonts de finançament, quan volem un finançament mixt, doncs, és això, no?, també, que la publicitat segueixi tant a Catalunya Ràdio com a TV3, perquè a Televisió Espanyola així els ha anat, que han hagut d'aportar de fons de tots els nostres impostos 1.918 milions d'euros, i a més a Brusselles tenen els tribunals el tema de «telecos».

I després també agrair les aportacions del senyor Basa, però jo crec que no estem parlant aquí, i ens equivoquiaríem si parléssim que del que estem discutint és un model de televisió. No estem parlant d'un model de televisió ni de canviar un model televisió, estem parlant, doncs, d'un projecte de llei que persegueix la racionalització de les estructures dels organismes i reduir-ne el cost. Perquè els diners són els que són, i els haurem de repartir en el nostre país si no vénen de fora, perquè com que sabem que som un poble que s'espolia, doncs, fins que no arriben els de fora ara hem de jugar la partida amb els diners que tenim, tenim moltes competències i, per tant, hem de repartir-los així. D'això em fa l'efecte que som conscients tots, però sense baixar la qualitat òbviament, i, per tant, doncs, parlar de la llengua.

Jo recordo una vegada amb el Ramon Barnils, que vaig tenir l'honor de conèixer-lo molt bé, a Lleida, parlant una vegada amb ell, que em deia de les dificultats que havia tingut Convergència i Unió amb la creació de TV3, i ens agràia l'esforç que havíem fet, i ell diguem que no compartia molts dels nostres pensaments, però que agràia la feina que havia fet Convergència i Unió, allò, picar amb ferro fred a l'hora de crear TV3, i Catalunya Ràdio després. Per tant, que ningú entengui i que ningú vulgui donar lliçons a un pare de com fer fills. Per tant, no estem parlant d'un model, sinó que estem parlant d'un projecte de llei.

I després quan es parla reiteradament de trencar les regles de joc del consens; aquí també ho han dit, doncs, altres diputats. Vam tenir un decret damunt la taula per nomenar un president del consell de la corporació, el senyor Enric Marín, no?, i això es va portar al Consell de Garanties Estatutàries, voldrem disfressar-ho com vulguem. El senyor Mòdol ens ha explicat la seva pel·lícula, però públicament ell no va dir res. Per tant, ho deuria dir en els cercles íntims, però públicament no li he vist ni cap article als diaris, ni res, doncs, dient que ell no estava d'acord amb el seu partit polític, que formava part del Govern.

Per tant, ull amb l'efecte destructiu del populisme, eh?, i, per tant, doncs, aquest projecte de llei..., i també mireu de no pervertir la finalitat d'aquest projecte de llei. Per això jo deia, no estem parlant d'un mo-

del, i amb una bandera –una bandera– que nosaltres, i molts altres també van portar..., en certs moments ens vam sentir molt sols.

Per tant, anem tots a una amb això, amb un objectiu, amb un projecte de llei que no qüestiona el model televisiu ni de ràdio ni de televisió, per tant, l'objectiu és el mateix.

I vull recordar a tothom que els que han de parlar majoritàriament són ells, perquè són ells els que fan la compareixença, perquè, si no, això semblarà un debat entre nosaltres. No voldria que això fos l'objectiu.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara passaríem un torn a vostès. Té la paraula el senyor Josep Maria Martí, del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

#### Josep M. Martí Martí

Bé, jo no voldria entrar, ni crec que sigui la nostra feina, en els debats interns que tenen els diputats, però m'agradaria aclarir algunes coses que em sembla que estan en el funcionament normal de les empreses, també les del servei públic, arreu d'Europa.

Perdonin que parli un moment de mi. Jo fa molts anys que em dedico a aquest ofici del periodisme i a la gestió, mai he treballat en cap empresa del servei públic, per tant, jo sempre m'he dedicat al servei privat. Malgrat això, des de fa quinze anys sóc membre del Comitè de Ràdio de la Unió Europea de Radiodifusió, representant una de les poques empreses privades que hi participen. I això m'ha donat la possibilitat d'adquirir experiència sobre com funcionen, en termes de molta més normalitat que al nostre país, les ràdios i les televisions públiques a Europa. I els he de dir que estem a distància, a molta distància.

En primer lloc, jo crec que aquí hi ha una confusió que és fonamental, i que els legisladors, vostès, haurien d'aclarir, que és que una cosa és la gestió –la gestió, el funcionament de les empreses– i altra cosa és la línia editorial, els objectius que aquestes empreses de servei públic tenen fixats. Aquest control el podria exercir perfectament un consell assessor dotat de més mitjans i amb absoluta representativitat d'institucions socials, de les que el Parlament decidís. Per tant, em sembla que en aquest aspecte..., jo abans m'he deixat de dir-ho, m'ho he deixat de dir, entre altres raons, perquè la convocatòria ha estat tan errònia que a mi se'm va dir que només podria parlar cinc minuts, jo, això és el que portava preparat. En arribar aquí m'he assabentat que en són deu. Bé, perfecte, estupend, no voldria que els senyors diputats i diputades interpretessin com una mena de deixadesa per part meva..., he parlat tan poc i ho he fet tan resumit, eh? Però ara que tinc l'ocasió l'aprofitaré per dir això.

En els termes específics de gestió, senyor Rodríguez, és perfecte, si això és un autèntic consell d'administració. El senyor president del Consell d'Administració de la BBC és un senyor que sap cada any el diner

que es pot gastar i el que no es pot gastar, i que ell decideix en termes absolutament de gestió, preservant l'essència del servei públic, què ha de fer. I, per tant, jo sento els meus companys al Consell de la Unió Europea de Radiodifusió, dir-me: «Estem reduint tal cosa, o hem reduït la contractació externa, o hem de modificar no sé què.» Són decisions que es prenen des d'un punt de vista absolutament professional. I, per tant, escolti'm, si fem gestió professional, que la gestió sigui professional, si la fem política, la fem política.

I aquí contesto al representant d'Iniciativa, si el consell d'administració és un consell d'administració, escolti'm, posin vostès els millors gestors, controlin-los i despatxin-los si no ho fan bé, però posin els millors gestors. Si anem a fer un consell d'administració en què fem anar les quotes i en què ens apareixen, com ens han aparegut altres vegades, persones que no tenen cap vinculació amb la gestió i no han dirigit mai res, ni casa seva, doncs, escolti'm, pensin que els ciutadans no ens ho creurem –no ens ho creurem. Vostès ho podran justificar com vulguin, vostès són els representants del poble català, i això és indiscutible, però, a damunt, no ens ho facin creure.

Respecte al tema del consell assessor. A mi em sembla que aquest és l'organisme en què es pot potenciar tota la pluralitat, i mentrestant –mentrestant– es pot gestionar la televisió i la ràdio d'aquest país molt millor des del punt..., en termes econòmics, si el discurs és econòmic, jo li asseguro que es pot fer millor, sense tocar l'essència del servei públic.

Ara bé, posant-hi davant professionals capacitats, que responguin a aquests criteris, als criteris del mandat que tenen, si ho han de fer per pressions polítiques, escolti'm, llavors, ja, l'assumpte funciona d'una altra manera. Jo els ho dic, molts dels meus companys que jo veig a la Unió Europea de Radiodifusió tranquil·lament obeeixen aquest daixò i responen amb el seu cap, i el seu cap vol dir: «Vostè no ha complert el pressupost, vostè no ha fet bé les coses, doncs, se'n va al carrer.» Ja està. Per què? «Doncs, perquè, en fi, l'hem contractat per això, perquè és un bon professional.»

Segona, ho repeteixo, la garantia de la pluralitat, del fet de la..., està claríssim que està aquí.

I, tercera, una cosa que podem fer discursos magnífics, és a dir, no es pot deixar de reconèixer una cosa fonamental que ha fet la ràdio i televisió pública d'aquest país, i fonamentalment la corporació, és que ha estat avançada a les finestres noves que hi han hagut. És a dir, s'han desenvolupat programes que, a més a més, se n'ha beneficiat el conjunt del sector audiovisual, perquè ha tingut la visió de futur que, evidentment, la pantalla única de la «tele» deixaria de ser única, i ha fet moltes coses en el camp digital. I a mi em sembla que aquesta funció de motor, d'estirar del sector s'ha de preservar. I crec que el desenvolupament d'aquest tipus de coses sí que s'ha fet amb criteris absolutament professionals, no hi ha hagut cap tipus d'interferència, i jo crec que això s'hauria d'intentar garantir. Per què? Perquè estem en un entorn,

senyores i senyors diputats, molt complicat, en què no tenim ni idea per on aniran les coses.

Jo no faig res més que assistir a debats, a fòrums de sectors públics, privats, etcètera, i quan se'ns parla què serà això, què ens espera el futur, ningú sap res. Estem al dia a dia. Per tant, tenir una corporació amb múscul, amb capacitat de poder fer front a aquests canvis tan sobtats que es produeixen és un element substancial si volem que aquest país segueixi sent capdavanter, perquè això és evident, les dades ho diuen, que tenim un sistema públic de ràdio i televisió, a tots els nivells, eh?, no solament el nacional, que està molt per damunt de la resta de sistemes audiovisuals de l'Estat, on, evidentment, els criteris de professionalitat i de bona gestió econòmica no han primat, i el resultat està en els dèficits que s'han acumulat en molts d'aquests sistemes.

Moltes gràcies.

### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Daniel Condeminas, del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya.

### Daniel Condeminas i Tejel

Gràcies. I coincidint força amb el que ha dit el meu col·lega degà, mireu, intentarem respondre breument a alguns dels comentaris, i fins i tot hi ha hagut preguntes concretes al respecte. I començaré, diguem-ne, per una reflexió que va..., i, si us plau, no facin lectures polítiques, però sí que hi ha hagut temes que em permetran engranar el discurs entre el que ha dit el portaveu del Grup Popular i la portaveu de Convergència i Unió.

A veure, primer de tot, i disculpi'm, però estem parlant d'indústries culturals, l'art pot ser creador des de la misèria, es pot –es pot. Hi ha hagut excel·lents artistes que han desenvolupat la seva creació vivint des de la més absoluta de les misèries econòmiques, no ètiques, eh?

Això és una indústria, i una indústria que requereix uns recursos molt importants, i com abans es comentava, en un moment d'absolutes incerteses sobre quin serà l'avenir tecnològic, de formats, de propostes, de consums, que estan canviant absolutament cada dia. No fa gaires anys, l'única manera de veure la televisió era amb un aparell, un moble, que en deien alguns, que estava al menjador de casa. Ara, ho portem a la bossa, a la butxaca. Això ha canviat, i, per tant, aquesta qüestió necessita molts i molts diners.

Mireu, l'altre dia vaig estar parlant amb un empresari del món de la comunicació, que posava un exemple que voldria trencar també una certa dinàmica que a vegades plana, que quan es parla de cultura industrials culturals, igual a empreses que viuen de la subvenció. Permeteu-me, eh?, ja siguin públiques o privades. Permetin-me trencar aquesta llança, és a dir, només poso un exemple, i això està estudiat. I abans es comentava amb un exemple. La BBC ho té auditat, ho

té estudiat, cada lliura esterlina que s'aporta a la BBC són moltes més lliures que van a parar al conjunt del sector i que, per tant, generen, com dèiem abans en la intervenció, riquesa i, per tant, llocs de treball. No estem parlant d'unes indústries subvencionades, però sí que necessiten aportacions públiques, aquí i a tot Europa.

Mirin, jo no voldria introduir, perquè semblarà ara que tornem al tipus de defensa corporativa, de si els diners públics són més importants per a tal o quals àrees, diguem-ne, del benestar i d'allò que entenem des d'Europa, des del món occidental, doncs, elements bàsics d'una societat i d'aquelles garanties que ha de donar l'Administració pública. Però, mirin, el dia que, no ho sé, la República Francesa es plantegi la desaparició del Consell Nacional de la Cinematografia... Només perquè se situïn, 600 milions d'euros de pressupost. El nostre equivalent a Catalunya és l'ICIC i estariem parlant aproximadament sobre aquest sector d'una aportació d'uns... –ja veurem com queden els pressupostos–, però fins ara uns 18 milions d'euros. El dia que ens assabentem que l'Institut Cervantes, que per cert hi contribuïm tots els ciutadans de Catalunya, també desapareix, potser ens replantejarem algunes coses, però, mirin, això a Europa, els països de veritat, els seriosos, es prenen molt seriosament el tema de la cultura i de les indústries vinculades.

No es pot fer qualitat des de la misèria, en el món televisiu és impossible. Permetin, podem inventar coses, eh?, però aquesta no. O sigui, podríem inventar el TBO, però aquesta és impossible. I d'austeritat, i em consta, jo no formo part d'aquesta empresa, però vostès ho saben molt millor que jo, la corporació ha aplicat mesures d'austeritat assumides, en aquest cas, pel mateix col·lectiu de professionals de plantilla, que ha afectat el seu mateix capítol I.

Deia abans, i m'hi refereixo, hi ha un moment, hi ha un llinar sota el qual una televisió competitiva deixa de ser-ho. Podrà ser més o menys grossa, podrà fer alguns programes més o menys, permetin-me l'expressió, cars de costos de producció, però ja no estarà jugant a la Champions, estarà jugant en una altra divisió. I això és un tema, hi insisteixo, que té a veure amb una bona gestió de les coses, però té a veure també amb la capacitat financera per fer-les possibles.

No vull trepitjar el terreny de la meva col·lega per la dreta –dreta, diguem-ne, geogràfica–, però sí que permetin-me fer una referència molt ràpida al tema de la publicitat. Mirin, les audiències, com vostès saben, generen recursos econòmics. Poso un altre exemple, en aquest cas, d'un altre empresari del món de la comunicació que em deia: «Home, hi ha un problema a Catalunya, en tant que és tot el tema de la contractació que es decideix a Madrid de les grans campanyes publicitàries d'arreu de l'Estat.» Fins i tot, i ho dic així, fins i tot, si ets líder d'audiència, tens el problema de si ets considerat o no –i faig servir la terminologia que es fa a l'ús des de Madrid–, *si eres el complemento del noreste*. Dit d'una altra manera, si publicitàriament dintre del paquet global a nivell estatal tu aportes alguna cosa de molt de valor per la qual algú, perdonin l'expressió, perd el temps a programar una contrac-

tació publicitària. Si baixes d'aquest llinar, ja no hi ets. Per tant, una disminució de capacitat competitiva d'un mitjà públic com TV3, ja no és deixar de rebre menys diners, no, és deixar d'aparèixer a les programacions publicitàries. No sé si m'explico.

Hi ha una altra qüestió. Mireu, a vegades es dona fins i tot massa el tema de la publicitat, allò: «Ah, la publicitat!». No, la publicitat també és comunicació, i, per tant, si és assumida dintre de la programació dels mitjans públics, és comunicació. I ha estat gràcies, entre altres motius, a l'existència de la corporació que tenim publicitat audiovisual en català. Miri, no sé si m'explico, però ho explico d'una altra manera. És a dir, gràcies a això hi ha publicitat en català. No vull dir que els mitjans privats no en tinguin, però qui ha estat tractor motor d'aquest tema ha estat bàsicament els mitjans públics. També val a dir, en el cas del món radiofònic, alguna cadena privada que d'això, diguem-ne, n'ha fet bandera a l'hora de posar només publicitat en llengua catalana, però ha estat una opció, diguem-ne, complexa i, en tot cas, empresarial força arriscada, però que val la pena dir-ho aquí, però això, diguem-ne, no ha estat pas la tònica. Publicitat també és comunicació, i, per tant, publicitat en català també és comunicació en català.

I acabo amb tres preguntes que em feia el portaveu del Grup d'Esquerra...

#### La presidenta

Ha d'anar acabant senyor Condeminas.

#### Daniel Condeminas i Tejel

Molt ràpid, telegràficament. Deia: «És una regressió el que es planteja respecte a la situació actual?» M'hi he referit abans, sembla que aquesta via no posa solució al tema de la repartició de quotes polítiques i, alhora, ho he dit amb aquestes paraules, representa una involució respecte al procés de desgovernamentalització, o allò que es deia, en termes europeus, de la independència dels òrgans de govern respecte als poders públics del moment.

Sobre la pregunta de si la presidència del CAC podria ser decisió parlamentària. Miri, és una possibilitat, però em refereixo al que havia dit abans, el procés de selecció d'aquestes persones serà com fins ara, o vostès ho faran d'una altra manera? Serà un tràmit, passar pel CAC i després passar per una comissió? I permetin-me aquesta terminologia tan col·loquial, ho dic amb tots els respectes.

I, finalment, comentava si des de les entitats socials, des del teixit social fóra bo plantejar algun tipus de proposta de cara a una possible proposta de cooptació provinent del CAC de noms suggerits. És una via, però en tot cas sí que hi ha una qüestió, i hi ha persones que conec molt directament..., anem en compte, és a dir, hi ha molta molta bona gent professional que han quedat rostits per sortir el seus noms en processos d'aquestes característiques i els ha fet molt de mal aquesta operació, perquè s'han vist immersos en una

dinàmica –i ara sí que acabo del tot– que els trasllado a vostès fer-ne la reflexió.

Moltes vegades aquest Parlament ha aprovat lleis de tall anglosaxó, de concepte de la funció pública en grau molt elevat, quan som un país amb molts costums de caràcter, permetin-me l'expressió, col·loquial, mediterrani. Quan es posa una llei d'aquestes característiques amb aquests costums, les coses grinyolen, i dit d'una altra manera, no és veritat que una reforma legislativa –i comento una qüestió al final, que s'ha dit–, no és veritat que no marqui models, i tant, no hi han sistemes de decisió de quins han de ser els mecanismes d'un govern, d'una entitat, d'una corporació que siguin asèptics, no és veritat. Una altra qüestió, com deia el degà, el senyor Martí, és que la millor manera que funcionin és que al capdavant, com hem vingut reclamant en aquesta taula, hi hagin grans professionals, això sí, però l'altra qüestió també és indispensable.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Montserrat Grau, en nom del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya.

#### Montserrat Grau i Comet

Molt breument, només algunes qüestions que s'han preguntat i potser també responem una mica a la taula. Quan es feia la pregunta..., regressió, m'agradaria pensar que les retallades no han de ser regressions. Jo personalment sóc una petita empresària del món de la comunicació, i no ara, fa dos anys, vam haver de fer una retallada importantíssima a l'empresa. Vam tenir clar, precisament, on estava el llindar. Com que érem una petita empresa, si tallàvem més enllà del llindar, havíem de tancar la porta. I, al final, va ser una decisió col·lectiva, ens vam retallar del primer a l'últim el sou, va ser molt dolorós, vam haver de prescindir de moltes coses, però també m'alegra –i de vegades ho dic amb veu baixa, perquè ara està caient la que està caient– que el mes d'abril d'aquest any vam recuperar tots els sou que teníem abans. Per tant, sí que hem fet uns deures molt durs, però m'agradaria pensar que hem tret el millor de nosaltres, que per una vegada he entès que la meva professió era molt valuosa, perquè ens hem hagut d'escarrassar creativament –si alguna cosa tenim els professionals de la publicitat i les relacions públiques és que som creatius– i hem hagut de buscar maneres creatives de travessar el temporal.

Per tant, m'agradaria pensar que retallar no és anar enrere, i penso que això ens agradaria a tots o almenys al cúmul de la societat, vinguem d'on vinguem i tinguem la ideologia que tinguem.

Pel que fa al sistema de tria, a les persones que per naturalesa ens agrada el consens..., m'agradaria pensar que com més consensuada sigui la persona, millor. Si està basat en mèrits, en competència i en actitud, millor, i si, a més a més, té un gran consens, és més difícil que molts junts ens equivoquem que una deci-

sió única s'equivoqui. Per tant, com més consensuada sigui, millor. I si, en aquest sentit, d'alguna manera la societat hi pot participar a través d'aquells organismes representatius de l'ofici, de la professió, és a dir, d'aquella gent que hi pot entendre o que hi pot tenir alguna cosa a dir, molt millor, perquè d'alguna manera també ens sentirem més representats, ens sentirem escoltats i podrem dir-hi la nostra. Si entre tots, i amb un ampli consens, efectivament ens equivoquem, doncs, haurem de fer com a l'empresa privada, treure la persona i buscar-ne una altra de més capaç.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor David Bassa, del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

#### David Bassa Cabanas

Moltes gràcies. Celebro que el Grup de Convergència i Unió hagi manifestat que coneixia en Ramon Barnils. El Grup de Periodistes Ramon Barnils, que fa deu anys i mig que ens hem constituït, des que ell ens va deixar, fa deu anys i mig que venim dient el mateix, ni amb els anteriors governs de Convergència i Unió, ni amb els governs del tripartit..., ni aquesta reforma sembla que proveeixi i garanteixi una despoliticació de la gestió de la corporació, que és el que hem vingut a dir. Nosaltres..., és a dir, que en Ramon lloés Convergència i Unió per haver creat la corporació és evident, i amb això estem, estem aquí per defensar el model, i vostès diuen que no, que la proposta de reforma no afecta el model, que avui no es debat el model.

Nosaltres, des del Grup de Periodistes Ramon Barnils, que hi insisteixo, no tenim vinculacions polítiques, som un grup de professionals, el que veiem és que les reformes, totes les reformes que afectin la corporació i aquestes, en l'actual context de crisi econòmica, de missatges de retallades, vostè mateix ha parlat de pressupostos, el Partit Popular també... És a dir, hi ha una inèrcia que afecta tot el que és el tema pressupostari, i nosaltres hem vingut aquí a insistir que creiem que és vital per al país, és més estratègic, és més vertebrador i, per tant, creiem que hauria d'estar tractat d'una forma diferenciada clarament en els pressupostos, no pot estar enlloc, com un calaix més, com s'afirmen discursos interessats a comparar-ho amb hospitals o en altres..., qualsevol tipus de debat pressupostari. Nosaltres el que venim a dir és que el model és vital per al país, i que això ha de quedar..., tenim ganes que quedi molt clar.

I alhora, més enllà del que suposaria un aprimament, com s'hi ha insistit aquí, de la corporació per al país, el que suposaria per a la cohesió social, cultural i lingüística..., també com a periodistes també ens fa ferredat que, a vegades, les decisions són tan absolutament polítiques que, per exemple, estem convençuts que cap dels grups parlamentaris d'aquí ha fet mai un estudi econòmic del que suposaria en guany econòmic, és a dir, si vostès primen l'estalvi i primen els

diners que tenen i els que no vindran i..., tot el seu discurs, és a dir, algun grup parlamentari ha fet un estudi econòmic, una mena d'auditoria per dir: «Escolta, si la corporació la retallem amb aquest tant per cent i això afecta l'audiència, afecta la producció audiovisual, afecta les coproduccions...»? És a dir, algú ha fet una progressió preveient això, què suposaria econòmicament en pèrdua de llocs de feina, en pèrdua de talent, en pèrdua de teixit empresarial, més enllà de tot el que hem dit de tema de cohesió cultural, social i lingüística, a nivell de curt termini, hi ha algun estudi econòmic que avaluï les decisions de retallada de la corporació, amb el que això suposaria en pèrdues de llocs de feina, en fugida de talent, en pèrdua de teixit empresarial a curt i mitjà termini?

El que venim aquí a dir és que la reforma de la llei, el canvi de dos terços a una majoria permet un control governamental d'una majoria, però governamental, i això en un context tan dramàtic com el que estem vivint, creiem sincerament, i ho creiem sincerament, i tenim moltes ganes d'insistir-hi i repetir el discurs i el missatge perquè quedi clar, que això posa en risc el model, i que el model és estratègic i és vital per al país.

I res més.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Si algun diputat vol telegràficament... *(Pausa.)* Senyor Carmel Mòdol... Telegràficament. No vull coartar el debat, tot el contrari, ja ho saben d'aquesta Mesa. Simplement perquè tenim persones esperant, eh?, senyor Carmel Mòdol.

#### Carmel Mòdol i Bresolí

I ho tinc molt present. Gràcies, presidenta. Només com que hi havia dos al·lusions directes, a part d'agrair la presència dels compareixents aquí, les seves paraules, volia dir-li a la senyora Marta Alòs, i la hi torno a dir, que la meua posició, si m'hagués escoltat el dia que es va debatre el decret llei, va quedar prou fixada, perquè ho vaig dir, i pot remetre's al diari de sessions, més públic que el Parlament de Catalunya no hi ha res, avui en dia, al nostre país, per tant, ho pot llegir vostè mateixa.

I al senyor López Tena, sense ànim de polemitzar, jo parlava, feia una semblança, el joc aquest, un Abraham, vull dir, el Déu el comparava amb el mercat, i Abraham amb el Duran, si em permet el joc. La diferència és que el mercat és..., Déu, per ser més precisos, és molt més misericordiós que no pas el mercat. Per tant, Abraham no va caldre que matés el seu fill, però estava disposat a fer-ho. Segurament el senyor Duran està més disposat a aprimar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, si atenem a les paraules que ha anat pronunciant reiteradament durant fa uns quants anys, ja.

*(Veus de fons.)*

#### La presidenta

Sí, sí...

#### Alfons López i Tena

No, senyor Mòdol, segurament m'hauré explicat malament.

#### La presidenta

Les paraules diríem...

#### Alfons López i Tena

Solament precisar una cosa, no entraré en les persones concretes que assumeixen el paper de Déu en aquesta temporada, però sí en un detall, jo em referia a una altra cosa, i és el fet que així com Déu misericordiós simplement era una qüestió de poder, posava Abraham a prova, en aquest cas del que estem parlant és una altra cosa, és que agafes Isaac, el trossegés, el poses una mica amb salpebre i el vens a amics i coneguts. És aquesta la meua expressió, sense entrar en qui és el que fa de Déu, evidentment, el que fa d'Isaac és la corporació catalana de ràdio i televisió.

*(Joan Ferran i Serafini demana per parlar.)*

#### La presidenta

Telegràficament, si us plau...

#### Joan Ferran i Serafini

Breument, senyora presidenta. Agrair també als intervinents..., sobretot en aquesta segona part hi han hagut aportacions interessants sobre el tema de la gestió, la publicitat i el paper que han de fer servir els mitjans públics, no? Però només un parell de reflexions i al fil d'alguna intervenció que hi ha hagut. Els processos de portar a la pràctica el que es va debatre l'any 99, la resolució d'aquell plenari extraordinari, s'han fet més aviat, s'han dut a la pràctica més aviat en una determinada etapa política que en unes altres, per tant, és de justícia veure que les coses potser s'han fet imperfectes, però on s'han desembussat ha estat en un determinat moment polític concret.

I després l'última qüestió. No sé si contestant al senyor López Tena o no, però només hi han dos sistemes per tirar endavant, que jo conegui, en aquesta casa, per tirar endavant els debats parlamentaris. Un és que el Govern enviï, o un grup de l'oposició enviï una llei a discussió, i un altre és que en conjunt ho facin totes les forces de la cambra, amb la qual cosa no n'hi ha cap d'exclusa. I va estar..., aquesta dècada que hem estat discutint això, es va triar perquè es fes entre tots els grups de la cambra amb un mecanisme que pot haver estat lent, tediós i pesat, però que tenia una garantia molt més democràtica que un govern que fa servir el corró per tirar endavant unes lleis, com és el cas que ara ens trobem.

*(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)*

**La presidenta**

Senyor Jaume Bosch, molt telegràficament, si us plau.

**Jaume Bosch i Mestres**

També, i sense parlar de la Bíblia, només una qüestió. Em sembla que és de justícia dir, després de les intervencions, que jo crec que els grups parlamentaris, els partits polític, hem de reconèixer que hauríem de ser segurament més crítics, més autocrítics en moltes de les coses que hem fet. El problema que jo veig és que aquest sentit crític que hauríem de tenir no és el que inspira el projecte de llei que avui estem parlant, per tant, difícilment avançarem en aquesta línia, amb què jo podria coincidir.

I després, per acabar, una altra cosa. Coincideixo molt en el que ha dit el senyor Condeminas, el tema del model. Jo només ho apporto aquí perquè quedi a instàncies després del debat que haurem de fer més polític. Jo tinc la sensació que, des del punt de vista nacional, lingüístic, professional, hi ha una àmplia majoria de grups que hi podem coincidir i un grup que té una altra visió, i, per tant, és molt important que el grup que dona suport al Govern –que no és aquest que té una altra visió, que em refereixo al Partit Popular– entengui amb qui es vol aliar i fer aliances a l'hora de defensar el que és el paper dels mitjans audiovisuals públics de Catalunya.

*(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)*

**La presidenta**

Rodríguez...

**Santi Rodríguez i Serra**

Tampoc tenia intenció d'intervenir, però ho he de fer. En primer lloc, per recordar-li –i seguim el debat entre els grups parlamentaris i em sap greu això– al senyor Ferran que hi ha una forma de legislar, que vostè ha oblidat, però que el seu Govern utilitzava, que és el decret legislatiu, que és el que vostès van utilitzar per imposar un determinat president a la corporació catalana.

Una segona qüestió, i em permetran tots vostès que em permeti la llicència de llegir textualment la disposició addicional segona de la Llei 11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que, com vostès es poden imaginar, el Partit Popular, que deu ser aquest que té aquest model tan diferent de tothom, no tenia majoria absoluta per aprovar, és més, per altres motius no vàrem votar aquesta llei, però que diu el que diu, i que llegeixo a continuació: «La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha d'establir les condicions necessàries per a reduir de manera progressiva la publicitat en les emissions que formen part de la seva estructura, d'acord amb l'interès públic i les característiques del sector audiovisual a Catalunya, amb la voluntat d'afavorir la lliure competència dins del mercat audiovisual català.»

Per tant, ara tothom renega –tothom renega– del que diu aquesta llei, però qui introdueix el debat sobre la publicitat en els mitjans públics no només és el Partit Popular, o no només és el senyor Sarkozy amb la llei a França, o no només és el senyor Zapatero amb la llei a Espanya, sinó que també l'any 2007 aquest Parlament es pronuncia al respecte.

Gràcies.

*(Marta Alòs Lòpez demana per parlar.)*

**La presidenta**

Senyora Marta Alòs, de Convergència i Unió.

**Marta Alòs Lòpez**

Bé, moltes gràcies. Tampoc faré cap esment de la Bíblia, que veig que en un versicle el senyor Mòdol ha introduït el senyor Duran, però ja els dic als companys que és costum, el senyor diputat Mòdol cada vegada ell parla del senyor Duran, és un amor impossible, però, vaja, ell hi va insistint. *(Veus de fons.)*

Sí, només una cosa que es referia a l'estudi econòmic. Òbviament que s'ha fet un estudi econòmic. Sap quin va ser el resultat de l'estudi econòmic? Doncs, va ser una auditoria, per exemple, que demostrava que no hi havia un dèficit del 2,4, sinó que hi havia un 4,2. Seguim amb l'estudi, aquest any la Generalitat ha de tornar 5 milions d'interessos, i l'any que ve n'hauré de tornar 6. Hi ha 16.000 milions que marxen i no tornen, i després tenim 1.450 milions del Fons de competitivitat.

**La presidenta**

Senyora Alòs...

**Marta Alòs Lòpez**

Aquest seria una mica el resum. Per tant, amb aquest joc, haurem de jugar. Per tant, quan parlem de retallades, retallades, retallades, també hem de ser conscients del que tenim damunt la taula, si no volem fer aquest populisme.

I després un altre tema, per al diputat d'Iniciativa. Jo li agafo aquest oferiment que vostè fa, eh?, per tant, parlem-ne, estem davant d'un projecte de llei que després haurà d'haver un discurs polític, per tant, parlem-ne. Nosaltres estem oberts, com a partit que dona suport al Govern, a tot. Per tant, parlem-ne, i les portes estan obertes, i vostè això ho sap.

Moltes gràcies.

I després no voldria deixar-me l'agraïment a tots els compareixents, i moltes gràcies per les seves aportacions.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

Donaríem per clausurada aquesta segona part. Perdonin, els acomiadem, reprendrem la sessió... (*Veus de fons.*) El debat aquest és inevitable, en fi, vostès formen part de..., estem en un àmbit d'una comissió parlamentària. Moltes gràcies.

Alguns, perdonin, s'han queixat del temps, els diputats tenen potestat evidentment sempre per contactar amb vostès i per tenir les reunions que creguin convenient.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de dues i deu minuts.

### La presidenta

Abans de res, perdonin el retard, hem començat bé, però ara, a aquesta hora, portem aquesta mitja hora una mica generosa de retard.

Vostès saben que estan davant d'aquesta sessió de la comissió primera del Parlament, és un període d'escolta dels diferents actors abans de les modificacions que estan en tràmit de la llei que modifica la comunicació audiovisual, eh?, fonamentalment de Catalunya, la corporació i del CAC.

Aquest matí a primera hora hem fet els degans de les facultats de comunicació, per tant, la veu de l'acadèmia, per dir-ho així; a la segona part, que ara hem conclòs, la veu, diríem, dels professionals des de la vessant de col·legis professionals, i ara vostès, que representen els treballadors, els treballadors, per tant, com a comitès professionals o comitès d'empresa, que vam considerar que era bastant de sentit fer aquest ordre, i el Sindicat de Periodistes de Catalunya. A la tarda escoltarem l'Associació de Teleespectadors i les patronals del sector. I demà escoltarem persones en qualitat d'experts, eh?, que també aportin la seva veu.

Per tant, farem les intervencions seguides, posteriorment els grups parlamentaris faran comentaris o preguntes a les seves aportacions i finalment vostès podran tornar amb un torn, diríem, de contesta. Aquesta no és una sessió del control del Govern, encara que estan en un àmbit parlamentari, eh?, i, per tant, tot-hom s'expressa amb total llibertat i l'autoria de les paraules les assumeix cada portaveu i cada grup parlamentari.

### Compareixences

acumulades de representants dels comitès de professionals i d'empresa de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00138/09 i 353-00139/09)

Per tant, passariem la paraula... Benvinguts tots. És una sala una mica complicada, però és la que teníem en aquest moment, perquè avui hi ha moltes sessions

parlamentàries, però estan, em sembla, ara tots i totes assegurades.

Parlarà en nom del Comitè Professional de Televisió de Catalunya el senyor Sergi Mulero, que li passo la paraula.

### Sergi Mulero Sánchez (president del Comitè Professional de Televisió de Catalunya)

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, el Comitè Professional de Televisió de Catalunya, que és l'òrgan de representació dels professionals de la informació d'aquest mitjà, primer de tot vol agrair l'interès mostrat per vostès, sobretot per alguns que han reclamat la presència dels comitès professionals i d'empresa avui aquí, doncs, que hagin volgut escoltar, com dèiem, la nostra opinió sobre la reforma d'aquestes lleis de l'audiovisual, de la CCMA, el CAC i la de comunicació audiovisual, també en un lloc que és la casa de tots.

Unes reformes que es plantegen, com ja hem sentit, i és evident, en un moment molt difícil per a l'economia en general, mundial i per a l'economia del país, i, per tant, també per als mitjans de comunicació, que en general es troben en una situació difícil també pel que fa al seu model productiu.

Destaquem aquest aspecte primer de tot, òbviament, la crisi econòmica, perquè és l'argument fonamental que s'ha esgrimit per part dels grups que l'han tirat endavant, la reforma, o bé hi donen suport. Es parla d'austeritat i eficiència per plantejar, per exemple, l'eliminació de la figura del director general de la corporació o bé la reducció de dotze a cinc membres del seu consell de govern. L'eficiència econòmica és un aspecte en què coincidim, no pot ser d'una altra manera, perquè els periodistes també són persones i ciutadans que viuen en aquest món. I és una eficiència que aquest comitè professional destaca que ha de servir per assegurar el model dels mitjans de comunicació del país.

En aquest cas, però, la preocupació que avui els exposem es basa en el fet que creiem que s'està utilitzant aquesta eficiència com una excusa per estrènyer el control polític, governamental o de partit d'aquests mitjans. Un perill que es pot observar en el plantejament, per exemple, que tant quatre membres del CAC com els cinc del consell de govern de la corporació puguin arribar a ser escollits amb una majoria absoluta en segona votació, que a més es faria en la mateixa sessió, deixant de banda així el consens de dos terços que estava en vigor fins ara. Una mecànica que és sens dubte més còmoda, ja que no exigeix tant de diàleg ni maldecaps ni esforços per arribar a un acord entre les diferents formacions. A més a més, el cinquè membre del CAC, el que en serà el president i que no haurà estat triat d'aquesta manera, amb aquest procediment, continuarà sent elegit directament pel Govern. I, al seu torn, tots els membres del CAC són precisament els que certificaran la idoneïtat dels candidats a consellers de la corporació. Al nostre parer, així es tanca un cercle

perfecte de control governamental d'un mitjà de comunicació públic.

Una crítica, la del Comitè Professional de Televisió de Catalunya, que en aquest cas no es dirigeix només a una situació actual, sinó a tothom qui en algun moment o altre, doncs, té la temptació de controlar els mitjans, ja siguin partits grans, petits, a l'oposició o al Govern. Una situació a la qual nosaltres responem, diríem, amb una esmena a la totalitat i a la qual contraposem la demanda d'un model, com ja hem sentit en algun moment aquí aquest matí, doncs, absolutament professionalitzat i meritocràtic en la tria de les persones que han de comandar els mitjans de comunicació públics d'aquest país. Això a través d'un concurs públic previ, transparent fins a les últimes conseqüències, amb transparència retributiva i també amb un règim d'incompatibilitats que sigui clar.

De models n'hi han molts al món i estem disposats, doncs, a treballar amb vostès per fer el propi de Catalunya, amb les aportacions dels comitès professionals i d'empresa avui, per exemple.

Aquests models, per anar acabant, ens han d'allunyar de figures triades amb objectius de control polític per centrar-nos en la bona gestió, que és el que creiem que és l'autèntica eficiència: posar al capdavant dels mitjans els millor preparats i els que des de la independència no tinguin cap altre objectiu que els mitjans de comunicació públics funcionin bé, seguint els paràmetres marcats des de la seva fundació d'eficiència econòmica, però sobretot també social.

Sabem que comptem, doncs, amb la simpatia, per dir-ho d'alguna manera, d'algunes formacions en aquestes reclamacions i també de persones concretes de les formacions que fins i tot tiren endavant aquesta reforma actual que en petit comitè reconeixen que també, com els comitès professionals i d'empresa, pensen que cal uns mitjans de comunicació amb el model que els dèiem.

En conclusió, es parla en situacions com l'actual de valors com l'esforç, recuperar-lo, s'ha perdut; és el que demanem també avui: esforç als partits polítics, tots hem de demostrar, i fer-ho, que ens guanyem el sou que ens donen. Per tant, reclamem un esforç a l'hora de dialogar i portar això fins a les últimes conseqüències, parlar i no cansar-nos de parlar per fer honor al que són els mitjans de comunicació públics i a la cosa pública.

Una situació que no exclou en cap cas els mitjans de comunicació privats, que també tenen el seu paper, però el que cal destacar, com els deia, és l'eficiència social, que ha d'estar per sobre de tot i que de vegades sovint oblidem, amb els perills que això comporta pel que fa a la satisfacció de les necessitats democràtiques, socials i culturals dels ciutadans, a l'accés universal a la informació i la cultura, a difondre i promocionar la llengua i oferir un entreteniment de qualitat, els objectius fundacionals dels mitjans de comunicació de tots els catalans.

Gràcies.

## La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Gonçal Calvo, del Comitè Professional de Catalunya Ràdio.

### Gonçal Calvo Vergés (president del Comitè Professional de Catalunya Ràdio)

Moltes gràcies. Senyors diputats i diputades, gràcies per oferir-nos aquesta oportunitat de venir aquí i parlar i explicar-nos. Això que el Sergi, en fi, acaba d'explicar..., compartim els nostres comitès molts aspectes d'aquest punt de vista. Jo potser reblaré una mica el clau en aquestes consideracions.

Tots som conscients dels moments complicats i difícils que vivim, que ens demanen a tots austeritat i eficàcia; austeritat i eficàcia que no tenen perquè ser contradictòries amb un servei de sistema públic audiovisual fort, perquè el nostre país crec que això no s'ho pot permetre: hem de tenir un sistema públic que estigui a l'alçada del que el poble de Catalunya vol i demana. Perquè quan a les eleccions tenim uns resultats, també tenim uns models, uns models que defensen les formacions polítiques. Jo crec que és molt important que tinguem en compte aquesta pluralitat. Llavors, estem en un binomi d'eficàcia, perquè ens ho demanen les circumstàncies, i també de pluralitat. Aquest binomi és amb el qual aquesta llei ha de jugar.

Tots estem disposats a esforçar-nos, a millorar, a rebaixar-nos els sous, a treballar més... Els asseguro jo que en el lloc que estic estem treballant moltíssimes més hores de les que ens toca a tots per tal d'oferir el mateix amb menys, que és això el que se'ns demana. I s'està fent, ni una hora extra més, però els resultats surten. I a més, la gent hi està posant el coll, però hi estan posant el coll d'una manera que no havia vist mai, potser calia una mica de reviscolament a les empreses públiques, potser havíem viscut molt còmodament. I ho reconeixem potser, eh?, perquè hi ha una mica d'acte de constricció en això.

Però aquesta reforma ens permet mirar de mantenir o millorar aquest binomi d'eficàcia-pluralitat. L'eficàcia realment..., estàvem dotats d'una llei que hi havia una sèrie de contrapoders que dificultaven bastant el fet d'una gestió ràpida i... Teníem un consell de govern, teníem un director general, que tothom sap que no estaven treballant a l'una, la prova és que la directora general va haver de plegar perquè no se sentia còmoda. Aleshores, aquesta falta de definicions, aquesta llei era una llei, en principi, amb molt bona intenció, però que jo crec que, vaig seguir bastant com va evolucionar aquesta llei de la corporació, va anar acabant perversint-se una mica en l'esperit fins que al final van acabar sent, per exemple, dotze els consellers, quan les primeres propostes ni de prop s'acostaven a això.

Bé, d'aquesta llei tan feta a última hora, cada segon que m'arribava, m'arribava «hem canviat això, hem canviat allò», i anaves veient que aquella llei anava perdent aquell esperit inicial, amb una introducció molt maca, els preàmbuls són fantàstics –aquest Parlament fa uns preàmbuls que poden anar a tot arreu del món i ensenyar-los com els preàmbuls més bonics

que es fan a cap llei del món, almenys en l'àmbit comunicatiu. Llavors, vas veient com aquell preàmbul a mesura que vas llegint els articulats va perdent eficàcia, va perdent el seu motiu.

Bé, nosaltres creiem que aquesta eficàcia..., potser deixar-ho en cinc consellers creiem que la pluralitat no està garantida, creiem..., jo personalment crec que amb cinc potser millores molt l'eficàcia, però perdem el pal de la pluralitat. Per això busquem aquest equilibri.

Tot sempre amb la idea que s'ha de preservar aquest espai públic de comunicació català, perquè som un país, un país que té les seves singularitats i, entre altres, tenim aquesta singularitat, la de tenir uns mitjans públics potents, molt respectats per la població, les audiències, no només les que són quantitatives, sinó les qualitatives, ens refermen. Jo crec que aquí hem de treballar en aquesta llei, en aquesta proposta que tenim ara per mirar de garantir-ho.

Llavors, en aquest binomi eficàcia-pluralitat, nosaltres creiem que cal que a la corporació també hi hagi el govern dels millors, això ho va dir el nostre president; nosaltres també volem el govern dels millors a la corporació. Perquè ens trobem que el sistema, com he vist a l'articulat, va perdent eficàcia i pluralitat a mesura que es va desgranant. Tenim dos articles, tant el del consell de govern de la corporació com el del CAC, que al marge que siguin cinc o set o dotze, això ho podríem discutir i es pot debatre, i això, a més a més, ho debateran vostès; i, a més a més, ara són cinc, jo tinc el convenciment que al final no seran cinc, però és igual, seran els que siguin per mantenir aquesta pluralitat... Diuen molt bé aquests articulats, diu: «Els membres del consell són escollits d'entre persones de prestigi reconegut i contrastat i amb experiència professional en el sector audiovisual i que ofereixin garanties plenes d'independència.» Aquest en el cas del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. En el cas del consell de govern de la corporació, l'articulat diu: «El consell de govern és integrat per dotze membres que han de ser persones de mèrits professionals rellevants.» Aquí ja és molt menys precís.

Tant un com l'altre no tenen excessiu valor, vista l'aplicació que se n'ha fet. Ens els dos consells s'hi han posat persones de reconeguda solvència dins dels partits als quals acaben representant. I em sap molt greu dir això, però és així –és així–, ha estat així. I aquests membres moltes vegades interposaven el mandat del partit per sobre dels interessos de la corporació o del Consell de l'Audiovisual. I és aquí on nosaltres demanem el govern dels millors també, demanem que vostès millorin aquest articulat i ens garanteixin que hi haurà persones de contrastada solvència en els àmbits professionals. Que no vol dir que no tinguin..., cadascú té, evidentment, el seu biaix personal, polític, i això no li ho traurem a ningú, però sí que en el món, a Catalunya hi ha prou professionals de diferents àmbits, a més a més, no ha de ser només el comunicatiu, que poden treballar pel millor de la corporació, perquè ens trobem que es prenen decisions que no són el millor per a la corporació.

I aquí deixin-me treure, encara que sigui breument, el tema dels blocs electorals, en els quals es nota clàssicament que els partits vetllen perquè la seva formació tingui el màxim de segons al marge que allò perjudiqui o no els mitjans públics catalans. Ens trobem que aquestes normes que ens obliguen a fer, encara que sigui per llei, una llei aprovada a Madrid..., ens trobem que hem d'explicar, com, per exemple, va passar quan el senyor Montilla va plegar de primer secretari del partit, primer la reacció del partit de l'oposició abans que la mateixa notícia que el senyor Montilla plegava. Això no té sentit. Amb aquestes normes vostès ens estan perjudicant, als mitjans de comunicació, perquè no estem fent la feina com ens cal.

Doncs, nosaltres el que pretenem és –això era un exemple– que nosaltres puguem treballar amb tota la nostra professionalitat, amb els nostres propis errors, que reconeixem que segur que n'hi ha, però per això tenim mecanismes de diàleg. I aleshores proposem això: millorar aquest articulat, aquests dos articulats per tal de garantir que tant al Consell de l'Audiovisual com a la corporació hi hagi els millors.

Nosaltres bàsicament el que demanem és aquest binomi eficàcia-pluralitat, que es garanteixi i que es millori aquest articulat per tenir els millors també a la corporació.

Moltes gràcies per la seva atenció.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Núria Amat, en representació del Comitè d'Empresa –i n'és la presidenta– de Televisió de Catalunya.

#### Núria Amat Sans (presidenta del Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya)

Gràcies. En primer lloc, els volem agrair que la Comissió d'Afers Institucionals del Parlament de Catalunya hagi acordat la compareixença del Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya perquè aquest, com a òrgan unitari de representació dels treballadors, pugui donar la seva opinió i formular propostes amb relació a la modificació de les diverses lleis en l'àmbit audiovisual.

En aquest cas, el Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya ha acordat traslladar-los l'opinió consensuada sobre la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i les modificacions proposades.

En primer lloc, volem manifestar el nostre convenciment de la necessitat que els membres que han de formar el consell de govern de la corporació han de ser escollits amb una majoria qualificada i extremant els criteris estrictament professionals. En aquest sentit, som del parer que la millor manera de fer-ho és amb l'aprovació de les dues terceres parts del Parlament, ja que així es fa necessari un exercici de consens entre les forces polítiques que no es produiria si l'elecció es fes per majoria absoluta. Insistim però que els criteris professionals a l'hora d'escollir els membres del consell de govern s'han d'extremar i no ser substi-

tuïts en cap mesura per criteris de representació política. Així doncs, el consens i els criteris professionals han de prevaldre igualment en l'elecció del president o presidenta del consell de govern.

Pel que fa al nombre de membres del consell de govern, no ens pronunciarem sobre cap preferència, tret de reconèixer i defensar en aquest camp la necessitat d'austeritat, que els treballadors de Televisió de Catalunya ja hem assumit, com vostès saben, a través d'un referèndum.

Tampoc volem pronunciar-nos sobre el nombre de membres del Consell Assessor de Continguts i Programació, però sí que volem insistir de nou en la necessitat que siguin escollits amb una majoria de dos terços. Aquí també volem fer constar que creiem necessari que els treballadors de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals hi continuïn estant representats. I és que l'experiència d'aquests treballadors, tant en el sector audiovisual com en les empreses de la corporació, valorada conjuntament, és un actiu que no pot ser descartat a l'hora de formar aquest consell assessor.

Els treballadors de Televisió de Catalunya també pensem que la nostra participació relacionada amb el contracte programa no s'ha de limitar a la comissió de seguiment, ni a l'informe preceptiu que preveu la llei; creiem que la nostra participació ha de ser anterior, és a dir, intervenint en l'elaboració del projecte de la direcció de la corporació abans d'iniciar-se la negociació amb el Govern, amb l'objectiu de vetllar per l'interès de la plantilla en matèria de producció i en la plena ocupació dels recursos humans i tècnics de les empreses, així com per la continuïtat del model de servei públic i de qualitat que sempre ha ofert la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

D'altra banda, també considerem necessari que la llei inclogui modificacions per poder ampliar la transparència en la gestió dels recursos econòmics, tant de cara a la ciutadania com de cara als treballadors de la corporació. La conjuntura econòmica actual fa que aquesta transparència sigui un aspecte que ha de quedar ara més que mai fora de qualsevol dubte.

Tenint en compte això, recordem que és funció del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals nomenar i aprovar, a proposta del president o presidenta, els càrrecs directius i exclosos de conveni, de la mateixa manera que aquest consell aprova les retribucions salarials dels treballadors inclosos en conveni col·lectiu, els aspectes salarials dels quals són públics. Per tant, veiem necessari que les condicions salarials dels càrrecs directius i exclosos de conveni també siguin públiques.

Sota el mateix criteri de transparència, també cal que siguin públics els costos de les produccions externes i associades, desglossats per programes i actuacions. La necessitat de coneixement d'aquests costos va en sintonia amb l'exercici d'austeritat que s'està aplicant a les empreses públiques i també a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

I, per últim, volem fer una consideració respecte a la disposició addicional segona de la Llei de la corporació, en la qual es preveu una reducció progressiva de la publicitat d'acord amb l'interès públic i amb la voluntat d'afavorir la lliure competència dins del mercat audiovisual català. Pensem que s'hauria de preveure una moratòria en l'aplicació d'aquesta disposició, tenint en compte que el context de crisi econòmica està provocant una reducció en la publicitat alhora que també dificulta que la reducció de l'aportació econòmica que suposa sigui compensada per recursos públics. A més, considerem que quan sigui oportuna l'aplicació d'aquesta disposició s'haurà de fer garantint la dotació econòmica necessària en els pressupostos de la Generalitat per continuar mantenint l'oferta de servei públic de qualitat de les empreses de la corporació.

Quan es parla de reduir publicitat amb la voluntat d'afavorir la lliure competència dins del mercat audiovisual, nosaltres, els treballadors, tenim l'obligació de dir que la lliure competència només l'entendem quan es produeix entre aquelles empreses del mercat que respecten els drets laborals dels treballadors. Aquest és un requisit que s'ha de continuar aplicant també a l'hora d'escollir les empreses a qui es contracta per encarregar-los part de la producció, que es coneix com a producció externa i producció associada.

Aquestes són les opinions i aportacions dels treballadors de Televisió de Catalunya al projecte de modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que no dubtem que vostès consideraran i que esperem veure recollides en la reforma de la llei.

Gràcies per l'atenció que ens han dispensat.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara té la paraula el senyor Joan Jordi Rossell, president del Comitè d'Empresa de Catalunya Ràdio.

#### Joan Jordi Rossell Casas (president del Comitè d'Empresa de Catalunya Ràdio)

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. El Comitè d'Empresa i l'Associació de Treballadors de Catalunya Ràdio volem agrair al Parlament de Catalunya, en la concreció i disposició d'aquesta Comissió d'Afers Institucionals, que hagi tingut en compte el Comitè d'Empresa de Catalunya Ràdio a l'hora de valorar i debatre el Projecte de llei de modificació de les diverses lleis de l'àmbit audiovisual.

Nosaltres, fent una mica de repàs de tot el que ens ha portat fins aquí, hem vist que l'any 99, i com a fruit de l'acord majoritari d'aquest Parlament a l'entorn de la necessària renovació del marc legal i adequant-lo a l'entorn sociocultural i competitiu en què s'havien desenvolupat els mitjans i els serveis públics de comunicació audiovisual, es van aprovar unes bases del marc legal del sistema de comunicacions, principis generals dels mitjans de comunicació. I, d'acord amb aquella resolució, la nova organització de la cor-

poració havia de partir dels criteris d'independència, professionalitat i viabilitat econòmica; s'havia d'adequar a les noves exigències de canvis tecnològics i a les demandes emergents de la societat; havia de dotar de més atribucions al consell d'administració pel que fa a la gestió i l'estratègia empresarial, i havia de garantir que els organismes rectors dels mitjans públics fossin integrats per experts i gestors que responguessin a un perfil professional amb un règim rigorós d'incompatibilitats.

La resolució recordava també les exigències que en matèria de programació i de continguts han de complir els mitjans públics, destacant la necessitat de potenciar la funció cultural i educativa que tenen encomanada i de difondre els valors democràtics, cívics i ètics i també els drets humans.

Tot i aquests propòsits, van haver de passar molts anys, fins a l'any 2007, perquè fos aprovada definitivament una llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que revisava la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió del 83, l'adaptava als nous reptes tecnològics i als nous models socioculturals i definia una nova corporació amb una funció de servei públic com a ens o organisme encarregat de definir, elaborar i distribuir, tot sota la seva responsabilitat i mitjançant un contracte programa subscrit amb el Govern de la Generalitat, un conjunt de programes, continguts i serveis audiovisuals orientats a la creació de condicions necessàries per a la plena eficàcia dels drets fonamentals, la llibertat d'informació i de lliure expressió i de facilitar la participació dels ciutadans de Catalunya en la vida política, econòmica, cultural i social del país.

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals estava estructurada bàsicament com l'anterior, com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però dotant de noves funcions al consell de govern i al seu president o presidenta, introduint la participació del Consell Audiovisual de Catalunya en l'elecció dels membres del consell de govern per valorar la idoneïtat dels candidats i fixant una durada dels mandats superior a una legislatura, es deia, per garantir-ne la independència.

Es definia també la figura d'un director general nomenat pel consell de govern i que assumia la màxima capacitat executiva. I es definia el Consell Assessor de Continguts i de Programació com a òrgan del servei del consell de govern i de la direcció general en l'elaboració de polítiques estratègiques de comunicació.

En l'actual context de crisi econòmica, generalitzada a gairebé tots els sectors productius de la nostra societat, abordem ara un nou canvi en la legislació en l'àmbit audiovisual, un canvi que cal inscriure en les mesures de reestructuració de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic amb la voluntat de racionalitzar les estructures i assolir un estalvi de costos.

El projecte de llei que avui es debat preveu, en ares també de la implementació d'una gestió i una estratègia empresarial més àgil i eficient, la reordenació del vèrtex directiu de la «corpo», de la corporació –perdo-

neu, però és com coneixement normalment la corporació entre els treballadors–, reduint el nombre de membres del consell de govern de dotze a cinc i de vint-i-u a catorze i eliminant la figura del director general, les funcions del qual les prendrà o s'addicionen a les del president o presidenta del consell de govern.

El projecte de llei suposa un canvi instrumental i organitzatiu que vol mantenir –diu– el model de comunicació de caràcter independent i facilitar la governança del sistema tot estalviant recursos. Tanmateix, però, ens preocupa que aquesta millor governança s'hagi d'assolir en detriment de la pluralitat.

Com demostra tota aquesta història, no és fàcil, ni ho ha estat mai, engranar les voluntats polítiques amb la seva pràctica real. I aquí faig referència al que deia el company Gonçal pel que fa als grans preàmbuls, i que realment són de qualitat, de les lleis, però que després quan vas desenvolupant o quan es posen en pràctica, doncs, perden aquest esperit, no?

El canvi que promou aquest projecte de llei sembla que torna a remoure el debat sobre el control polític dels mitjans. Això no hauria de ser així, però malauradament el fet que fessin falta vuit anys i un nou govern entre la definició de les bases i la proclamació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i la coincidència de l'alternança política amb aquests nous canvis que ara vénen, que avui tractem, tot i justificats per la qualitat de la crisi econòmica del nostre país, fan que reneixin les remors per part de tots els agents participants i dels sectors afectats.

Estem d'acord que cal actuar davant la conjuntura econòmica del país i segurament aquest nou ordenament del vèrtex directiu de la corporació és prou justificat i pertinent, però alhora potser caldria aprofitar aquests canvis per introduir també mesures que fessin més permeable l'accés de la societat civil de l'àmbit audiovisual en la gestió de la corporació. Potser en el nomenament dels consellers caldria donar més joc als col·lectius professionals i als acadèmics i, per descomptat, que en el Consell Assessor de Continguts i Programació no haurien de deixar de ser-hi esmentats com a membres de la seva composició mínima. I tampoc s'hauria de menystenir la nostra voluntat de contribuir en l'elaboració dels contractes programa. Entenem que com a treballadors i treballadores de la ràdio, coneixedors de la realitat del mitjà, podem fer aportacions prou significatives en els dos àmbits de participació.

Creiem que el control social dels mitjans públics és indispensable i ha de formar part de la seva essència, però hauríem d'evitar de totes totes confondre el control social amb el control polític o, pitjor encara, amb el control governamental. Quan parlem de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, parlem d'una institució que és patrimoni construït des de la voluntat ciutadana i que ha de ser indissociable d'una gestió democràtica.

Des de l'Associació de Treballadors de Catalunya Ràdio i el Comitè d'Empresa creiem que actualment disposem d'una televisió, una ràdio i uns portals d'internet públics molt potents que donen satisfacció

al conjunt de la ciutadania, i ho demostren clarament les audiències, des del punt de vista de la informació, de l'entreteniment, de la formació i de la transmissió de valors. Aquesta realitat no hauria estat possible sense l'ordenament legislatiu que la va dissenyar i, per descomptat, sense l'esforç econòmic que ha suposat i suposa per al conjunt de la nostra societat. I és una realitat que cal protegir i salvaguardar, sobretot en temps de crisi, per mantenir la necessària cohesió social que ens ha d'ajudar a superar-la.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

**La presidenta**

Molt amable.

### **Compareixença**

d'una representació del Sindicat de Periodistes de Catalunya amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00142/09)

Ara donariem la veu al Sindicat de Periodistes de Catalunya, al seu president. El senyor Ramon Espuny té la paraula.

**Ramon Espuny Solé** (president del Sindicat de Periodistes de Catalunya)

Bona tarda ja, a aquesta hora. Agrair també a les senyores diputats i senyors diputats la compareixença del nostre sindicat.

Hem de lamentar que no s'hagin convocat altres sindicats representatius del conjunt del país i de la plantilla de la corporació catalana. Ho lamentem. Alguns dels seus representants són aquí com a convidats.

Volem dir el següent sobre les propostes de reforma, en primer lloc, de la corporació i, en últim lloc, de la Llei del CAC.

El Sindicat de Periodistes de Catalunya, sindicat de professionals de la comunicació, va reclamar des de finals dels anys noranta una reforma de la Llei de la corporació per posar-la en sintonia amb les regulacions audiovisuals recomanades per la Unió Europea, que consideraven el servei públic de radiodifusió com un pilar bàsic de la democràcia i una garantia de pluralisme polític i social i d'una programació de qualitat universal i per a tots els suports, i recomanaven una democratització de la gestió i control d'aquests per deslligar-los del govern de torn i reforçar així el seu caràcter públic.

El debat audiovisual de finals de l'any 99 va acordar tres iniciatives legislatives: la reforma de la Llei del CAC, la creació de la Llei de l'audiovisual i la reforma de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i una resolució transitòria que va permetre per primera vegada l'elecció del director general de la corporació per consens del consell d'administració. No va ser fins a set anys més tard, el 2007, que es va

aprovar la nova Llei de la corporació, ara dita Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb un ampli consens i amb un model que volia assegurar una gestió independent i empresarial de la corporació. És cert, però, que ens va defraudar, als professionals, que es mantingués la tria de membres del consell de govern primant sobretot la sintonia amb la representació parlamentària, i així ho vam fer saber a l'opinió pública i al mateix CAC, que tot i les seves reserves va avalar les candidatures pactades pels partits.

Ara des del Govern es proposa una reforma de la llei que, amb arguments d'austeritat i d'agilitat, planteja especialment dues iniciatives: la reducció de membres del consell de govern i del consell assessor i la previsió que les decisions en diverses matèries del consell es puguin prendre mitjançant votació per majoria absoluta, ni que fos en segona o tercera votació, i no per consens o per majoria qualificada de dos terços, com preveu la llei, incloent aquí la mateixa elecció del consell de govern per part del Parlament i la del consell assessor.

Cal recordar que quan era a l'oposició el partit ara al Govern havia defensat l'ampliació dels integrants del consell de govern i del consell assessor a dotze i vint-i-un membres, respectivament, partint de la proposta inicial de nou i de catorze de la ponència inicial. I que també va defensar que calgués majoria qualificada de dos terços per a la majoria de decisions del consell de govern.

També es proposa la desaparició de la figura del director general, que segons la llei vigent s'elegeix per concurs públic i que encarna el model de gestió empresarial i independent que impregna la Llei de la corporació, fet que si es manté la política de quotes partidistes en el consell, a més a més per majoria absoluta, portarà una connotació fortament política del president del consell i de sintonia amb el Govern de torn.

Igualment, es proposen mesures que limiten l'autonomia del consell assessor i que el remetent a l'antic model com a pur apèndix del consell de govern i sense capacitat d'actuació autònoma.

També s'elimina la presència, finalment, dels representants dels treballadors, que ja no tenen participació en el consell de govern, perquè en el seu dia, quan s'elaborava la llei, se'ls va dir que no podien participar com a quota sindical, perquè el consell l'integrarien només gestors professionals provats.

D'altra banda, el criteri d'austeritat és aquí poc aplicable, en el consell assessor, atès que els seus integrants només perceben dietes per cada reunió mensual.

Per tot això, les propostes que els volem traslladar com a Sindicat de Periodistes són les següents, i que es poden encarnar posteriorment amb esmenes. Primer, que s'apliqui la lletra i l'esperit del previst a la llei referit a la composició del consell de govern –textual–, «experts i gestors que responguin a un perfil professional i persones amb mèrits professionals rellevants», només podria ser acceptable i creïble la reducció a cinc dels seus integrants, només així, si no la representació per quotes respondrà inevitablement

a una majoria de govern i no era aquesta la intenció de la llei quan es va reformar.

Que es mantingui la necessitat de majoria qualificada de dos terços en tots els punts on es proposa ara passar a majoria absoluta en segona o tercera votació, inclosa l'elecció del mateix consell i el seu president, com l'aprovació del contracte programa i també l'elecció dels membres del consell assessor. La corporació és un tema de país i necessita l'acord i el consens de tothom per reflectir la realitat de la societat catalana i perquè els mitjans públics de la Generalitat no es converteixin en objectiu de les polèmiques partidistes.

Que es mantingui la figura del director general i la seva elecció per concurs públic per garantir el caràcter empresarial de la gestió de la corporació i no polititzar-la en la figura del president, que hauria de continuar sent el representant del consell i no d'una majoria política en aquest mateix consell.

Que es mantingui la representació dels treballadors de la corporació en el consell assessor i que aquest continuï tenint entitat pròpia, amb capacitat d'establir el propi reglament, d'autoconvocar-se segons aquest i de proposar informes, i no només reunir-se quan el convoqui el consell de govern o se li encarreguin aquests informes per part del consell.

Sobre la Llei del CAC, finalment, volem plantejar el següent. El CAC, autoritat audiovisual que és en el vèrtex de l'arquitectura legislativa al voltant de l'audiovisual construïda a partir de l'any 2000 i pionera a Espanya, ha de garantir especialment que els seus integrants siguin, textualment, segons la llei, «persones de prestigi reconegut i contrastat i amb experiència professional en el sector audiovisual i que ofereixen garanties plenes d'independència i que, a més, tinguin dedicació exclusiva, actuïn amb plena independència i neutralitat i no estiguin sotmesos a cap instrucció o indicació en l'exercici de les seves funcions». Cal que això es compleixi i que el CAC es mantingui com un referent a l'Estat espanyol en un moment de retrocés en els avenços de la regulació audiovisual, quan l'autoritat audiovisual estatal, el CEMA, no s'ha constituït i el partit guanyador de les eleccions a Espanya ha promès impedir-ho i quan s'ha fet desaparèixer el Consell Audiovisual de Navarra, també amb arguments d'austeritat, que ha anat a fer companyia al també desaparegut Consell Audiovisual de Madrid, que va existir en el seu temps.

Per tot això, proposem que es mantingui també la majoria de dos terços necessària per a l'elecció dels membres del CAC; que es mantingui el requisit que calguin tres grups parlamentaris per proposar-ne els integrants i no només dos, com ara es proposa en la reforma; que es mantingui també el caràcter irrevocable dels membres del CAC, excepte pels motius habituals, fins a la fi del seu mandat, com diu l'article 7, encara, de la Llei del CAC, i per lliurar-los de pressions externes. Plantegem això perquè ens ha semblat que en una disposició addicional es venia a plantejar la revocació dels actuals membres, i això ens sembla que, junt amb moltes altres mesures, és una filosofia

que va contra l'esperit, la intenció, la filosofia que en el seu temps van impulsar la reforma de les lleis audiovisuals, que era separar les legislatures polítiques i les conjuntures polítiques dels terminis de revocació dels membres tant del CAC com del consell assessor.

Aquestes són les propostes pel que fa al CAC per mantenir els eixos bàsics amb què es va elaborar aquesta llei: consens parlamentari i garantia d'independència de la màxima autoritat en l'audiovisual, de la qual es desprenen tots els altres organismes.

En principi aquests són els plantejaments per part del Sindicat de Periodistes.

### La presidenta

Molt amables, moltes gràcies. Passaríem el torn als grups parlamentaris. Si vostès ens volen fer arribar algun document annex a través del correu electrònic, per descomptat, el farem arribar a tots els ponents.

Ara donaríem la paraula al portaveu del Grup Parlamentari Socialista, senyor Ferran.

### Joan Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyora presidenta. I molt agraït a tots vostès per la seva intervenció, que no dubtin que queda enregistrada i segurament serà consultada a bastament en el moment que tirem endavant les esmenes i es produeixin les discussions lògiques que s'han de produir en un debat d'aquest tipus.

Miri, nosaltres voldríem plantejar-los una qüestió: estem alarmats al respecte, quan s'han presentat aquestes lleis, per un parell de raons fonamentals: la primera perquè un dels acords d'investidura va ser que no es tocava cap llei de l'àmbit audiovisual sense un consens generalitzat de totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya, és a dir, que seguíem la tradició de més de deu anys de funcionament, de modificació i d'elaboració d'aquestes lleis.

Ens ha semblat que s'ha trencat una lògica que havia funcionat, que havia portat a resultats que moltes vegades no eren els inicials. Aquí s'ha expressat, hem passat de set a nou, a dotze, i hem passat de diferents números a altres en ares del consens, d'aconseguir que no s'esberlés l'avançament conjunt de totes les forces parlamentàries que hi han aquí a Catalunya.

I en aquest sentit, doncs, voldríem expressar-los la nostra preocupació per aquest trencament d'aquests processos, que han estat imperfectes, com vostès han dit també, en la seva execució final, però que almenys des del punt de vista de la negociació política havien estat portats amb una correcció que permetia que tothom s'hi sentís més o menys compromès i identificat.

Tant és així que vostès s'han exclamat que hi han sindicats que avui no són aquí, aquests sindicats..., com tampoc hi són els gestors de la corporació, ni la senyora Terribas, ni el director del CAC, ni el president del CAC, ni cap persona d'aquestes. Sàpiguen vostès que en les llistes que va presentar Iniciativa, que va presentar Esquerra Republicana, i que vam votar els

grups que en aquests moments estem a l'oposició..., varen ser derrotades aquestes compareixences, amb una excepció del Sindicat de Periodistes, no per res, sinó segurament per algun petit *desliz*, que diríem en castellà, dels grups que donen suport a les compareixences que s'han pogut produir en aquests moments a la cambra, que són el Partit Popular i Convergència i Unió, que són els que van tirar endavant en el Ple del Parlament de Catalunya que no prosperés l'esmena a la totalitat, quan es va plantejar això ara fa uns dies.

En aquest sentit, sàpiguen en quin terreny ens estem movent: ens estem movent en un terreny que al nostre entendre és de regressió, hi ha un intent de regressió, segurament inspirat per algunes qüestions que estan més enllà de l'abast d'aquest Parlament, fins i tot, per interessos, per lobbys, pel que vostès vulguin, perquè consta en els programes electorals d'alguna formació dretana del nostre Parlament, i que nosaltres veiem amb alarma i preocupació. I volíem que ho sabessin.

Hi ha el tema de l'austeritat, i estem d'acord que cal ser austers en una situació com l'actual, vostès també ho han dit, i que cal estalviar i que cal simplificar i que cal ser eficients i també que vostès han donat un pas per aconseguir-ho, és a dir, s'han sacrificat com a treballadors d'una corporació per fer això, i això s'ha de posar en valor i s'ha de dir. I en aquests moments en què hi ha, al nostre entendre, aquesta agressió, aquesta deconstrucció d'allò que és públic, doncs, mireu amb molta preocupació que això pugui prosperar per lleis d'aquest tipus que busquen una concentració, al nostre entendre, de poder o una simplificació de les directrius del poder, que també podria ser, i per altres mitjans que arriben en aquesta cambra i que han arribat i que escoltarem demà també aquí que fan referència als temes publicitaris i a temes de molta índole d'aquest tipus, que veiem que tenen un nord determinat.

I, evidentment, per la gent que ens movem amb el criteri que és necessari i imprescindible per a una nació com la nostra un servei públic de qualitat que faci els papers no sols de normalització lingüística, sinó genuïnament, que, a més, o els fa aquest servei públic o no els farà cap altre, doncs, ens sembla que podria ser entès com un atemptat a una qüestió que ha funcionat prou bé, amb totes les discussions que vulguin, al llarg dels darrers anys.

Nosaltres estem preocupats, eh?, estem preocupats perquè també es trenquen les regles del joc, i ja no parlo de la corporació, parlo del Consell Audiovisual de Catalunya. Quan es crea un àrbitre, encara que aquest àrbitre estigui en certa manera marcat per un cert estigma que les coses no s'han fet del tot prou bé, les regles del joc són les regles del joc. I a mitja legislatura no es canvia una cosa que ha estat creada amb un espai de temps perquè no coincideixi amb les legislatures. I en aquest sentit, comparteixo amb vostès la preocupació perquè pugui haver-hi un trencament del que ha estat aquesta lògica, malgrat que és evident que s'han de fer reformes i que s'ha d'enfocar el CAC des d'una altra manera.

En aquest sentit, nosaltres també mostrem la nostra alarma, com mostrem la nostra l'alarma també res-

pecte al consell assessor. I ho vaig dir en el plenari del Parlament de Catalunya quan vam discutir la presentació d'aquestes lleis: el consell assessor és, si em permeten l'expressió també, el que en diem sempre la «xocolata del lloro». És que són vint-i-una persones en aquests moments i en són vint-i-una, perquè n'eren setze, en teoria, per ampliar el ventall, però són persones que no cobren o que cobren unes coses que són unes dietes que són francament ridícules. Si el que es pretén és reduir aquest consell, s'està pretenent reduir la representació de determinats sectors de la societat que hem cregut sempre que hi havien de ser aquí, i entitats cíviques, entitats socials, entitats sindicals, organismes sindicals, etcètera. Aleshores, no ho entenem, el tema de l'austeritat aquí no hi va.

Més aviat sembla que tot plegat, tot en conjunt, doncs, és més aviat una intenció de reconduir i de concentrar, d'intentar concentrar al voltant del poder d'una forma regressiva qüestions d'aquest tipus, que tenen una expressió també en els sistemes de votació, les majories ja no són qualificades, sinó que són simples, la qual cosa vol dir que el debat i el pacte parlamentari desapareix, i en detriment del que era l'esperit inicial del preàmbul de la llei, com deien vostès. I que era l'esperit que ens deien els degans del col·legis de les universitats catalanes aquest matí quan ens han començat a dir que potser l'important seria buscar un mètode de tria en aquesta modificació de la llei que vingués proposada per organismes solvents i seriosos del que és la societat civil catalana. I en aquest sentit, doncs, és un tema que volem..., que ens agradaria escoltar.

Paro molta atenció que vostès ens han parlat d'eficàcia i pluralitat, hem d'aconseguir-ho, de transparència de recursos. Fixin-se vostès també una cosa, va aparèixer un informe de la Sindicatura de Comptes al respecte i el meu grup parlamentari ha demanat una compareixença exclusiva per parlar de les contractacions, de com, quan, de quina manera, com es concursava, etcètera, perquè quedi clar, perquè quedi clar com es fa tot això. No perquè sospitem de ningú, sinó perquè quedi clar i perquè quedi clar si hi ha feina dins o fora de l'empresa, si hi ha externalitzacions, com s'han de fer, com no s'han de fer, perquè quedi clar que la voluntat de veritat és ajudar a tirar endavant la corporació. Perquè, em permetran una expressió, eh?, jo crec que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és quelcom més que un negoci, perquè té una funció social, cultural, nacional, m'atreviria a dir, no? I com que és quelcom més que un negoci, doncs, jo crec que tots els mecanismes que puguem posar al nostre abast perquè això sigui així, vagi bé, doncs, s'hauran...

#### La presidenta

Senyor Ferran, vagi acabant, si us plau.

#### Joan Ferran i Serafini

...d'aplicar. Acabo, senyora presidenta, simplement expressant i donant-los les gràcies un altre cop de nou per les aportacions que ens han fet, amb la seguretat que no serà un tema numèric el que plantejarem

nosaltres en exclusiva, sinó un tema que es pugui fer, es pugui tornar a la filosofia dels preàmbuls.

### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També agrair als compareixents les seves aportacions i afegiria, encara més, agrair la concisió i que s'hagin, d'alguna manera, limitat a fer les seves aportacions respecte al que és el projecte de llei, evitant, per tant, altres debats que ens han ocupat també una bona part del dematí.

Jo intentaré també ser concís, però abans d'entrar en matèria, com he hagut de fer en altres ocasions durant aquest matí, he de fer una..., en honor a la veritat, no?, doncs, deixar clar alguns aspectes que el senyor Ferran dóna per fet, però que a la realitat són diferents. Tres coses molt simples i molt clares i molt nítides. Primera, el Partit Popular no dóna suport al Govern; segona, el Partit Popular no va donar suport a aquesta llei ni a la tramitació d'aquesta llei, ens hi vam abstenir, i tercera, els vots del Partit Popular no van impedir la presència de ningú en aquesta comissió, en tot cas, van ser els vots contraris del Grup de Convergència i Unió, però no les nostres abstencions.

Fets aquests aclariments, entrar en matèria amb quatre punts concrets. He dit que volia ser concís, i quatre punts concrets. Un primer que ha sigut transversal per part de tots vostès i que crec que també va ser recollit per alguns dels grups en la intervenció en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei: també ens va sobtar i també vam criticar el fet que desapareguessin els representants dels treballadors en el consell assessor, precisament, perquè havíem viscut la reivindicació dels representants dels treballadors en les lleis anteriors perquè tinguessin cabuda en un dels òrgans de govern de la corporació. I, per tant, aquest també és un element compartit amb vostès i que intentarem incloure a través de les esmenes.

Una segona qüestió, que és una breu reflexió, perquè això també ho hem anat sentint durant tot el dematí i vostès també hi han fet èmfasi, en el sentit d'exigir la professionalitat de les persones que hagin de formar part del consell de govern i també la professionalitat de les persones que hagin de formar part del Consell Audiovisual de Catalunya. I en aquest sentit, la reflexió que els faig, i segurament aquí no està ningú per la nostra part lliure de cap culpa, eh?, i segurament hi han hagut excessos en alguns moments determinats, però, home, permetin-me també que defensi que els que ens dediquem a la política alguna cosa de professionalitat tenim. I segurament, en el consell de govern de la corporació o en el Consell d'Audiovisual de Catalunya no és necessari que hi hagin d'haver exclusivament ni professionals del periodisme, ni professionals de la televisió, sinó que convé que hi hagin professionals de diferents rams, precisament, perquè hi hagi una major diversitat de visió a l'hora de go-

vernar, eh? Amb això no els estic retraient res, però sí que sento una mica més encara atacada la classe política quan es diu: «Escoltin, que no siguin polítics, que siguin professionals», bé, escoltin, és que els polítics també poden ser professionals, no de la política, de moltes altres coses també.

Tercera qüestió, que m'ha satisfet molt sentir i que és una reivindicació que compartim, sorda, sorda en el sentit que no hem obtingut resposta, l'ha feta la senyora Amat al llarg dels anys, almenys els que nosaltres portem a la comissió de control, que és la transparència. Estem absolutament d'acord que seria necessari que les xifres i les dades fossin transparents. I vostè ha citat algun exemple. Nosaltres anem al darrere d'aquesta informació des de fa temps, moltíssim temps. No hi ha manera de poder accedir a aquesta informació, en alguns casos sota l'excusa que sobretot fer televisió costa molts diners i si algunes xifres es sabessin segurament escandalitzarien més d'un. Però el cert és que també compartim aquesta exigència de transparència.

I finalment, sobre el Consell Audiovisual de Catalunya, encara que sembli estrany, en aquest sentit coincideixo d'una forma bastant important amb el que ha dit el senyor Joan Ferran, que, en la mesura que l'àrbitre faci bé la seva feina i tingui la independència que ha de tenir, el Consell Audiovisual de Catalunya no ha de tenir absolutament cap mena de problema. Els problemes els té quan l'àrbitre sempre xiula a favor dels de casa i mai veu les faltes en el camp contrari, no? Per tant..., i en aquest sentit, nosaltres una de les coses que volem proposar en el debat d'aquesta llei serà que el president del Consell Audiovisual de Catalunya, en comptes de ser nomenat pel Govern com és ara, sigui també nomenat exactament igual que la resta de membres del Consell Audiovisual de Catalunya, que és través d'una majoria qualificada del Parlament, precisament per intentar fer més important la independència del Consell Audiovisual de Catalunya respecte de les majories governamentals.

I amb això acabaria la meua intervenció, senyora presidenta.

### La presidenta

Gràcies, senyor portaveu. Ara passariem la paraula al senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

### Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Agrair les compareixences i les aportacions. Jo crec que hem de destacar la importància de les seves aportacions, perquè vostès ens han fet arribar al Parlament la veu, l'opinió dels treballadors i les treballadores de la corporació i, a més, ho han fet amb una gran coincidència en tot el que vostès han dit. I, per tant, jo crec que gairebé n'hi hauria prou a dir que en prenem nota i que el repte ara el tenim nosaltres de si això ho transformem en esmenes per veure si som capaços que això que vostès han aportat

al Parlament es tradueixi després en la modificació, en les línies que vostès deien, en el projecte de llei.

Però, en tot cas, jo crec que també voldria afegir un parell de coses: una l'he dit abans i la repeteixo ara, perquè em sembla que pot donar credibilitat que nosaltres presentem com a esmenes això que vostès han dit, que és que cal que els grups parlamentaris i els partits polítics fem una reflexió crítica, autocrítica de com han funcionat algunes coses, començant pel tema de determinats nomenaments. I que a partir d'aquí, si fem nosaltres aquesta reflexió crítica, potser podem tenir més credibilitat a l'hora de traslladar en esmenes això que vostès com a professionals de la corporació ens han dit.

Amb relació a aquesta reflexió crítica, jo crec que el problema és que segurament si a partir d'això i de veure què no ha funcionat i en què ens hem equivocat s'hagués donat peu a l'elaboració pausada, tranquil·la d'una modificació o d'un nou projecte de llei de la llei actual, segurament estaríem en condicions de fer un debat tranquil, serè, escoltant de veritat les seves aportacions, les de molta altra gent. Clar, no, la cosa no va per aquí. És a dir, les modificacions que estem discutint en aquest projecte de llei no vénen d'aquesta reflexió crítica, autocrítica i d'anar a buscar avançar per millorar, sinó que vénen, des del nostre punt de vista, d'una voluntat de més control i de regressió; és a dir, no d'avançar sinó de tirar enrere. I les presses –les presses–, que no entenem nosaltres per què ha d'haver-hi aquesta pressa a l'hora de fer la tramitació d'aquesta i les altres lleis òmnibus, són males conselleres, no és un bon mètode per arribar a consensos, per arribar a recollir l'opinió de la societat civil i per millorar allò en què ens haguéssim pogut equivocar abans.

Ens preocupen moltes coses que vostès les han posat de manifest. La reducció dels òrgans de govern, més enllà d'un suposat estalvi, que es podria aconseguir d'altres formes, ens preocupa que el que vagin és a reduir la pluralitat. El tema del consell assessor, no ho entenem; no entenem per què hi ha aquesta insistència a voler restar protagonisme a la societat civil i buscar la no-presència dels mateixos treballadors i treballadores en aquest organisme. Ens sembla que també és molt encertada aquesta crida a avançar en la transparència. I també ens preocupa molt aquesta idea de la revocació, del cessament immediat dels representants que en aquests moments estan en els diversos òrgans a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, perquè va més enllà del tema, ara que parlem dels mitjans de comunicació.

Normalment, hi ha determinats organismes, el CAC n'és un, però podríem parlar de la sindicatura de greuges, de la Sindicatura de Comptes, que han de tenir una estabilitat que vagi més enllà dels canvis polítics que es produeixen després d'unes eleccions. Si quan hi ha un canvi polític el que es fa és canviar les regles de joc i llavors es diu que el que era un mandat per ics temps queda aturat, això, imagini's –i no vull donar idees a ningú–, és que es podria aplicar ara també al Síndic de Greuges, a la Sindicatura de Comptes, i canviar les regles del joc. I, per tant, jo crec que, segura-

ment, en aquest aspecte caldrà que coneguem l'opinió del Consell de Garanties Estatutàries fins a quin punt vulnera els drets de les persones que ja han estat escollides.

Però el tema de fons em sembla que l'han plantejat vostès molt bé; és a dir, a nosaltres ens preocupa que darrere de paraules que tots i totes podem compartir –«eficàcia», «eficiència», «austeritat», «estalvi»–, moltes vegades aquests conceptes són utilitzats en aquests temps per aconseguir finalitats que no són les que es derivarien de la necessitat d'aconseguir aquests objectius. Ho estem veient en el tema dels mitjans audiovisuals. Resulta que des de fora, des de sectors centralistes, s'ataca els mitjans públics audiovisuals de Catalunya, en ares, també, a l'eficiència, l'austeritat, l'excessiu cost, i això és un atac que està present de forma constant. I ara, també, des de dins, resulta que es pot utilitzar l'eficàcia, l'austeritat i l'estalvi per reduir pluralitat i eliminar controls socials. A mi em sembla que aquest és el tema clau. És a dir: austeritat? Sí. Eficàcia? Sí. Però això vol dir fer-ho d'aquesta manera?, eliminant determinades coses que jo crec que són avenços als que no podem renunciar, i anar a parar al tema de fons, que és el paper dels mitjans públics audiovisuals. És a dir, tot això té un sentit, que és el paper que juguen, ho hem dit abans, com a servei públic, com a element de normalització lingüística, com a element de cohesió del país, com a element, també, d'oferir una informació i uns mitjans de qualitat.

Bé, a nosaltres ens sembla que tot això avui..., hi ha elements suficients per veure-ho amb preocupació. Darrere dels debats de la publicitat, darrere dels debats de l'austeritat, no se li amaga a ningú que també hi pot haver un intent clar de laminar, de reduir el paper dels mitjans públics de comunicació a Catalunya. I quan, això, resulta que en lloc d'estar discutint això i blindant això estem discutint com eliminem controls, com eliminem participació de la societat civil, com eliminem participació dels treballadors i les treballadores, ens sembla que és un element afegit de preocupació.

Per tant, nosaltres agraïm les aportacions, ens comprometem a estudiar-les a fons, a reunir-nos amb vostès i a transformar-les, les que calgui, en esmenes, i el que voldríem és que aquest Parlament i aquesta comissió li donés sentit a la seva compareixença, que vol dir fer-los cas, no en tot, potser, però sí en moltes de les coses que vostès han aportat avui aquí.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

#### Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. També donar la benvinguda als compareixents dels comitès professionals, comitè d'empresa, tant de Televisió de Catalunya com de

Catalunya Ràdio, i al representant del Sindicat de Periodistes de Catalunya. I dir que aquest clima del qual parlava el senyor Jaume Bosch és el que nosaltres també desitgem, no?, perquè vostès, que pertanyen a un sector professional molt concret, i que la independència els és contrastada, diguéssim –la independència política, m'estic referint, eh?, que no vénen aquí i no són corretja de transmissió de cap partit polític–, han manifestat una opinió molt determinada.

Abans que vostès, hi ha hagut un altre segment, que era el Col·legi de Periodistes, el Col·legi de l'Audiovisual, el Col·legi de les Relacions Públiques i el Grup de Periodistes Ramon Barnils, que s'han manifestat amb unes altres paraules, però en línies molt semblants, amb un concepte molt semblant, per no dir idèntic, al que vostès han exposat avui aquí. I abans que ells i que vostès, han vingut els degans de les facultats de periodisme i de comunicació del país, de la UAB... (*veus de fons*), de la Pompeu –exacte; gràcies, presidenta–, i la Ramon Llull, els tres degans, i han anat en la mateixa línia. Dit d'una altra manera, però han manifestat la mateixa preocupació per aquesta reforma, que és si..., agafant ja les paraules directes del senyor Gonçal Calvo quan deia allò de grans fabricants de preàmbuls, els preàmbuls expliquen una voluntat, i probablement l'expressió..., si vostè segueix la crònica de la sessió parlamentària en la qual es va parlar de la renovació de la Llei de la «corpo», vam fer referència a això, eh?, que era un objectiu que es marcava, que segurament quedaven passos per fer, però que respecte a la situació de la qual veníem eren passos concrets. El preàmbul és un dibuix de futur, també, al mateix temps, perquè és després l'eficiència de les persones triades, el desenvolupament amb plenitud del paper que se'ls atorga, que la llei els atorga, que de vegades te costa de trobar, això..., fan que es camini en una direcció o no s'hi acabi caminant, no?

Però allí, en aquella mateixa sessió, nosaltres ja vàrem manifestar la voluntat no només de desgovernamentalitzar el sistema públic audiovisual, sinó de despolititzar-lo, fins al punt de fer partícip la societat catalana en una tria que ara està circumscrita als seus legítims representants, que som els grups parlamentaris; però ho són fins a un cert punt, almenys el meu grup parlamentari entén que es podria obrir perfectament aquesta participació social. Clar, si ara aprofitem la reforma que planteja el Govern per caminar en aquesta direcció i per modificar totes aquelles coses que s'ha vist que les inèrcies del sistema laminaven, frenaven, li restaven eficiència, estaríem caminant en la direcció correcta.

I si del que avui vostès han explicat aquí el grup majoritari, del Govern, que dóna suport al Govern –i els altres grups de la cambra, per què no?–, els escolten, i, tenint en compte que hi ha una..., ja veurem el que vindrà en la sessió d'avui a la tarda i allò de demà, però de moment hi ha coincidència absoluta, eh?, i vol dir que, home, una de dos, al final arribes a la conclusió que potser no és els que tens al davant que estan equivocats, perquè tots caminen en la mateixa direcció; si estàs sol, potser has d'arribar a la conclusió que ets tu que camina en la direcció oposada, no?,

o equivocada. I això és el que li està passant al grup majoritari, que dóna suport al Govern, avui. Presenten una reforma que no va en la direcció correcta. Agafant les opinions que vostès han manifestat aquí i que nosaltres compartim.

Tenim una oportunitat que això acabi sent una bona reforma, si canviem les prioritats que fins ara en l'esborrany del projecte de la modificació de la llei estan estipulades. Si som capaços de canviar aquestes prioritats, caminarem en la direcció correcta; si no en som capaços, ens equivocarem. Perquè tornarem al vell debat aquell, que en parlava també el senyor Mule-ro, d'excusa per fer el control polític d'una qüestió, d'un organisme, d'una empresa, d'una institució que és molt sensible al control polític, i que aquest és el debat que té més èxit social, no?

El senyor Duran i Lleida, deia..., bé, avui ho he llegit en un dels diaris, deia que havia guanyat les eleccions malgrat TV3. Ho deia amb aquesta rotunditat, no? Vull dir, vostès, tant «tele» com ràdio, estan sempre al punt de mira, l'exercici de la professió periodística, i, en canvi, d'altres podrien dir que van perdre les eleccions gràcies a TV3, i també s'ha dit, en algunes ocasions. La qual cosa vol dir que en aquest cas, igual que en la reforma, el Govern camina contra direcció i no camina contra el futur, camina a favor del passat, en el tema de la concepció del que és la professió periodística també ens estaria passant exactament el mateix.

I, si a vostès els fan –dic «vostès» perquè vostès treballen en aquestes empreses– sospitosos de control polític, li estarem fent un flac favor al servei públic audiovisual del nostre país, li restarem la credibilitat que ara, avui en dia, té, que és un dels valors principals de la seua funció de servei públic. En té d'altres: entreteniment de qualitat... N'hi ha moltes més: la formació, per exemple, d'una audiència o d'unes audiències determinades, però si la reforma va cap aquí i passen dos o tres cap a la direcció que vol el grup majoritari, que dóna suport al Govern, i hi ha unes quantes incidències que donin credibilitat a les sospites que hi ha avui damunt de la taula, home, haurem fet un mal servei.

Moltes gràcies, presidenta.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carmel Mòdol. Té la paraula la senyora Marta Alòs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

#### Marta Alòs Lòpez

Bé, gràcies, presidenta. I mostrar l'agraïment per les compareixences dels representants..., el senyor Mule-ro, el senyor Calvo, la senyora Amat, el senyor Ros-sell i el senyor Espuny. Mirin, totes les compareixences són molt, molt importants, no?, però aquesta, la dels representants dels comitès i els sindicats, doncs, són..., tenen un plus, un plus que no tenen les altres, no?, que vostès són representants dels treballadors i,

per tant, una part indispensable d'aquests mitjans audiovisuals.

Jo recordo..., i ha dit alguna cosa d'aquest manifest que van fer l'any 2004 el Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya, ha dit alguna paraula, doncs, el diputat Ferran, quan era un manifest on es demanava que la televisió fos..., com a servei públic, a part d'una rendibilitat econòmica, també tingués la part social, la part cultural, la part de la llengua, etcètera, que d'altra manera, també, és un dels lemes o de les bases i de les missions de la corporació, no?

Mirin, ja ho han dit en altres compareixences: Convergència i Unió va crear TV3, eh? I aquesta va ser una decisió política, política en contra del que molts pensaven. Sempre parlo doncs del senyor Calviño, i quan deia, doncs, que això seria o que havia de ser només una televisió antropològica. Per tant, vam ser pioners i en contra de molts, i ens en vam sortir. I aquesta és la nostra manera de ser i la nostra filosofia. Per tant, ara no estem discutint un model, no estem parlant ni d'un model de televisió ni un model de ràdio, sinó que estem parlant d'un projecte de llei, no?, un projecte de llei que fonamentalment el que vol és racionalitzar les estructures i, per tant, fer-la viable i reduir-ne els costos. Per cert, agraeixo molt als treballadors de TV3, doncs, que voluntàriament fossin conscients de la situació actual i reduïssin –i també de Catalunya Ràdio– el seu salari, que això segurament no va ser una decisió fàcil, reduir-lo en un 5 per cent. Per tant, ja ho vam dir, doncs, en el control de la corporació, però ho tornem a reiterar ara, no?

Bé, per tant, una vegada dit això, nosaltres vam trencar, en certa manera, i d'una manera total, el monopoli tant de Televisió Espanyola com de Ràdio Nacional d'Espanya, ara en contra, doncs, del que deien molts, i, per tant, n'estem molt orgullosos d'haver creat aquest espai català. Jo crec que va ser un dels millors èxits del país, perquè hi havia una voluntat al darrere, i alguns dels compareixents ho han dit, de reconstrucció nacional, no? Abans, durant la compareixença dels periodistes d'en Ramon Barnils, d'aquest grup d'en Ramon Barnils, els deia que una vegada, parlant amb el Ramon Barnils, ell em deia: «Mai us agrairem prou a Convergència i Unió que hàgiu creat TV3 i Catalunya Ràdio, no?», perquè això, amb la distància, doncs, del pensament que teníem ell i jo, va ser una conversa de dir: «Escolta, vosaltres vau apostar nacionalment per un país que un dels pals de paller també eren els mitjans de comunicació audiovisuals.»

El diputat Bosch ho ha apuntat, a l'hora de dir «fem una mica d'autocrítica», i això s'agraeix, no?, perquè davant de dir «abans tot ho fèiem bé i ara tot es fa malament», jo vull recordar, i vostès també ho recordaran, com es va triar l'actual president del consell de govern de la corporació, el senyor Enric Marín, no? Per tant... Va ser amb un decret que nosaltres vam haver de denunciar davant del Consell de Garanties Estatutàries –per cert, que ens va donar la raó per unanimitat, per unanimitat–, i, per tant, doncs quan es parla de fer autocrítica, ho agraeixo, no sé si es volia referir el diputat Bosch a aquest tema, a tots, però cal recalcar-ho, perquè això és història i, per tant, a l'hora

d'autocrítica, crec que també, doncs, cal parlar d'això, perquè, clar, a vegades donen lliçons de navegació aquells que mai han vist el mar, no?, i per tant, s'agraeix que hi hagi aquesta autocrítica que podem fer entre tots.

I després, un altre tema. Jo crec sincerament que hauríem de parlar del projecte de llei, i agraeixo també algunes de les manifestacions que s'han fet aquí, no?, que són el pal de paller de la corporació, com és el sistema públic, la garantia d'un sistema públic i, a més, de qualitat. També s'ha parlat dels blocs electorals, i això recordo que vam tenir aquella trobada, doncs, del CAC, el mes d'abril, i vull dir sincerament que no vam arribar a res, no?, vam seguir donant voltes al mateix fanal. Allí ho vaig i aquí, doncs, ho repeteixo, no?

Després, també, quan es parla de la publicitat, nosaltres sabem que estem a favor d'aquest doble finançament, eh?, aquest doble finançament. Abans han vingut el Col·legi Professional de Publicitat i Relacions Públiques de Catalunya i, per tant, també els hem dit el mateix: nosaltres estem a favor d'aquest doble finançament i, per tant, que la publicitat segueixi estant als nostres mitjans audiovisuals, perquè es veu, doncs, com els hi ha anat, per exemple, a Televisió Espanyola, que hi ha hagut un important forat i han hagut de posar del pressupost que paguem amb tots els nostres impostos un 70 per cent, que equival a uns 1.918 milions d'euros, no?

Per tant, aquest és un tema també molt important, i després, també, vigilem –vigilem–, no ens perdem una mica en l'anècdota, i vigilem el vent que ens ve de ponent, eh? Per tant, veiem que ens ve de ponent que volen acabar amb les televisions autonòmiques posant-les totes al mateix sac, quan nosaltres sabem que vam crear una televisió perquè nosaltres som *diferents* –per tant, llengua, cultura, etcètera–, i, per tant, quan parlen de les televisions autonòmiques, vigilem que no ens vulguin tallar les mans i ens fixem, doncs, en els repèls dels dits.

Però..., per tant, agraim molt les seves aportacions. És un plus per nosaltres que vostès estiguin avui aquí. I recollirem, doncs, en aquest projecte de llei..., i en seguirem parlant, perquè després òbviament tindrem el debat polític.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyora Marta Alòs. Ara passariem a un torn molt breu, hem quedat, telegràfic, de totes les persones que ens acompanyen. El senyor Sergi Mulero, del Comitè Professional de Televisió, té la paraula.

#### Sergi Mulero Sánchez

Gràcies, presidenta. Ràpidament. Efectivament, m'agradaria destacar que tots, en aquesta part de la taula, les crítiques que hem fet són transversals, no a cap grup polític en concret, sigui partit gran o petit, i podríem parlar també de les pressions econòmiques o d'altres

tipus. Ho dic perquè com que la situació actual també abona molt el terreny a la demagògia, doncs, aquí no hem sentit..., no hem parlat ni de classe política ni de castes ni de cap tipus d'expressions d'aquest tipus. Principalment, sobretot, pel respecte i la confiança que, com a mínim, des del Comitè Professional de Televisió de Catalunya, tenim en els representants de la ciutadania.

Això..., de totes maneres, hem sentit algunes coses que ens continuen preocupant i que creiem que amaguen el problema de fons, i és sentir, per exemple, com deia el senyor Rodríguez: «Bé, heu parlat de professionals de solvència contrastada i amb un currículum que ens doni garanties, però, clar, als polítics, doncs, no ens deixeu de banda...», i aquí tornem a veure aquesta *cuña* permanent de tenir aquest lloc, no? És a dir, quin mal hi ha si hi ha –quin mal hi ha, des del nostre punt de vista–, quin mal hi ha que hi hagi un bon professional, d'una solvència, com deia, contrastada, que després a cadascú la seva gestió ens pot semblar millor o pitjor, però que demostrï que sap portar el timó i que sap portar el timó en termes d'eficiència econòmica, però també social, eh? És a dir, jo em refio més d'un dentista que no d'algú que té..., un professional, que no algú que més o menys té nocions, però que, bé, hi tinc confiança, perquè pensem, tenim idees polítics semblants.

Ens agradaria haver sentit més la qüestió de la incidència social, en aquesta taula, dels mitjans de comunicació públics. Perquè de l'eficiència n'hem parlat tots, i els primers –d'eficiència econòmica– des d'aquesta part de la taula, però els mitjans públics d'aquest país fan una feina que cal destacar perquè és un autèntic esforç, també econòmic. Costa molts diners, doncs, muntar una festa dels Súpers, una maratón de TV3, com veurem d'aquí a poc, o també, doncs, una emissora d'informació contínua perquè els ciutadans tinguin dret a la informació en qualsevol moment. És important. Per què? Perquè els mitjans de comunicació públics..., ara mateix aquest mateix debat s'està tenint en altres països, com s'imaginaran, i als Estats Units els professionals de la ràdio i televisió pública també estan defensant el seu finançament, però l'estan defensant en una situació molt diferent, que és amb una incidència social molt limitada. Qui se'n recorda, de la PBS o de la NPR als Estats Units, quan els referents són uns altres, són els mitjans privats, i això acaba generant uns mitjans públics d'una gran qualitat, amb uns grans documentals i uns grans programes, però amb una incidència social molt reduïda, que acaben dirigint-se a algunes elits.

I, per últim, aquí hem sentit alguns retrets entre uns i altres, renovem la nostra crida –entre alguns partits i uns altres– a l'entesa, que s'esforcin, que parlïn, perquè després una mica tots ens queixem de la desafecció de la ciutadania i tots en tenim responsabilitat.

Gràcies.

### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Gonçal Calvo, del Comitè Professional de Catalunya Ràdio.

### Gonçal Calvo Vergés

Jo voldria que els diputats fossin molt conscients que amb la reforma d'aquestes lleis estan definint el que és l'ecosistema públic català de comunicació. El sistema, com treballem, com garantim aquesta eficàcia i aquesta pluralitat, però també com el controllem. Són dos aspectes importants, el CAC i el consell de govern de la corporació. Aleshores, tal com ha funcionat..., hem dit que el sistema, amb els preàmbuls, estava molt bé, però tal com ha funcionat ha acabat no funcionant, senzillament. Hi ha hagut interpretacions que des del nostre punt de vista, i ja ho he explicat abans, no s'han aplicat acuradament.

S'ha creat un sistema que acaba sent endogàmic, eh? Per un cantó, nomenem uns consellers que han d'estar validats per uns altres consellers del Consell de l'Audiovisual, que els nomenem..., s'autoalimenten i retroalimenten i acaba sent un sistema que a vegades acaba sent pervers, senzillament pervers, per l'aplicació que se'n fa. Han de donar validesa dels consellers de govern de la corporació uns consellers que també els nomenem nosaltres i, per tant, tot acaba en un cercle que..., si t'ho mires des de fora, és quan parlem de la desafecció: ells s'ho fan i ells s'ho mengen, acaba sent això, si vostès no apliquen l'esperit de la llei.

I hem de trencar aquest cercle. Vostès han de donar confiança a altres sectors que no siguin tan propers al seu món. S'han d'obrir. Per això demano que vostès, aquests articulats que hem definit de qui pot estar en aquests consells de govern o en el Consell de l'Audiovisual, s'obrin i siguin molt..., tinguin una àmplia visió, no es tanquin en els seus cercles, apostin per gent, obrint-se; obrint-se, que la gent els agafi confiança, eh? Aquesta desafecció que a vegades parlem és perquè vostès acaben buscant unes garanties de funcionament intern que, al final, a la gent no li interessa que vostès s'ho facin i s'ho mengin.

Per això, que poden fer un esforç molt important a l'hora de definir aquests dos articulats on poder posar la confiança en un marc més ampli, que jo no dic que els professionals siguin polítics i siguin professionals no tinguem garanties, ho són, però facin una visió molt àmplia, donin oportunitats; confiïn en el seu propi país, confiïn en el país, que hi ha gent molt vàlida. I segur que ja han passat per aquí molta gent. Confiïn, si us plau, eh?, facin-ho. Veurà com sortirà més bé, perquè hi ha gent molt bona. Hi ha..., què dic? Jo també demano els millors. El vostre president, el president del Govern, del grup majoritari, ho demana, doncs, apliqui-ho, eh? (*Veus de fons.*) De tots –de tots–, sí, sí... Eh?, però vull dir, vostès tenen una majoria, saben de què parlo. És una promesa electoral, això. Està escrita i està...

Aleshores, també deia que aquesta aplicació de les lleis..., dic que es perverteix. Per exemple, hi ha un cas molt, molt..., que jo trobo que una de les grans aportacions de la llei de la..., d'aquesta llei, era que el consell de govern es renovava a mitjos cada tres anys, de manera que..., garantir que quan hi hagi un canvi de govern no hi haurà un canvi immediat de consell de govern. Què ha passat? Està per renovar. I han

passat més de tres anys. Això fa que avui hi hagi desafecció, per part al menys dels professionals que ens hi fixem. Això fa desafecció. Per què no ho apliquen, vostès? Per què no s'ha aplicat? Donin explicacions. En el cas del director general, està en funcions des de fa més d'un any. Sap què diu la llei? Tres mesos. Fa més d'un any. Això perjudica el funcionament intern de la corporació. Perquè tenim un director de la ràdio que, a més, ha de fer de director general de la corporació, molta feina, moltíssima feina per controlar-ho tot. Algú hi surt perdent, eh? Jo els aviso: algú hi surt perdent. L'eficàcia i el control del mitjà hi surt perdent, perquè els asseguro que les dues coses alhora ben fetes no es poden fer –no es poden fer–, amb tots els respectes al senyor Mateu, que està fent tot l'esforç i aporta totes les hores que cal, però no se'n surt. És la meva opinió.

Per acabar, sobre el tema del consell assessor, que és la xocolata del lloro... Sí, és la xocolata del lloro, però una altra vegada, el moment de la desafecció. Hem de tenir un consell assessor perquè faci informes que queden arxivats i ningú en sap res? L'hem de tenir? Perquè estem aplicant un sistema copiat dels britànics, perfecte, era el preàmbul, model britànic, «eh, tindrem un consell assessor, ens en vanagloriem, la societat civil hi participa...», per després, què? Exactament, què? Han vist vostès mai un informe del consell assessor? Sí, en tenen, i treballen. Han vist mai vostès que el consell de govern faci cas a alguna cosa del consell assessor? Ho poso molt en dubte, eh? O sigui, no només..., un problema és la xocolata del lloro, però l'altre és que realment tinguem un consell assessor no per rentar-nos la cara, per tenir la consciència tranquil·la, per copiar un model britànic molt eficaç. Potser ens cal alguna cosa més. Un consell assessor el qual, a més a més que la representació sigui plural, tal com s'ha reclamat, sigui realment una eina eficaç, que la societat ho sàpiga, que el consell de govern ho sàpiga, que els tinguin en consideració de debò, perquè per tindre'ls, perdoneu l'expressió, com a *florero*, potser ens ho hem de plantejar. Siguem sincers. Jo sí que vull el consell assessor, però un consell assessor eficaç i que sigui tingut en compte, i, a més a més, plural.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Núria Amat, en nom del Comitè d'Empresa de Televisió de Catalunya.

#### Núria Amat Sans

Gràcies. Jo em centraré més en el tema de la transparència, perquè en els altres aspectes coincidim i estan suficientment defensats pels meus companys, i em centraré en el tema de la transparència. Hem reclamat transparència pel que fa als sous i hem reclamat transparència pel que fa als costos de la producció externa i associada. Pel que fa als sous, perquè és obvi: una empresa pública hem de saber què cobra tothom, tant el personal inclòs en conveni com el que no hi està

inclòs, en conveni, per la senzilla raó que tots coneixem el sou del president de la Generalitat de Catalunya, hem de poder saber què cobra un cap d'una empresa pública. És així de senzill. I no hi ha gran cosa més a dir.

Sobre els costos de la producció externa i associada, ens preocupa, evidentment que ens preocupa com es fa aquesta contractació de la producció externa i associada, però sobretot ens preocupen els costos, perquè els desconeixem i ens falta un element important a l'hora de defensar la producció interna, que és el que ens interessa als treballadors, perquè a partir de la producció interna podem tenir la plena ocupació de la plantilla, la plena ocupació dels mitjans tècnics, i seguir fent la feina com sempre l'hem feta, amb tota la qualitat que hem demostrat al llarg de pràcticament els trenta anys de l'existència de Televisió de Catalunya. Aleshores, clar que volem saber què costen aquestes produccions per poder efectivament defensar aquest grau de producció interna i continuar tenint-la.

S'ha dit que ja s'han demanat, que es volen saber aquests aspectes dels sous o diferents xifres, i que sempre reben respostes en el sentit que fer televisió és car. És que fer televisió és car. Si no, mireu com estan les televisions privades. Clar que és car fer televisió, però encara és més car fer una televisió pública, i evidentment una televisió pública com la de Catalunya, que no és qualsevol televisió pública ni qualsevol televisió autonòmica.

I en aquest sentit, ja que la consideració l'ha fet vostè, com a representant del grup del Partit Popular, també li voldria dir i voldria que quedés aquí constància que el que preocupa molt als treballadors de Televisió de Catalunya són les manifestacions amb relació a la necessitat de les televisions autonòmiques i al nombre de canals de Televisió de Catalunya. Això és el que ens preocupa. Perquè nosaltres volem el manteniment de la qualitat del servei públic que durant tot aquest temps ha donat la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I això costa uns diners; no és gratis, ni és barat, costa uns diners, i fa una funció que considerem completament necessària per a la salut individual i col·lectiva de la societat, de la ciutadania de Catalunya.

I fins aquí... No voldria dir res més. Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Joan Jordi Rossell, del Comitè d'Empresa de Catalunya Ràdio.

#### Joan Jordi Rossell Casas

Moltes gràcies. Em sembla ja s'han dit prou coses. Jo potser només insistir en el fet que, bé, en certa manera, ens sentim disgustats pel fet de desaparèixer dels òrgans de participació una mica del que és la gestió de la corporació, tant del que és el consell assessor com el que és l'elaboració del contracte programa. Entenem que, evidentment, potser no hem de ser decisius, però sí que tenim dret que se'ns escolti, i com a mí-

nim donar el nostre parer, tenint en compte que som gent que estem a la casa i que coneixem el que hi ha i el que es fa i el que es desfà. Doncs, raó de més, entenem, perquè no es depreciï aquesta possible aportació.

Fins ara no hem estat contents amb el que hem tingut, en aquest aspecte, però com a mínim teníem alguna cosa, i se'ns podia escoltar en algun lloc. A partir d'ara, si és que això camina d'aquesta manera, perdrem aquesta oportunitat. No entenem massa per què passa.

Pel que fa a la resta de coses, jo em mostro plenament d'acord amb el que han comentat tant el Gonçal com la Núria Amat, i, evidentment, per no repetir-me, doncs, ho deixarem aquí.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Ramon Espuny, en nom del Sindicat de Periodistes de Catalunya.

#### Ramon Espuny Solé

Mol ràpid, per l'hora que és. Primer, només una observació sobre..., en aquest debat –li ho dic sobretot al grup majoritari– no calia parlar de les virtuts de la corporació, que les compartim tots. També recordar que és veritat i és just reconèixer l'audàcia del Govern del president Pujol l'any 83, però la llei es va aprovar per consens absolut dels grups parlamentaris i, per tant, és patrimoni d'aquest Parlament, i no hi ha patrimonialisme a plantejar, no?

La qüestió essencial que crec que es deriva de tot el que hem dit és que fins ara teníem un problema i ara en tenim dos. El que teníem era que el fet de no nomenar, sobretot amb criteris professionals, els membres del consell de govern afectava, contaminava una mica i ha creat problema i ha creat desajustos entre un consell de govern bastant polititzat i una direcció general que volia ser professional –però això són qüestions potser concretes de persones concretes–, però no crec que es pugui dir que el model s'hagi d'eliminar d'aquesta manera. Ara tenim dos problemes, que s'afegeixen amb les propostes de reforma de la llei, que és que es trenca el consens, efectivament. Vull dir, no és que ho diguem nosaltres, és que ho estem veient. Només cal veure les manifestacions que hi ha hagut. I, segon, es trenca la filosòfica, al voler escurçar els mandats es trenca la filosofia que els mandats, precisament, no havien de correspondre a legislatures, no? Això crea un problema.

Només una referència a l'austeritat. Amb l'austeritat hi estem completament d'acord, efectivament els treballadors hem donat l'exemple, però hi ha moltes maneres d'aplicar l'austeritat en els òrgans de govern. Des de la rebaixa de sous que considerem exagerats del consell de govern fins a aprofitar que estan dependent de renovació, tant al CAC com al consell de govern, bastants consellers i es podria aprofitar aquesta

situació i no apostar per anar de soca-rel a una renovació total. I, per tant, que el tema del nombre de membres no és per nosaltres qüestió, ni amb el consell assessor, ni amb el CAC, ni amb el consell de govern, el tema és la filosofia principal.

Saludo l'aportació que ha fet el representant del Partit Popular. Efectivament, era una reminiscència del passat que el president del CAC encara el nomenés el Govern. Valdria la pena canviar-ho, perquè hem assistit fins ara al fet que en cada canvi de Govern, casualment, el color del president del govern del CAC ha canviat. Aquest cop s'està endarrerint una mica més, però perquè hi ha la proposta de reforma, però això efectivament hauria de canviar.

La reflexió final és que efectivament no val la pena ni serà útil trencar el consens. La corporació és un tema de país. No podem anar enrere perquè, a més a més, perjudica les expectatives del model de ràdio i televisió, perjudica la seva credibilitat, som un exemple a tot Espanya i no hem de deixar de ser-ho. Tots ens omplim la boca i abominem dels exemples esperpèntics de Canal 9, Telemadrid i ara IB3, però és que ens podem acostar a aquest model si no..., i aquí demano una responsabilitat especial al grup majoritari de com garantirà que no es derivi cap a un control de majoria de govern aquests òrgans que són lesius per a la mateixa corporació.

I, per últim, hi ha un vent de ponent, és veritat, però també tenim atacs injustificats i sense cap mena de rigor per part d'ens polítics i privats i mitjans i grups mediàtics, que requeririen una defensa més enèrgica per part del Govern i del Parlament, dels mitjans públics de la Generalitat, perquè la nostra funció és social i no econòmica, i és aquest pronunciament el que demanem també.

#### La presidenta

Moltes gràcies. *(Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.)* Amb molta brevetat, senyor... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Havia demanat la paraula primer el senyor Carmel Mòdol, el senyor Rodríguez... *(Veus de fons.)* És igual. Sí, sí... Senyor Mòdol... És igual, eh?

#### Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Només per dir, demanar-los als compareixents presents, dir-los una cosa: aquesta llei es tramita per règim d'urgència. Per tant, vol dir que a partir de demà, que s'acaben les compareixences, els terminis van caient implacablement un darrere l'altre. Us ho dic perquè si creieu oportú, des dels comitès que formeu part o de les organitzacions, fer-nos arribar esmenes, per exemple, s'ha comentat el tema dels blocs electorals, no sabem el que dirà el Consell de Garanties Estatutàries, però potser ho podem posar a la llei, el tema dels blocs electorals, per què no? Feu-nos arribar els redactats o les idees que tingueu presents.

Moltes gràcies.

**La presidenta**

Senyor Rodríguez.

**Santi Rodríguez i Serra**

Gràcies, dues puntualitzacions, no? Una primera, perquè sembla que s'ha mal interpretat la referència que he fet a la dualitat entre professionals i polítics. Jo el que volia dir és... –el senyor Calvo em sembla que m'ha entès perfectament–, però jo el que volia dir és que no només hi han professionals de la política. Hi ha gent que es dedica a la política que poden ser professionals d'altra cosa: de la medicina, del dret, de l'empresa, de l'enginyeria. Per tant, les persones que es dediquen a la política també poden ser professionals d'altres coses, no només professionals de la política. I òbviament –i òbviament–, jo crec que ho heu entès, ho has entès perfectament, però no el company, que m'ha donat la impressió que s'entenia d'una altra manera. *(Veus de fons.)*

La segona qüestió, amb relació a la transparència i amb relació a la interpellació directa que m'ha fet la senyora Amat per determinades manifestacions que hi han hagut. Primera, respecte del futur de les televisions autonòmiques: escolti'm, la comunitat que decideixi que no té necessitat de tenir una televisió autonòmica, doncs, ja ho decidirà i si considera tancar-la, doncs, que la tanqui; o si considera buscar altres fórmules i aquestes fórmules són legítimes, que ho faci. Nosaltres això no ho estem discutint ara i aquí. Sí que nosaltres ho hem posat sobre la taula, però ho hem fet segurament perquè es vegi que la manca de transparència al que porta, segurament –segur–, és a confusions d'aquestes característiques.

Per què no poden saber els catalans, que en definitiva ho paguen, el que costen els drets de la Fórmula 1? Per què no poden saber els catalans, perquè en definitiva ho paguen, què costen els drets del futbol? Per què no poden saber els catalans el que costen les produccions externes, i sota aquestes produccions externes, sovint, s'amaguen retribucions salarials a *víps*, per què no ho poden saber els catalans?, per què no ho podem saber els catalans? Per què no podem saber què costen els programes que li donen la màxima audiència a Televisió de Catalunya, com, per exemple, *Polònia* i *Crackòvia*? Per què no pot ser públic?, per què no ho podem saber? Perquè, aleshores, segurament, tot això ens ajudaria a tots plegats a prendre consciència dels diners que gastem, en què els gastem i si realment són necessaris o no són tan necessaris.

Gràcies, senyora presidenta.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

Em sembla que no hi han més intervencions. Els agraim de veritat, molt, no caurà això fora... *(Remor de veus.)* Esperin un moment –un moment. Ara suspendrem la sessió un moment, només volia dir-los que..., una reflexió més de fons. Els periodistes i els polítics són els que tenim més mala percepció ciutadana, eh?

I és així, i ara, amb un debat de dubtes sobre la democràcia, no dubtin que el Parlament intentarà..., i a més té sentit perquè estem tocant un moll d'os molt important, que és la relació comunicació-política, que és una de les bases de la democràcia, eh? Ho dic, això, perquè quan debatem, i jo també sóc molt belligerant, els dubtes sobre la política, una cosa és la degovernabilització, la despartidització, però nosaltres hem de defensar la política amb majúscula, perquè, si no, vostès i nosaltres serem substituïts per tecnòcrates, per no sé què, i almenys, mentre nosaltres presidim aquesta cambra i aquesta comissió, sàpiguen que aquest és un tema importantíssim, d'aprofundiment democràtic, eh?, i de concepció de país. Tant en el CAC com, evidentment, veuen que també utilitzen això de la «corpo»... I al final, una ironia, diu: «ve ponent»; aquests dies hi havia llevant, un fort llevant, però sempre ens quedarà la tramuntana, eh?

Moltes gràcies. Reprendrem la sessió a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts.

**La presidenta**

Bé, bona tarda a tots i a totes. Reprenem la Comissió d'Afers Institucionals. Benvinguts. *(Veus de fons.)*

Teleespectadors Associats de Catalunya, amb molta brevetat... Aquesta comissió, tot avui i demà, està donant compliment a les compareixences aprovades pels grups parlamentaris amb relació a la modificació de les lleis de comunicació audiovisual que el Govern planteja. Al matí hi ha hagut el torn dels degans de les facultats, per tant, l'acadèmia, de les facultats de comunicació. Posteriorment hi ha hagut els col·legis professionals que formen part de la comunitat audiovisual, i ara, abans d'acabar la sessió del matí, els professionals amb els representants dels comitès d'empresa, comitès professionals i sindicats de periodistes. Ara la veu és de vostès, dels espectadors associats, i posteriorment vindran les patronals, aquesta tarda, i demà vindran, diríem, persones coneixedores o expertes en el tema.

Per tant, aquest Parlament, o aquesta comissió, els grups van tenir a bé, doncs, fer aquest període d'escolta –aquest és un període d'escolta–, vostès tenen deu minuts per intervenir, en fi, amb generositat. Després els grups parlamentaris, que faran els seus comentaris. Després poden tornar a fer els comentaris que creguin oportuns. Benvinguts a tots i a totes.

### Compareixença

d'una representació de Telespectadors Associats de Catalunya amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00140/09)

Sense més preàmbuls ja passaria la paraula al president de TAC, eh?, vostès en diuen..., el senyor Josep Maria Guerra Mercadal.

Això queda registrat, tot i que ells ens han fet avinent –ho tenen vostès aquí, em sembla, cada portaveu– una documentació de la seva compareixença.

**Josep M. Guerra Mercadal** (president de Telespectadors Associats de Catalunya)

Moltes gràcies. Bé, la versió escrita és una mica més completa que la parlada, eh?

Bé, primer de tot, bona tarda. Volem agrair, en nom de tots els usuaris i consumidors de mitjans audiovisuals de Catalunya, la invitació a comparèixer davant d'aquesta comissió, que tracta de la modificació de les lleis de l'audiovisual a Catalunya. Especialment volem agrair als dos partits que van demanar-ho: el Partit Popular de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya.

Durant aquests vint-i-set anys que TAC fa que treballa, l'associació ha assolit grans reptes. El primer que vull explicar, que és rellevant, nosaltres efectivament ens diem TAC, però hem canviat la nostra denominació, des de fa aproximadament un any, i ara ja no som Telespectadors Associats de Catalunya, sinó que som Consumidors i Usuaris dels Mitjans Audiovisuals de Catalunya, Associació de Consumidors i Usuaris dels Mitjans Audiovisuals de Catalunya - TAC, eh? L'anagrama segueix dient-se TAC.

Doncs, fa vint-i-set anys que treballem a Catalunya defensant els drets dels usuaris, i en especial de la infància i la joventut, desenvolupant l'alfabetització amb relació als mitjans audiovisuals i col·laborant molt de prop amb els agents principals d'aquesta realitat: emissors, productors, professionals i ens públics, impulsant la creació del CAC en el seu dia i participant en aquest i d'altres organismes. També hem impulsat la creació de disset associacions arreu de l'Estat i hem fundat la federació iCmedia, que les arreplega. A Europa, participem a diferents fòrums i presidim Euralva, The European Alliance of Listeners' and Viewers'Associations, que arreplega les federacions o associacions d'usuaris de mitjans audiovisuals de dotze estats. Avui, per primera vegada, els usuaris dels mitjans són convidats a donar la seva opinió davant el Parlament de Catalunya; moltes gràcies.

Volem concretar la nostra intervenció en els següents punts irrenunciables per a tota societat que entengui la informació i els mitjans de comunicació no tan sols com a dret dels ciutadans, sinó com un servei d'obligada prestació pels ens públics o privats.

Primer, el compromís d'interlocució entre el Parlament i els usuaris dels mitjans audiovisuals. Com tots

vostès saben, la comunicació necessita tres elements per existir: emissor, missatge i receptor. Per fer-ho breu: sense receptors, sense usuaris, no hi ha comunicació. Aquesta evidència ens fa reclamar amb tot el rigor necessari que el Parlament i TAC –única associació d'usuaris de mitjans audiovisuals de Catalunya– prenguin el compromís mutu de demanar, i respondre-hi, l'assistència a qualsevol actuació legislativa o d'altre ordre del Parlament, dins l'àmbit, evidentment, dels mitjans de comunicació audiovisual. La formalització i establiment de TAC com a membre de ple dret del Parlament de Catalunya com a òrgan consultor en tots els assumptes relacionats amb els mitjans audiovisuals és una necessitat d'un estat modern.

Estem vivint temps de grans convulsions, de grans canvis i sobretot d'una necessària evolució del sistema de partits amb interessos particulars a un sistema on la participació ciutadana directa sigui el normal. Hem tingut exemples a aquest país d'aquesta demanda social: el plebiscit sobre la Diagonal de l'alcalde Hereu, les consultes populars *extra iuris* sobre la independència, o més recentment el plebiscit popular a les xarxes socials sobre la idoneïtat de certs continguts a la televisió, que ha portat la retirada de moltes empreses anunciantes. Això vol dir que d'ara endavant la democràcia, el sistema, o compta amb el ciutadà de manera directa o fracassarà. I precisament els mitjans audiovisuals són els que d'una manera més clara faciliten i demostren aquesta exigència.

Segon. La presència dels usuaris dels mitjans a tots els òrgans de decisió i d'execució de la legislació audiovisual. Dret d'accés. Com a conseqüència directa del que acabem d'esmentar, i del dret d'accés ja regulat a les nostres lleis, però incomplet de manera sistemàtica per tots els parlaments constituïts fins ara i organismes públics del sector, es fa necessària la presència als diferents organismes públics dels usuaris de mitjans audiovisuals. Entenem que la reducció del nombre de consellers al CAC i al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és necessària, si més no fa encara més necessària i urgent la presència directa en aquests organismes dels usuaris de mitjans audiovisuals.

La composició del CAC i del consell de govern de la corporació ha de ser de cinc membres, un dels quals i amb caràcter necessari ha de ser un representant dels usuaris dels mitjans audiovisuals, designat pel Parlament a proposta de l'Associació d'Usuaris de Mitjans Audiovisuals de Catalunya. Això donaria una representativitat d'un 20 per cent als usuaris, i permetria i facilitaria que la resta de membres representessin el poder polític, el coneixement o l'acadèmia, com ens ha referit la presidenta, els emissors i els professionals de la comunicació.

Tanmateix, la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya del 2005 preveu la participació social als mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i en els mitjans locals. Per tant, i en la mateixa línia que la proposta anterior, demanem la presència..., el nomenament del 20 per cent dels membres del consell de govern i del consell assessor..., siguin

designats a proposta de les associacions d'usuaris de mitjans de comunicació audiovisual de Catalunya.

TAC va proposar al període d'esmenes de la Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya i també a través del fòrum d'entitats del CAC que les persones que formaren part del consell assessor foren associacions implicades en la defensa dels drets de les persones usuàries dels mitjans audiovisuals. No es va considerar necessari, i es va fer l'actual consell assessor ineficax i innecessari.

En la mateixa línia, cal incloure una modificació a les lleis comentades que contempli les associacions d'usuaris de mitjans audiovisuals com a diferenciades de la resta d'associacions i de tractament preferent.

Així mateix, reclamem que la participació prevista, tant als mitjans públics autonòmics com al Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola sigui efectiu. Així, respecte al Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya, la Llei de la ràdio i televisió de titularitat estatal de 2006 preveu que els consells assessors siguin organismes de representativitat ciutadana. La recent designació dels membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya, translació directa de les quotes polítiques, és un exemple clar de l'incompliment, que cal denunciar.

Tercer punt. La irrenunciable independència del CAC i de tot mitjà de control de l'audiovisual dels poders públics i privats, com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No podem de cap manera estar d'acord amb el sentit de les propostes de modificació de les lleis de l'audiovisual, que resten independència i, per tant, credibilitat a les institucions amb les lleis que es pretén modificar. Introduir com a remei al desacord del Parlament la possibilitat que sigui *de facto* el Govern qui nomeni els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és un autèntic retrocés en les garanties d'independència d'aquests consells. De fet, la laxa regulació actual ha permès que la designació dels diferents consellers obeeixi a un repartiment de seients entre els partits polítics, fet que cal superar. Si s'aproven les modificacions proposades en el sentit de possibilitar l'elecció de membres només amb la majoria absoluta, estarem davant d'un dels desastres més importants de la normativa reguladora de l'audiovisual.

Tampoc podem estar d'acord, pel que suposa de pas enrere i submissió a criteris polítics partidistes, amb la modificació que es pretén de l'article 11 de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. La raó que avala la necessitat d'independència és precisament que el control de l'emissió de continguts a Catalunya està encomanada al CAC. Si d'aquest control es distrau el control de les emissions il·legals, estem en un supòsit de competència il·legal on el CAC no pot actuar, i els governs de la Generalitat poden, per motius polítics o de partit, no adoptar les mesures corresponents, amb el perjudici que suposa per al desenvolupament de la llibertat de comunicació dintre d'un marc uniforme.

Quart. La protecció eficaç de la infància i la joventut amb relació als mitjans audiovisuals. TAC creu que aquesta és una ocasió única per aprofundir en el desenvolupament dels drets dels ciutadans, i l'obligació dels ens públics i privats emissors de continguts. La defensa i protecció de la infància i la joventut suposa per a TAC l'objectiu primordial de la nostra actuació. Se'ns va criticar quan vam començar a reivindicar la necessitat de protecció d'horaris, continguts i mitjans a favor d'un millor desenvolupament integral de les persones, infants i joves del nostre país. Avui ja s'ha demostrat que TAC va ser pioner no solament a Catalunya, sinó també a l'Estat i a Europa.

El consum de tres hores i mitja diàries per persona de continguts audiovisuals no pot passar desapercebut per part de les autoritats, i s'ha d'exigir i aconseguir que el subministrament de continguts audiovisuals tingui la mateixa garantia de qualitat i salubritat que qualsevol altre subministrament d'ús domèstic.

Cal aprofitar bé les reformes. Estem davant un fet històric, remarcable, com és la substitució de l'aparell de televisió per internet en l'oci dels infants i joves. Això ens obliga com a societat a adoptar les mesures necessàries per evitar els mals que ja causen les noves tecnologies en un ús abusiu o inadequat per part dels segments de població més feble. Proposem incloure una disposició addicional que obligui tots els fabricants i venedors d'equips i aparells de transmissió d'ones per internet..., de sistemes integrats de control parental, on hagin de ser els pares o els tutors dels menors els qui accionin la clau precisa, secreta, per accedir a continguts prèviament considerats per les legislacions pròpies del nostre entorn com a perillous.

Cinc. La defensa de la sobirania de Catalunya amb relació tant als continguts que s'emeten des de Catalunya com a aquells que es reben a Catalunya. És sabut que l'actual legislació no permet ni regula una actuació coercitiva d'efectes reals sobre continguts audiovisuals que es rebin al territori del nostre país i que infringeixin la nostra normativa. La preocupació per l'existència d'estàndards diferenciats i normes desequilibrades per als continguts generals, en aquest sentit, TAC proposa avançar la posada en marxa de mecanismes de coordinació entre les autoritats reguladores catalanes i de l'àmbit estatal i internacional per assegurar que els drets dels ciutadans de Catalunya quedin garantits en relació amb totes les emissions rebudes a Catalunya.

TAC també proposa que es doti el CAC d'eines més contundents davant l'Administració de justícia per ser part contra emissions de continguts i no només tenir la capacitat de denunciar els fets a la fiscalia.

Sisè. La gestió privada de la cosa pública. Com hem dit al principi, sense fer cap descobriment, és real el canvi estructural que s'ha produït en el nostre sistema polític i econòmic. En aquest sentit, ha de proliferar la cooperació activa entre ens públics i privats per al desenvolupament d'aspectes de la cosa pública que ocasionalment o estructuralment no puguin ser gestionats per l'Administració. Els exemples són molts en l'actualitat, i destaca la sanitat i l'educació,

on aquesta cooperació dona fruits importantíssims, o en la gestió i costos del desenvolupament d'activitats necessàries i convenients per als ciutadans que l'Administració no pugui cobrir.

En aquest sentit, demanem que s'inclouï una disposició addicional d'agilització dels serveis públics per la qual s'autoritzi el CAC, mitjançant acords amb els ens privats adequats, a cedir l'explotació d'activitats i d'iniciatives que el CAC no pugui dur a terme per no formar part de les seves tasques fonamentals, però que el CAC vulgui desenvolupar per entendre que són necessàries i/o convenients a l'interès social.

Per últim, el setè punt que proposem és la modificació de l'article 1 del Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual. Com a conseqüència de tot l'exposat, entenem que l'objecte de la llei ha de contemplar també la potenciació de les competències envers els controls de continguts emesos i rebuts a Catalunya, en especial per a infants i joves, i la participació activa dels usuaris de mitjans audiovisuals als òrgans de decisió de les autoritats i corporacions públiques de l'audiovisual.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara passàrem el torn als grups parlamentaris. Té la paraula el senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialista.

#### Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta, i gràcies a vostès per la seva compareixença avui aquí en aquesta cambra. Saben vostès que la seva intervenció, ens l'han passat per escrit i també la tindrem reflectida en els diaris de sessions d'aquesta comissió, evidentment serà estudiada convenientment per tal que les esmenes que es puguin fer al llarg del debat parlamentari, doncs, puguin recollir algun dels aspectes o preocupacions, o insinuacions o suggeriments que vostès ens han fet.

Permetin, no obstant, que els informi també en quina situació de tràmit parlamentari ens trobem, que crec que és substancialment diferent a les que ens hem trobat al llarg dels darrers anys. Pensin vostès que les lleis audiovisuals que s'han aprovat en aquest Parlament de Catalunya han estat fruit d'un debat de discussió general que va tenir lloc l'any 99, però després d'una continuïtat en el temps, en el qual ha funcionat no la directiva directa d'un determinat govern, sinó un acord parlamentari format en base del consens de totes les formacions polítiques que estan en aquests moments representades en aquesta cambra. Per tant, el resultat de l'entramat que tenim al voltant del món audiovisual és un entramat pactat, discutit, modificat, amb totes les seves qüestions, que poden ser positives, i amb algunes altres que poden ser negatives o que no les hem sabut resoldre d'una manera suficientment adequada.

Pensin també una altra qüestió: nosaltres en aquests moments estem preocupats perquè, més enllà de

l'austeritat necessària que cal en una ràdio i televisió pública, i amb un entramat públic com el que tenim, estem amb la sensació i amb l'alarma que hi ha un intent de recentralització, de concentració de poder en uns determinats òrgans, i que el Govern ha jugat a això, ha trencat el consens, ha trencat la unitat, i el que persegueix és la concentració i un nou control més governamental del que és la dinàmica dels mitjans de comunicació.

En aquest sentit, hi ha un tema que jo crec que a vostès els afecta des del punt de vista de les seves aportacions a tot el que és el món audiovisual i el món de la televisió i de la ràdio, que és el que fa referència al consell assessor. Respecte al consell assessor, jo he escoltat amb molta atenció la seva intervenció, però nosaltres som dels que pensem que el consell assessor, que té un cost pràcticament nul des del punt de vista econòmic, ha tingut i té una funció que ha estat marcada clarament per la llei, que és la d'analitzar, parlar, informar, opinar i suggerir sobre els continguts a tots els mitjans de comunicació del país.

Aquest consell assessor ha tingut una determinada actuació i un determinat funcionament al llarg d'aquests anys. Nosaltres creiem, vam creure en el seu moment que era l'organisme adequat pel qual canalitzar el que és la participació i el que pot ser la participació, no sols dels usuaris, sinó d'un ventall molt ampli del que és la societat civil del país, les entitats, els col·lectius, els sindicats, les formacions de tipus cultural, etcètera, i considerem que, dins de la complexitat i de les mancances que poden haver-hi hagut, és un organisme que segurament caldrà revitalitzar, repensar, reconduir, però que és el que tenim i és el que la llei contempla.

Perquè m'ha semblat en algun moment de la seva exposició que vostè, o vostès no tenen en compte el que és l'arquitectura global que s'ha construït en aquest Parlament al voltant del que és els mitjans de comunicació. Arquitectura que té diferents bases, o diferents fonaments: té la corporació catalana, té el CAC, té els mecanismes de participació... I aquesta arquitectura ha costat molt de temps construir-la. Insisteixo que té les seves mancances, però també insisteixo que, comparativament amb molts llocs d'Europa i amb molts llocs del món, és una arquitectura realment envejada per molta gent.

Per exemple, sabem que a Catalunya és avantguarda el Consell Audiovisual de Catalunya, amb totes les seves mancances, però que a l'Estat espanyol només n'hi ha un a Andalusia, un que ha plegat a Navarra, i etcètera; hi han unes dificultats enormes per construir un consell de l'audiovisual, si em permeten, espanyol, estatal.

Per tant, jo crec que, des d'aquest punt de vista, estem en certa manera orgullosos –amb mancances, òbviament, ja ho he dit diverses vegades– de l'arquitectura que hem fet, d'aquest entramat polític, social, mediàtic, etcètera, que té una dinàmica pròpia, que és controlada parlamentàriament i que és controlada per un consell de l'audiovisual pel que fa als seus continguts.

Nosaltres seguirem apostant per aquest entramat, més enllà de la discussió política que pugui haver-hi, més enllà de la discussió parlamentària; aquest entramat ens sembla important. Perquè no se m'escapa, no seria honrat si no els digués que és difícil, també, trobar mecanismes de representació que siguin plenament democràtics d'algunes entitats des del punt de vista que s'atorguen a si mateixes la defensa dels usuaris. Perquè jo no sé quants socis tenen vostès, ni quina dinàmica de funcionament democràtic tenen, ni quina representació global tenen del que és el conjunt de la societat catalana. Però seria un dels problemes que ens trobaríem damunt de la taula si incorporéssim a dins d'aquest entramat, aquesta arquitectura, doncs, associacions de les quals no coneixem realment quina és la seva dinàmica pròpia i quin és el seu funcionament.

Per tant, els ho dic, eh?, estudiarem amb molta atenció el que ens han enviat i el que ens han dit, però pensin que volem perfeccionar el que tenim, volem que no sigui regressiu, però també estem orgullosos del que hem anat construint a través d'un debat que ve des de l'any 99 fins ara.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Joan Ferran. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

#### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També agrair la seva compareixença i les aportacions que ens fan amb relació a aquest projecte de llei o al conjunt de lleis audiovisuals, perquè creiem que la seva intervenció va més enllà d'allò que es proposa en el projecte de llei, sinó que abasta altres àmbits que vostès han considerat del seu interès i que és perfectament possible, des del punt de vista procedimental, incorporar-los també a aquest projecte de llei.

Unes primeres..., unes consideracions, no?, que afecten directament el projecte de llei, que són la participació en el consell de govern, la participació en el consell assessor; crec que el senyor Ferran hi feia referència ara, segurament d'una forma més tangencial, no? Nosaltres veiem difícil, i no tenim cap recança a dir-ho i a fer-ho públic, que els membres del consell de govern, siguin cinc, siguin set, siguin vuit, siguin dotze, hagin de tenir una determinada procedència fixada per llei. Perquè mai no en tindrem prou, en el sentit que els usuaris reclamaran una plaça en el consell de govern, en el seu moment els representants dels treballadors reclamaven una plaça en el consell de govern, per què no altres col·lectius poden reclamar una plaça en el consell de govern?

Per tant, en aquest sentit, creiem que s'ha de respectar la..., que nosaltres respectarem en aquest sentit la voluntat que el consell de govern sigui un òrgan... No perquè no hi puguin haver membres d'aquestes entitats, que podrien ser-hi —que podrien ser-hi, eh?—, sinó

per respectar, d'alguna manera, la independència dels membres del consell de govern del conjunt d'entramat d'interessos que desperta la comunicació audiovisual.

En canvi, sí que trobem lògic i raonable la presència de representants dels usuaris en el consell assessor, i de fet, en el tràmit original de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en els primers esborranys, apareixia explícitament que hi havia d'haver no recordo ara si era una o dues places reservades per a representants de consumidors de l'audiovisual, i per tant, representants dels usuaris.

Ara, en el text actual de la llei, en el text que se'n presenta ara ho diu, també, d'una forma genèrica, eh? Ho diu d'una forma genèrica, i per tant, nosaltres segurament també seríem més partidaris que això fos més explícit de quines són d'alguna manera les entitats que haurien de participar en aquest consell assessor, on, per exemple, aquest matí parlàvem que, entre una llei i l'altra, han caigut els representants dels treballadors, que en la llei actual hi són i en el projecte de llei han desaparegut els representants dels treballadors del consell assessor. Per tant, des d'aquest punt de vista, dir-los que nosaltres coincidim amb l'aportació que ens han fet vostès.

Després ens han fet una sèrie d'aportacions també jo crec que molt interessants sobre protecció de la infància i sobre la coordinació entre reguladors i la cooperació publicoprivada. Bàsicament hem entès que era pel que fa a les competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Nosaltres ens comprometem a analitzar aquestes peticions i veure si en la mesura del possible podem presentar i podem també defensar esmenes que d'una manera no sé si tan directa i tan explícita com vostès ens ho han explicat a nosaltres..., doncs, podem introduir aquests conceptes en aquest Projecte de llei de modificació de les lleis audiovisuals.

Això és tot.

Gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Gràcies, senyor portaveu. Ara té la paraula la senyora Laia Ortiz, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

#### Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair-los molt la seva compareixença i també la tasca que vostès fan com a entitat i com a associació.

Bé, han comentat un seguit de coses, no entraré en tot, però sí un primer comentari, perquè ha parlat una mica de la representativitat i fins i tot del funcionament del sistema democràtic. Nosaltres compartim que aquest sistema és perfectible, no?, i que li queda molt, diguéssim..., i que cal continuar treballant amb mecanismes de democràcia, de participació directa dels ciutadans i ciutadanes. També em preocupa que hagi fet com una esmena a la totalitat del sistema representatiu d'aquesta democràcia, perquè parla-

va una mica que els partits polítics defensaven interessos particulars. De la mateixa manera que vostès plantejaven que vostès representen 7 milions d'usuaris, doncs, que també segurament és una mica atrevit, doncs, clar, aquest Parlament representa 7 milions de ciutadans, amb un sistema representatiu, i per tant, aquesta legitimitat ni més ni menys és la que té també a l'hora de nomenar els òrgans i regular.

Dit això, que aquest debat segurament ens podria ocupar molt, sí que és veritat que, bé, tindríem un camí a recórrer en moltes lleis i en molts àmbits, però també en aquest, d'augmentar la participació de la societat civil i de les entitats, i també veure com. Vostè deia que el Consell Assessor de Continguts no acabava de funcionar. Segurament és millorable, però el que es planteja en aquest projecte de Llei precisament no és avançar en la pluralitat i representativitat de la societat, sinó anar enrere. I això poc té a veure amb un suposat objectiu que té aquesta llei, i que nosaltres som molt crítics com a grup parlamentari, de l'austeritat. És a dir, qui pot participar, o qui opina sobre continguts o no, diguéssim, no hauria d'excloure ni els treballadors, o no hauria d'excloure, diguéssim, diversos sectors, no? I per tant, aquí una de les coses que denunciem en aquesta llei, i per això també vam presentar l'esmena a la totalitat, és que davant d'una suposada reducció en termes pressupostaris estem fent una involució en qualitat i en representativitat dels organismes de control.

Dit això, vostès també parlen de la independència del CAC, per exemple. A nosaltres ens preocupa molt, perquè no només es redueix el nombre, que nosaltres creiem que hi ha alternatives; fins i tot es podria anar més enllà en la reducció pressupostària, en tema de sous o en temes de funcionament, i no hi hauria perquè reduir-se el nombre de representants, no?, i després ja podríem parlar de qui és, com s'escullen. Però nosaltres creiem que tampoc no és aquest l'objectiu final, i que hi han alternatives per reduir pressupostàriament en època de crisi. Però després hi ha un canvi significatiu sobre la independència i sobre els nomenaments, que és que es perd la irrevocabilitat dels seus membres, i això és fonamental, perquè si volem desgovernamentalitzar els organismes i fer-los independents, doncs, això cau amb aquesta modificació de la llei i, per tant, els sotmet, diguéssim, a la majoria del moment.

Una altra qüestió, l'última, és que plantejava que hi hagués aquesta disposició addicional. Aquí podríem trobar un altre debat sobre la col·laboració, quina és la funció dels serveis públics o no i qui ha de prestar un servei o altre. Sincerament, jo crec que la legislació actual, la vigent, tal com està, permet que el CAC col·labori amb entitats. Ho hem vist en algun cas, jo que també estic a la Comissió de Salut, per exemple, l'Agència, Iqua, de Qualitat d'Internet, de continguts, que segur que vostès coneixen, ha col·laborat via CAC, per exemple, no?, ajudant i donant suport, doncs, segurament en qüestions que no hi podia fer front. Però jo crec que l'estructura actual, tal com està, permet aquesta col·laboració per donar suport en aquestes tasques. Ho dic perquè també cal ser

prudents a l'hora..., tal com el representant del Partit Popular deia, que en el sector de la comunicació hi ha molts interessos, diguéssim, en joc, i cal vetllar pel servei públic i per aquest objectiu, no? I per tant, en aquesta prestació també de servei.

I finalment, també m'agradaria saber la seva opinió..., quan han parlat d'independència, de pluralitat, una de les coses que crec que va costar d'aconseguir és tenir una regulació per consens, no?, després d'un debat molt ampli. Tenim unes lleis segurament perfectibles i millorables, però és veritat que vam aconseguir, després d'un debat, com dèiem, des de l'any 99, amb els professionals, amb diferents representants del sector, fer un salt qualitatiu per la desgovernamentalització dels mitjans i per la millora també de la qualitat. Nosaltres creiem sincerament que la llei tal com està plantejada significa una involució en tot això. Però després hi ha un altre perill, que és trencar el consens que actualment hi ha, el consens polític, perquè això també obre una etapa d'inestabilitat i d'utilitzar els mitjans, i els mitjans públics també, com a munició política, que crec que no convé, especialment als usuaris.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

#### Anna Simó i Castelló

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Una salutació als representants de l'associació, agrair-los la compareixença, i agrair-los també el detall amb què han plantejat les seves propostes per escrit, també, tot i que jo els demanaré un parell o tres..., entre aclariments i opinions sobre algunes qüestions que considerem importants.

No és cap secret que Esquerra Republicana hem defensat a ultrança des de sempre el paper crucial dels mitjans públics de Catalunya, i especialment en aquest cas que ens ocupa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com una eina no només de normalització lingüística, sinó també una eina de cohesió social, sobretot, que és cohesió nacional, al cap i a la fi, i com una eina també d'impuls del que és la indústria audiovisual en aquest país. Per tant, una eina de país que també crea valor afegit i crea potencialitat de creixement econòmic en la indústria que hi està al voltant.

A més a més, el que hem considerat també sempre era que, com vostès també..., coincidim en la necessària independència d'aquests mitjans, el que nosaltres en diem «desgovernamentalització», que ha estat clau, entenem, en la darrera reforma que es va fer, i no estic parlant d'aquesta contrareforma, que és com li diem des d'Esquerra Republicana, sinó de la reforma anterior, i també de la pluralitat.

Des del nostre punt de vista aquesta modificació de la Llei de la «corpo» i del CAT és una modificació que

va precisament en contra d'aquesta desgovernamentalització, d'aquesta independència i d'aquesta pluralitat. I també entenem, doncs, que li resta capacitat d'incidència, depèn de com s'apliqui li resta potència i qualitat com a servei públic, i més si va acompanyat d'una retallada pressupostària important, com des de diversos líders polítics d'aquí i d'allà s'ha anat dient darrerament.

Des del nostre punt de vista, com els deia, hi ha qüestions que són molt importants, però atès que vostès han fet set punts d'exposició, i n'hi ha un que ens agradaria que poguessin aclarir-nos i un altre que voldríem saber la seva opinió per veure com encaixaria el seu parer en aquesta demanda que vostès han fet de participació en els òrgans, passaré, per tant, a anar de cara a barraca i fer aquestes dues precisions.

La primera és, quan vostès parlen de la gestió privada de la cosa pública, que concreten pel que fa al CAC, com abans deia la senyora Ortiz, parlen de determinades tasques que el CAC hagués de fer, que no donés a l'abast i que es poguessin externalitzar. M'agradaria que ens poguessin posar exemples o concretar de quines tasques podrien estar parlant, que em confirmessin si com a grup de pressió o com a associació de consumidors en comissions d'estudi, d'anàlisi del CAC, si això és així ja, i quines tasques fan, a més de...

I dir-los que nosaltres estem molt d'acord amb la modificació per tal d'assegurar encara més la protecció de continguts pel que fa a infants i joves, això és evident, com també, doncs, que poguéssim haver-hi més control per part del CAC dels continguts que es fan des de televisions que es veuen aquí, però que no es poden controlar aquí; això també és evident, atès el desert que encara hi ha d'un CAC espanyol que realment comenci a caminar, que sigui efectiu, eh? Una altra cosa és la normativa que es pugui haver aprovat.

Però, pel que feia a l'última qüestió que els plantejava, com veurien que una part, o tots els consellers de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fossin objecte del que en diríem «una cooptació pública»? És a dir, posar un pas intermedi entre l'elecció al Parlament de Catalunya, que poguéssim passar, per exemple, pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que s'obris un procés obert de candidatures diverses, que totes passessin pel CAC, que el CAC a partir de criteris tècnics, de representativitat, etcètera, fes un primer filtre, una primera tria, i després aquesta tria fos la que vingués al Parlament. És una proposta que en el seu moment va ser-hi, en el primer esborrany que es va fer de la Llei de la corporació, que va acabar caient, i ens agradaria saber com veurien un pas d'aquestes característiques o similars.

No els vull robar més temps, perquè el seu temps és important i ens interessa escoltar-los a vostès més que no pas que ens escoltin a nosaltres, però en tot cas sí que vull acabar com he començat agraint-los la seva compareixença, el seu interès i les seves propostes.

Gràcies.

## La presidenta

Moltes gràcies, senyora Anna Simó. Té la paraula el senyor Santi Vila, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

## Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, honorable presidenta. En primer lloc, també, les meves paraules per agrair la seva compareixença, la informació que ens han donat fins i tot per escrit, amb l'esforç, per tant, de precisió i d'acotació de les propostes que ens fan. Unes propostes que sense cap mena de dubte tindrem en compte els ponents que estem en aquests moments tirant endavant aquesta llei. Una llei que jo només els voldria fer notar, per a la seva tranquil·litat, que s'emmarca en un amplíssim consens sobre el model de mitjans audiovisuals a Catalunya i, per tant, en un amplíssim consens sobre els que són els seus principals valors, eh? Vostè els ha destacat a l'inici de la seva intervenció: la vocació de servei públic, la vocació de qualitat, i també una definició, que jo crec que és una de les aportacions interessants que li hem sentit, del pluralisme no només vinculat al pluralisme polític, sinó també pensant en molts segments de la població que sovint, sota el règim de minories, minoria d'edat o minoria de moltes altres característiques, doncs, no tenen les garanties que també dirigim la nostra programació a ells.

Per tant, aquest ampli consens en el model certament, doncs, haurem de veure si som capaços els diversos grups que es tradueixi també en un consens a l'hora d'aplicar uns canvis legislatius que, en opinió del grup que donem suport al Govern, doncs, ni tenen cap caràcter substancial ni tenen cap caràcter conceptual, sinó que estrictament es justifiquen per raons d'austeritat i per raons de millora d'eficiència.

Per tant, hi insisteixo, com que hem vingut sobretot en la sessió d'avui a escoltar-los a vostès, gràcies pel seu testimoni, que sense cap mena de dubte el Grup de Convergència i Unió tindrem en compte.

Moltes gràcies.

## La presidenta

Moltes gràcies. Ara vostès tenen, doncs, el seu torn per acabar de fer els comentaris pertinents amb relació a les senyores i senyors portaveus.

## Josep M. Guerra Mercadal

Els agraeixo molt els comentaris de tots, eh? Un dels avantatges que tenen els vells és que són més savis per ser vells, eh? I això..., nosaltres fa vint-i-set anys que treballem en aquest país, no? Això és molt important, perquè vostè, senyor Ferran, no ens coneix; nosaltres sí que el coneixem, o sigui... No, això és el que vostè ha manifestat, eh?, que no ens coneixia. Llavors, jo vull... I tenim aquesta sort, i la veritat és que estem molt contents de poder estar fent la tasca que estem fent al món de l'audiovisual i amb tots els canvis vertiginosos que hi han hagut en aquests vint-i-set anys.

Jo vull passar la paraula un moment al doctor Boza, en un primer moment, i després a la senyora Solé, Pepa Solé. El doctor Boza és el director general de TAC, i ell està davant del TAC com a director general des de l'any 92; TAC es va fundar el 85. Ell ens pot explicar com van ser els inicis del CAC, del primer CAC, i quina va ser l'aportació que TAC va fer en aquest sentit, no?

Després, la senyora Solé, a part de ser vicepresidenta del TAC, és vicepresidenta del fòrum d'associacions del CAC, organisme molt actiu, tot i el reglament absolutament antidemocràtic que el regeix, però molt actiu gràcies a la gran tasca que duen a terme les persones que voluntàriament, a través de les seves associacions, a través de..., fan allà. I ella és especialista en el dret d'accés, i voldria que ampliés una mica quina és la nostra posició amb relació al dret d'accés.

Acabaré jo intentant contestar també una mica les preguntes fetes.

#### La presidenta

Ha de ser amb molta brevetat, si us plau.

**Lluís Boza Osuna** (director general de Teleespectadors Associats de Catalunya)

I tant. Ho explico sovint, quan em trobo gent que em pregunta pel naixement del CAC, i efectivament, nosaltres podem dir que vam donar aquesta idea del CAC al president Pujol, l'any 91, 92, que era l'Any Internacional de la Família, no sé si ho recordeu. Vam coincidir en una taula rodona amb el president Pujol, i en acabar, el president Pujol, vam estar allà en una tertulieta, i parlant i tal, i li vam dir: «President, per què aquí, a Catalunya, no fem un consell independent de control dels continguts de la televisió com hi ha a França, que funciona molt bé, que té molta força, que s'ha demostrat...» I va dir, com deia ell: «Escolta, molt bona idea, aquesta. Ho tindrem en compte.» Bé, van passar dos mesos, i ja està, fet. Ja s'havia fet un consell audiovisual, que era una prova, eh? –era una prova–, i vam tenir allà una cadira, nosaltres teníem una cadira allà, en aquest consell, que estava el De Carreras allà de president. Bé, teníem nosaltres una cadira. Quan es va fer per llei, després d'aquesta prova, ja el consell audiovisual definitiu, doncs, TAC, fora. Tots polítics. Només això, aquesta explicació.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té vostè la paraula.

**M. José Solé** (vocal de la Junta de Teleespectadors Associats de Catalunya)

Sí, jo vaig de pressa. Jo vull parlar de la representativitat, que s'ha parlat aquí. Les associacions només tenim dues vies per accedir als mitjans audiovisuals de Catalunya, que són el Consell de l'Audiovisual, el fòrum d'entitats que, bé, com ens ha preguntat la senyora Simó, nosaltres sí, en formem part; jo de fet sóc la representant de TAC a dos grups de treball, el de

persones usuàries i el de discriminació, i sóc la coordinadora; i per altra banda, el consell assessor, del qual estem parlant aquí.

El consell assessor ara mateix posa la llei que ha d'estar format com a mínim per sectors professionals, educatius, associacions cíviques i culturals i d'usuaris. Doncs, ara mateix, d'aquestes associacions no n'hi ha cap, són tot persones que formen part de partits polítics, algun expert –això és veritat–, i sé que no funciona gaire bé, que no és gaire efectiu, perquè connecta les persones que hi són i, bé, hi ha representants de sindicats –això està bé–, però no veig cap representant de cap associació de dones, per exemple, que estarien molt interessats, de gent gran, que també estarien molt interessats, d'usuaris, que som els que ens dediquem a aquest sector. Només hi han persones, bé, que formen part de partits polítics, que tenen algun vincle, hi ha alguna persona que és llicenciada en filologia catalana, o és catedràtica, no me'n recordo. Però realment trobem a faltar que aquestes associacions, no només la nostra o les d'usuaris, però sí, hi han altres associacions que els agradaria accedir-hi i que no poden. Això, en primer lloc.

I després, quan parlem d'externalitzar serveis, el que sí que trobem és que el CAC està molt bloquejat per tot el tema del control polític. Hi ha una gran quantitat de recursos assignats a veure quin és el torn de paraula, qui és el protagonista... O sigui, tot el tema del control polític, de vegades... Però, a veure, quins són els partits, quant temps tenen de paraula als informatius, això aporta moltíssims recursos. I si nosaltres volem començar algun tipus d'estudi, no podem –no podem. Si volem saber quina és..., per exemple, el tema de la immigració, quins són els protagonistes a les notícies, o les dones, o qui... No podem començar a fer estudis, perquè sempre està tot molt bloquejat amb el tema polític. Per això, potser, aquesta seria una cosa que es podria externalitzar i alguna empresa ho podria fer, i ens podríem dedicar a aprofundir altres aspectes també que són molt importants en el que és el món audiovisual. Suposo que hi haurien altres temes que es podrien externalitzar, però jo el que m'he trobat és que nosaltres no podem treballar perquè no hi han recursos.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Molt bé. Ara, per cloure la seva intervenció, el senyor Guerra té la paraula.

**Josep M. Guerra Mercadal**

Intentaré respondre breument als diferents aspectes. Jo crec que el món polític –no parlo només d'aquest Parlament, també el Parlament de l'Estat, no parlo només d'aquest país ni d'aquest Estat–, però el món polític confon els ciutadans amb els ciutadans reflectits en la partida de despeses del pressupost general. Escoltin, hi ha... Al Consell de l'Audiovisual estan representats els partits polítics directament. El consell assessor ha sigut repartit entre polítics, afiliats i sindi-

cats, sense cap mena –sense cap mena– de pudor. El consell de govern de la corporació, el mateix. Vostès... Perdonin, eh?, joestic aquí per dir la nostra opinió, eh?, noestic per..., no volem ser agressius, o sigui, perdonin, però és que, escoltin, és el que veiem des de fora.

Nosaltres representem els usuaris. Nosaltres per què diem que representem els 7 milions d'usuaris d'audiovisual de Catalunya? Perquè som l'única associació que existeix a Catalunya d'usuaris de mitjans audiovisuals, i som l'única associació que existeix a Catalunya de telespectadors, i l'única que té vint-i-set anys, i l'única que té certa credibilitat per la feina portada a terme durant tot aquest temps, no? Llavors, que nosaltres no estiguem dintre de la partida de despeses dels pressupostos generals no vol dir que no tinguem dret a estar asseguts a la cadira que la mateixa llei –que la mateixa llei– estableix que sigui per als usuaris.

Però vostès poden dir: «Escoltin, sí, d'acord, però TAC no ens dóna suficients garanties.» Jo això ja ho entenc, eh? Llavors, vostès facin el que hagin de fer per cridar els usuaris, i que d'entre tots els usuaris, a través dels mitjans que es puguin establir, com el vot per internet, escolti'm, que això... O no, eh? Tampoc vull... Un reglament, doncs, puguin accedir a estar presents als òrgans decisius de control dels mitjans audiovisuals. Perquè, escoltin, mirin, el president Mas acaba d'apujar l'aigua, eh? Què passaria a aquest país si demà ningú fes anar l'aixeta? Tindríem un problema, eh? Tindríem un problema, primer, els que deixem de fer anar l'aixeta; però també tindrien un problema per intentar cobrir els pressupostos deficitaris que tenim. Nosaltres som els usuaris, ho he intentat dir al principi, som el tercer element necessari de la comunicació, i no se'ns té en compte per a res.

En segon lloc, jo crec que, quan parlem del món dels usuaris de mitjans audiovisuals, sí que tothom pot demanar ser-hi; però hi ha gent que té més sentit que hi sigui que gent que no té tant de sentit. Quan han parlat aquí els representants del món acadèmic, han vingut els degans de les facultats de comunicació, no han vingut els degans d'econòmiques o d'arquitectura, sinó els de comunicació. Llavors, sí que tothom pot demanar, sí que tots podem demanar, però hi ha d'haver un sentit comú i, evidentment, el Parlament representa la sobirania del poble, eh?, i té la tasca de discernir qui és el més adient per ser-hi o no ser-hi.

Per descomptat, no qüestiono la totalitat del sistema parlamentari ni democràtic ni «partitocràtic», que jo en dic, eh? Perquè vostè pot estar contenta pel sistema, però jo no. (*L'oradorriu. Veus de fons.*) Amb tot el respecte. Sí, perdó, perdó. (*Veus de fons.*) No, no, perdoni. El que em vull referir –el que em vull referir– és que nosaltres qüestionem el sistema amb relació als mitjans audiovisuals, amb relació amb això. Per què? Perquè tothom hi juga menys els usuaris. I els que paguem som els usuaris. I paguem a través dels nostres impostos i paguem a través del consum, de la publicitat que s'emet. Llavors, això és molt important tenir-ho en compte.

Evidentment, nosaltres ja ho hem dit i ho ratifiquem: estem per la desgovernamentalització absoluta del CAC, estem d'acord amb el tema de l'alternativa com a novetat i com a pas endavant de la cooptació pública dels possibles membres dels diferents consells, crec que seria un avenç notable. Crec que..., evidentment, nosaltres sí és cert que hem dit moltes coses aquí, ho hem aprofitat, és la primera vegada en vint-i-set anys, ho han d'entendre, però creiem que hem d'aprofitar les ocasions. I aquesta modificació de les lleis audiovisuals, que té un objectiu molt concret, que és optimitzar la despesa pública, està incidint en altres aspectes com és el tema del control i de la politització de les designacions i de la gestió dels mitjans de control, però pot incidir també –pot incidir també– en cadascun dels temes que nosaltres hem proposat. Això el que vol és voluntat política dels grups parlamentaris, tan bé representats en aquesta sala.

Per últim, quant a l'exemple que ens ha demanat la senyora Simó de gestió privada de la cosa pública... (*Veus de fons.*) Sí. El director general m'apunta clarament el tema de l'Iqua. L'Iqua l'ha tret vostè. L'Iqua és una llàstima, eh? Nosaltres és que treballem molt de prop amb el CAC, i treballem molt de prop amb tothom, eh? L'Iqua és una eina que crea el CAC, que té un objectiu que tothom defensa i que tothom hi està d'acord, i que per motius pressupostaris s'ha deixat de treballar, ha plegat; l'Iqua ha plegat. Nosaltres, en el seu moment, quan es va anunciar que l'Iqua plegava, vam proposar al CAC, al seu president, al seu vicepresident, etcètera, la possibilitat que el TAC, dintre de la línia de treball que porta el TAC i dintre d'un acord marc que permetés el control de l'activitat del TAC amb l'Iqua..., però fos el TAC qui gestionés l'Iqua. Això va ser vetat, i això va ser vetat, escoltin, jo no ho sé, però van ser els partits d'esquerres que van vetar l'opció. Jo no vull... I crec –crec– que en aquest moment jo no m'he pronunciat ni a favor dels equips de...

**La presidenta**

Hauria d'anar acabant, si us plau.

**Josep M. Guerra Mercadal**

Ja està. No, vull dir –vull dir– que si hi hagués voluntat política que les actuacions del CAC que no siguin fonamentals, però que siguin interessants per a la societat es duiguin a través d'entitats privades, l'Iqua n'és un bon exemple.

Moltes gràcies.

**La presidenta**

Els senyors portaveus volen fer algun comentari, o no? (*Pausa.*) Senyora Anna Simó...

**Anna Simó i Castelló**

Crec que no és qüestió d'entrar en...

**La presidenta**

Molt bé, d'acord.

**Anna Simó i Castelló**

Però a mi no em consta almenys que aquest partit d'esquerres hagi col·laborat que plegui l'Iqua. Però, bé, si de cas ja en parlarem en un altre moment, o després.

**Josep M. Guerra Mercadal**

Quan vulgui –quan vulgui.

**La presidenta**

Senyora Laia Ortiz.

**Laia Ortiz Castellví**

No, un matís, perquè precisament des del nostre grup vam treballar en una esmena als pressupostos per garantir la continuïtat. És a dir, vull dir que deixar aquí..., no?, perquè consti també que nosaltres sempre hem cregut que és un instrument útil i que millorava i vetllava per la qualitat també a la xarxa.

**Josep M. Guerra Mercadal**

Jo el que els explico és la veritat, eh? Vull dir... Això consta a les actes del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, vull dir, no hi ha més, eh?

**La presidenta**

Molt bé. Si els sembla, deixarem aquí la compareixença. Els agraïm molt la seva presència aquí i els seus comentaris. Vostès han expressat la seva opinió, i precisament això és la suma de tot..., quan es construeix les decisions dels partits polítics per fer esmenes a les lleis. Tindran oportunitat, segur, d'altres moments de debat. Que quedi clar que vull fer constar com a Mesa que no es qüestiona la democràcia representativa, eh? (*veus de fons*), i que el debat de la participació és un debat complementari, i aquest jo crec que és un debat perquè vostès estan al Parlament, ells no ho han dit, però si hi ha algun dubte sobre la interpretació, el que estem és debatent sobre un món molt complex, que és molt important perquè té poder i autoritat sobre, ho deia aquest matí, la conducta –la conducta, eh?–, no sobre l'opinió només, sinó sobre la conducta humana, personal i col·lectiva, i per això és tan important el que estem fent avui. I només en l'expressió lliure, que per això existeix el Parlament, i en el pluralisme de les intervencions trobarem, ho espero, un nord també amb relació als temes que ens ocupen.

Moltes gràcies.

Un moment, suspenem –ja tenim aquí les altres persones–, mentre els acomiadem, dos minuts, eh?

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de sis.

**La presidenta**

Benvinguts a aquesta sessió parlamentària llarga d'avui i demà amb relació a les compareixences per escoltar totes les veus dels diferents actors amb relació a la comunicació audiovisual i a les reformes que proposa el Govern. Al matí ha vingut l'acadèmia, els degans de les facultats, han vingut els col·legis professionals per parlar des del professionalisme, han vingut els comitès professionals i comitès d'empresa i Sindicat de Periodistes. Ara, que vostès escoltaven, l'associació de telespectadors, i vostès com a patronals, per entendre'ns, eh?, en llenguatge, perquè ens entenguem, del sector.

Em sembla que van estar informats, tenen vostès deu minuts per cada una de les entitats que vostès representen. Els grups parlamentaris faran les seves intervencions, i vostès tindran cinc minuts finals de resposta, d'acord? Em sembla que faltaven, ara acabarem de veure... (*Veus de fons.*)

(*Pausa.*)

Un moment, que anem a buscar els diputats, perquè els han d'escoltar a vostès, fonamentalment.

(*Pausa.*)

Molt bé, doncs, reprendrem la sessió.

**Compareixença**

de Robert Serentill, president de l'Associació Catalana de Ràdio, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00143/09)

Excusar el president de l'Associació Catalana de Ràdio, que s'ha excusat personalment, que té un problema d'agenda, i tenim aquí el secretari general, al qual ja li donem la paraula, el senyor Francesc Robert, de l'Associació Catalana de Ràdio. Té vostè la paraula.

**Francesc Robert i Agell (secretari general de l'Associació Catalana de Ràdio)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Volem, en primer lloc, agrair-los la invitació a comparèixer davant d'aquesta comissió, perquè entenem que les modificacions legislatives que s'estan portant a terme en aquests moments definiran en gran mesura el futur a mitjà i a llarg termini del sector de la ràdio privada. Les legislacions es fan amb una mirada de llarga durada, els sectors estan canviant molt de pressa. Per tant, diguem-ne, els agraïm que ens donin l'oportunitat de poder-los traslladar el punt de vista del sector privat de la ràdio.

D'entrada, sí que vull dir que l'Associació Catalana de Ràdio és partidària de l'equilibri entre el sector públic i el sector privat, i no en una situació de competència com la que es dona fins ara. De fet, esperem que d'aquest canvi legislatiu surtin unes noves bases perquè es pugui produir aquesta convivència... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

## La presidenta

No és que se li acabi el temps, és que m'he equivocat, eh?, perdoni.

## Francesc Robert i Agell

Suor freda, és a dir, no sabia com resoldre-ho, això. Gràcies.

Per tant, l'Associació Catalana de Ràdio és partidària d'aquest model de convivència, de complementaritat, no com es dona en aquests moments de competència.

Faré una breu caracterització del sector privat, un petit dibuix també històric de quatre dades que em semblen especialment rellevants, i d'entrada, un prec. El que sí que demanaria el sector de la ràdio és que en el moment d'abordar les modificacions legislatives se separés en l'àmbit audiovisual allò que és ràdio d'allò que és televisió. Es té la tendència sistemàtica, tant a l'hora de legislar com en el moment d'abordar estudis sobre el sector audiovisual, d'obviar les especificitats de la ràdio. Especialment en el cas de Catalunya em sembla remarcable haver de fer aquest advertiment, que ahora és un prec; és a dir, no regulin igual pensant que l'audiovisual agrupa en les mateixes condicions ràdio i televisió, perquè no és un retrat fidel de la realitat.

La ràdio privada a Catalunya està formada avui per més de trenta empreses, amb unes cent vuitanta freqüències arreu del territori. Actualment, la nostra entitat, a través d'aquestes diferents empreses, dona feina a 905 treballadors i col·laboradors arreu de les comarques de Catalunya. Hi ha una àmplia pluralitat de continguts, tant per part d'aquelles empreses que fan ràdio generalista o ràdio eminentment parlada com en els casos de les emissores que fan fórmules musicals. Aquestes ofertes són avui líders en molts dels seus formats, i voldria remarcar, per separar-ho novament de la televisió, que en el cas específic de la ràdio hi ha hagut un augment exponencial del nombre d'oients en els últims anys.

Si agafem les dades històriques que ofereix l'Estudi general de mitjans, l'any 1985, un any després que es fundés Catalunya Ràdio, els oients de ràdio en català a Catalunya eren 294.000. Aquí se sumaven els oients d'aquella incipient Catalunya Ràdio més els oients de l'antiga Cadena 13, més els oients de Ràdio 4, més ofertes que hi havia de ràdio local: 294.000 oients. El 2011, el conjunt de l'oferta de la ràdio privada a Catalunya aplega 2.487.000 oients. En aquests 2.487.000 oients s'hi sumen tant els oients d'aquelles cadenes que ho fan exclusivament en català com aquelles cadenes que emeten per a l'àmbit estatal amb desconnexions específiques per a Catalunya, que són fetes íntegrament en català.

Per tant, hem passat de 294.000 oients, sumant tots els oients que escoltaven ràdio en català l'any 85, a 2.487.000 només de ràdio privada en català. Aquestes dades, per a qui li preocupin les fonts, procedeixen totes –i estan publicades– de l'Estudi general de mitjans; les dades que oferirem aquí procedeixen també,

perquè no hi hagi dubtes sobre la..., en fi, dades interessades, procedeixen dels informes del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, dels informes de l'Institut de la Comunicació de Catalunya i dels informes que a través de la Universitat Autònoma, diguem-ne, genera l'Observatori de la Ràdio de Catalunya.

Per tant, avui, tres quartes parts dels oients de ràdio en català escolta alguna de les múltiples ofertes de la ràdio privada catalana. Aquest és, de llarg, el sector de comunicació més normalitzat tant des del punt de vista de l'oferta com des del punt de vista del consum.

Deixin-me parlar un moment de la crisi. Igual com a tot arreu, la publicitat a la ràdio a Catalunya ha caigut un 25 per cent des de l'inici de la crisi. Aquesta situació es veu agreujada pel doble finançament del sector públic. Fa tres anys, l'Associació Catalana de Ràdio donava feina a 1.100 treballadors i col·laboradors; avui ja els hem dit que són 905, un 18 per cent de pèrdua de llocs en tres anys. Probablement en les properes setmanes continuaran veient dades que continuen fent minvar el nombre de treballadors i col·laboradors del sector privat de la ràdio a Catalunya.

Paradoxalment, però, les aportacions de les diferents administracions a les diferents ràdios públiques, de totes les administracions, sumen ja gairebé el mateix que tot el mercat publicitari. És a dir, el mercat publicitari va de caiguda, i les aportacions del sector públic en tots els registres a la ràdio pública pràcticament està igualant en aquests moments el conjunt del mercat publicitari. Per tant, diríem que hi ha normalització pel que fa a la llengua, però no pas pel que fa a les condicions del sector.

Pel que fa a la caracterització d'oferta de continguts, jo crec que avui no és possible distingir en molts casos ni per formats ni per programació ni per elements objectius de qualitat qui fa ràdio privada ni qui fa ràdio pública. Jo els convido que facin una escolta del dial de Catalunya, separin els indicatius i els elements, diguem-ne, de comercialització, de publicitat, escoltin els continguts de la ràdio en català que es fa a Catalunya, i diguin-me si els és fàcil separar la ràdio pública de la ràdio privada.

El sector privat, en conjunt, garanteix la pluralitat informativa i l'opció de tria dels ciutadans. Aquest és un dret de la ciutadania que el Parlament ha de reforçar. Fins ara des d'aquest Parlament això s'ha fet exclusivament per al sector públic. La garantia de dret a escollir ha de ser també intentant que el sector privat tingui les mateixes condicions, no com a sector privat, sinó si ens situem en el punt de vista del ciutadà que té dret a poder triar què vol escoltar.

Això, per tant, des del nostre punt de vista, té tant a veure amb la definició de model més clar de servei públic com amb les mesures legislatives que tendeixin a reconèixer el valor d'aquesta pluralitat a la tria, que representem en el seu conjunt la ràdio privada. Fins ara s'ha tingut en compte el punt de vista del ciutadà només per al sector públic, garantint que determinades cadenes de ràdio pública arribin a tot el territori, i en el cas també de la TDT, pública o privada. La condició perquè la ciutadania pugui exercir el dret

a la lliure elecció que preveu la mateixa Llei de comunicació audiovisual, que ara s'està revisant, és que hi pugui haver oferta no sols de ràdios públiques, que ara per ara són les úniques que tenen la cobertura garantida.

Per concloure, l'Associació Catalana de Ràdio, des del punt de vista de la feina que porta a terme aquest Parlament, demanaria, si se'ns permet dir així, una fixació de condicions de servei públic de complementarietat i no de competència com es dona fins ara; que hi hagués mesures actives de suport al sector privat com a garantia de tria per part dels ciutadans, igual, com hem dit, com ha passat ja en el sector públic o en la TDT; la modificació de l'article 31 de la Llei de comunicació audiovisual quan parla de finançament mixt, amb l'objectiu d'aprofundir en el que preveu, per exemple, la disposició addicional segona de la llei de la corporació sobre la reducció de la publicitat a les emissions –nosaltres proposem que en un termini de dos anys específicament per a la ràdio la publicitat es vagi reduint fins a desaparèixer–; la reducció també de la càrrega burocràtica que suposen els tràmits administratius a què el sector es veu obligat i que han anat creixent paradoxalment en els darrers mesos, i finalment, modificacions legislatives que facin eficaces les accions de les administracions contra les emissores de ràdio i l'legals.

Moltes gràcies.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

### **Compareixença**

de Manel Ramon, president de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00149/09)

Ara passàrem la paraula a la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, al seu president, el senyor Manel Ramon i Ferré. Té vostè la paraula.

**Manel Ramon Ferré** (president de la Federació de Ràdios Locals de Catalunya)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies també per convidar la federació, d'acord amb la invitació, per parlar d'aquesta modificació de la Llei de l'audiovisual.

En primer lloc, donar a conèixer què és la Federació de Ràdios Locals de Catalunya. Com saben, és una federació que té vint anys d'existència, que aplega cent quinze emissores de ràdio d'arreu de Catalunya, també de la Catalunya del Nord, de les Illes i de la Franja de Ponent, territori de parla catalana, i la seva finalitat és enfortir la comunicació de proximitat amb assessorament, formació, congressos, seminaris, etcètera, i bona prova d'això és la realització del primer llibre blanc, aquest és un petit esbós, és el Llibre blanc de la

comunicació de la ràdio local de Catalunya, el primer que es fa en la història del nostre país.

Respecte a la Llei de l'audiovisual, cal esmentar que en el capítol VI, on es parla de l'àmbit local o de proximitat, que és el que a mi em pertoca, destaquen crec que tres temes, un és la regulació, el contracte programa i la publicitat. En la regulació, el procés desperta moltes incògnites en el sector, entre altres coses perquè s'exigeix als mitjans de proximitat, és a dir, a la ràdio local pública, aspectes que no s'exigeixen a mitjans d'àmbit nacional, com la Televisió de Catalunya, etcètera. Una de les grans incògnites, però, es deriva de la possibilitat que els ajuntaments no estiguin en disposició de pactar un finançament pluriennal com demana el contracte programa, i a més a més això podria suposar que en moments de crisi els ajuntaments pensessin que aquesta seria una bona eina per a redimensionar a la baixa els seus serveis de ràdio de proximitat. Per tant, s'hauria de tindre en compte aquest paràmetre, que afectaria emissores perquè, com saben, la comunicació de proximitat, la ràdio local, és molt variada, hi han diferents estructures, hi han diferents envergadures, hi han diferents graus de professionalització, i per tant, si més no aquí la llei no seria aplicable en alguns casos, sempre que no es pogués matisar adequadament.

De totes maneres, jo, quan me miro la llei, penso que el Llibre blanc de la comunicació local, o de la ràdio local pública, fet en consens amb la Federació de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Generalitat, amb el departament, amb el Consell de l'Audiovisual, amb el consorci, la federació, ja marca uns paràmetres per saber què s'ha de fer en la ràdio local pública, i aquí en molts casos no es veu reflectit.

Es dona la circumstància, a més, que la llei és una llei essencialment, com deia el company Robert, pensada per a les televisions, suposo que va ser en aquell moment de l'eclosió de la televisió digital terrestre, de la TDT, dels múltiplex, que la llei es va fer molt pensada per a la televisió. Fins i tot hi ha algun apartat de sancions que diu: «Una de les sancions seria posar la pantalla en negre.» Bé, deu ser per a la televisió, però a la ràdio això, evidentment, no l'afecta, eh? I és el que deia el Robert, és a dir, s'hauria de diferenciar clarament allò que és ràdio del que és televisió.

El reglament és l'element, però –cal dir-ho–, central en la definició de l'espai i el funcionament del servei públic audiovisual local. En definitiva, organitza un servei públic, els seus apartats haurien de ser –i són– com organitzar, quines funcions tenen, quines són les missions del servei públic. El reglament crea una esfera d'autonomia en la gestió establint quines funcions té el servei públic audiovisual local i com s'organitza per tal que a partir d'aquest reglament es pugui gestionar amb criteris professionals i mai polítics. Tot plegat, de fet, es concreta, doncs, en una regulació que creiem que és útil.

El contracte programa, però, és el que desperta, doncs, com dèiem, més suspicàcies. Tant el reglament d'organització i de funcionament com el de serveis públics audiovisuals, així com el contracte programa,

que conté la Llei de l'audiovisual de Catalunya, responen al que seria, evidentment, el de qualsevol servei públic, garantint un bon funcionament.

Tot i així, hi han algunes coses que seria bo que es revisessin. Caldria matisar algunes qüestions, o fer algunes interpretacions d'aquesta llei. S'ha de matisar, per exemple, el capítol que afecta l'elecció dels directors de les emissores. Cal recordar que en molts casos les emissores municipals..., recordem que estan funcionant des de l'any 1979, és a dir, són pioneres pel que fa al servei de ràdio en català, molts directors tenen plaça fixa, són funcionaris, i en canvi això la Llei de l'audiovisual no ho contempla. Per tant, caldria saber com s'aplica això, com s'aplica aquesta llei, si s'ha d'aplicar a tots els directors, si hi ha d'haver..., etcètera. Això s'hauria d'explicar clarament, i això va sortir en la darrera comissió que vam fer la Federació de Ràdios Locals de Catalunya a Sabadell amb la presència de la consellera Malaret, a la qual ja se li va explicar aquests dubtes que la llei hauria de tindre en compte.

També caldria especificar clarament allò que es refereix al consell assessor del servei públic audiovisual de caràcter consultiu, què integra i amb quina finalitat. Des del punt de vista del servei públic, les emissores municipals ja compten amb la supervisió de les comissions de mitjans de comunicació dels diferents ajuntaments, on van els representants municipals, es presenten les diferents iniciatives i on es proposen tot tipus de matisos i incorporacions. Això pel que fa a aquest capítol.

També, i recolzant el que deia Robert, en l'article 25, apartat b, on es parla de la documentació, jo crec que caldria definir clarament quina és la documentació i minimitzar al màxim la burocràcia. Un cop a l'any potser seria suficient fer una declaració model, signada pel director, o pel responsable de l'antena, on s'aclarís la llengua, el percentatge, la música en català, el compliment dels paràmetres establerts, etcètera.

Finalment, o abans d'acabar, també, darrerament ens han demanat una documentació que ja està en poder, eh?, ja està en poder dels serveis de comunicació. És a dir, clar, és una burocràcia contínua sense cap ni peus, no?

L'article 32, com deia, parla exclusivament de la televisió, però l'article 51 parla de l'atorgament de la llicència, i nosaltres creiem que aquí hauríem de tindre en compte el llibre blanc; si se pot atorgar una llicència, la potestat evidentment de la freqüència la té l'Estat, però l'atorgament de la llicència el té el Govern de Catalunya, sempre bastant-se en allò que marca el llibre blanc, en aquells paràmetres que parlen del tant per cent de programació que s'ha de fer de caire local, que una emissora local no pot ser mai una emissora musical, sinó que ha d'estar al servei de la localitat, de com s'elegeix el director, de les quotes de finançament que han de tindre per part dels ajuntaments. Fins i tot aquí, doncs, donem el ràpel, no? Doncs, l'1 coma..., l'1 i mig del pressupost per als municipis de fins a 5.000 habitants, de l'1 i mig al 2 els municipis de més de cinquanta mil habitants,

el 0,5 per cent en els municipis de més de cinquanta mil habitants. És a dir, tot això caldria incloure-ho, perquè així tindríem els paràmetres clars de què s'ha de complir a l'hora de donar el permís per emetre, no? Perquè hi han emissores de ràdio municipals que se'ls dóna la llicència i després fan de tot menys ràdio municipal. En això estaria d'acord amb el company.

L'article 70 diu... Jo suposo que es refereix a les ràdios associatives, aquestes ràdios que són qualificades d'alegals, no?, aquelles emissores de ràdio que no són propietat de l'ajuntament, sinó que són propietat d'alguna institució paral·lela o d'alguna associació, d'alguna ONG. Això crec que està molt poc definit i caldria definir-ho, quin paraigua se li dóna, i quin marc legal se li dóna en aquestes ràdios associatives, avui en dia alegals.

La publicitat. Bé, aquest punt no puc dir res, perquè va ser l'únic que en realitat se'ns va cridar per consensuar-lo. Perquè la llei en cap moment ha consensuat res amb la Federació de Ràdios Locals de Catalunya, solament el tema de la publicitat, i vam arribar a un acord, encara que li pese a l'amic Robert.

I per acabar, jo el que sí voldria dir és que possiblement, i de cara al futur, s'hauria de mirar de comptar més amb el sector de la comunicació, abans de poder legislar qualsevol dels aspectes del sector, doncs, comunicar-ho, si més no, consultar-ho amb els diferents estaments que conformen la comunicació local, en el cas que jo parlo aquí, al nostre país, per tal que després sigui més assumible per totes les parts.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Manel Ramon.

#### Compareixença

dels presidents de les associacions de televisions locals privades amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00146/09)

Ara tenen la paraula el senyor Francesc Cano, com a president de l'Associació de Mitjans de Proximitat - Televisions Digitals Independents, i el senyor Fèlix Noguera, com a Associació Catalana de Concessionaris Privats de la TDT Local - Associació Catalana de Televisió. Tenen vostès la paraula.

**Francesc Cano Campos** (president de l'Associació de Mitjans de Proximitat - Televisions Digitals Independents)

Gràcies, senyora presidenta. A veure, nosaltres... Bé, reitero el que els meus companys han dit, que agraïm que ens hagi convocat perquè manifestem la nostra posició quant als canvis de la llei. Comentarem breument el nostre posicionament sobre cadascun dels canvis que hi han proposats, i hi afegirem alguna re-

flexió que al nostre parer s'hauria de tenir en compte en tot aquest marc de modificació legislativa.

Pel que respecta a la Llei 2/2000, de 4 de maig, on es proposa modificar quatre articles d'aquesta llei, però bàsicament totes les modificacions són conseqüència de la primera, que pretén reduir el nombre de membres de deu a cinc. Per altra part, es proposa derogar la disposició addicional primera i la disposició transitòria primera de la llei, ambdues referides a constitució i renovació del CAC.

Nosaltres, la nostra entitat creu que les modificacions que es plantegen són estrictament d'ordre intern, i no afecten el sector. Així mateix, considerem que la reducció del nombre de consellers del CAC va en la línia del que succeeix o del que es planteja per als altres organismes anomenats «reguladors independents», el que es podria considerar lògic en el temps marcat per una gravíssima crisi econòmica i financera. Per tant, entenem aquest punt que, de fet, directament al sector no ens afecta, i entenem que és una mesura totalment de qüestió econòmica.

Pel que fa a la Llei 22/2005, en la modificació de la llei de l'article 111 s'afegeix un nou paràgraf final a l'apartat 1, i la seva redacció diu: «En tot cas, l'exercici de les potestats d'inspecció, control i sanció de la prestació del servei de comunicació audiovisual sense haver obtingut llicència, o sense haver complert el deure de comunicació prèvia, correspon a l'òrgan d'administració de la Generalitat que en tingui atribuïda la competència.» La proposta és estrictament d'ordre competencial intern de l'Administració de la Generalitat; per tant, la nostra entitat entén que la modificació no afecta el sector. En el marc de la modificació d'aquesta llei, la nostra entitat creu que és important i urgent introduir tot un seguit de canvis de més relleu, que afectarien directament el sector i que estan sent demanats des de molt temps enrere. Ens referim a una millor regulació de les infraccions per emissions il·legals i el restabliment de la plena autonomia de les corporacions locals en l'àmbit audiovisual.

En aquest sentit, proposem, d'una banda, la supressió de l'apartat 4 de l'article 36, «Obligacions generals dels subjectes que participen en la prestació dels serveis de comunicació audiovisual». En aquest punt diu: «Els prestadors de serveis de comunicació audiovisual regulats per aquest títol no poden difondre continguts per encàrrec de les administracions públiques.» Aquest punt de «no poden difondre continguts per encàrrec de les administracions públiques» nosaltres creiem que s'hauria de treure, doncs, perquè impedeix la col·laboració de les televisions privades amb els ens locals, a més a més que en aquest apartat la llei dóna la responsabilitat a la televisió i indirectament a la corporació.

Per tant, nosaltres creiem que..., a veure, la nostra història al llarg de molts anys de televisió local és que hem anat col·laborant d'una manera estreta entre les televisions locals privades de servei públic amb les corporacions locals, i per tant, demanem que tot això es modifiqui i es tregui.

Una altra cosa que demanem és la modificació per afegir un redactat a l'epígraf *a* de l'article 132, «Infraccions molt greus». L'article són infraccions molt greus, que vosaltres proposeu, «la prestació de serveis de comunicació audiovisual en els termes establerts per aquesta llei sense disposar de la llicència corresponent o sense haver dut a terme la comunicació prèvia preceptiva segons que correspongui». Nosaltres –si de cas després us repartiria un d'aquests...– hi afegiríem «i la col·laboració necessària per a la prestació d'aquests serveis». Aquest és un afegitó que nosaltres proposem. «A l'efecte de la determinació del subjecte responsable de la comissió d'aquesta infracció, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya» –nosaltres també demanem afegir-hi– «o el Govern de la Generalitat, segons correspongui, han d'identificar la persona física o jurídica a qui es pugui atorgar la condició de responsable editorial dels continguts que es difonen.» I aquí, en principi, acaba la modificació que proposeu.

Nosaltres afegiríem aquí, al final d'aquest article, és a dir, quan diu: «S'ha d'identificar el responsable editorial dels continguts que es difonen», hi afegiríem, demanaríem que s'hi afegeixi: «així com aquelles altres la intervenció de les quals és necessària o transcendent per a la dita prestació, sigui com a prestadors dels serveis de suport al servei de difusió, sigui com a distribuïdores de serveis de comunicació audiovisual, sigui com a propietàries dels immobles des dels quals s'efectuen les activitats de difusió il·legal.» Això ho proposem perquè, vull dir, moltes vegades es troba que es vol precintat una emissora, sigui de ràdio o de televisió, i bé, sigui per una qüestió o per una altra, mai es pot acabar tancant aquesta emissora. Per tant, demanem que es responsabilitzi també aquells qui ceixen els espais on s'ubiquen aquestes emissores.

Tercer punt, demanem afegir un nou paràgraf a l'epígraf *a* de l'apartat 1 de l'article 136, on diu «Sancions», en què el seu primer apartat diu: «Les infraccions són sancionades de la manera següent: *a*, les molt greus amb una multa de 90.001 euros fins a 300.000 i la suspensió de l'activitat per un termini màxim de tres mesos. En el cas de prestadors de serveis de televisió, per acomplir aquesta suspensió el prestador ha de difondre una imatge permanent en negre que ocupi el cent per cent de la pantalla, amb un text en blanc que indiqui que el canal ha estat suspès en la seva activitat sense emetre cap so.» Nosaltres proposem que, a més a més, quan es tracti de sancions a imposar per la comissió d'una infracció de les establertes a l'epígraf *a* de l'article 132, el que es preveu al paràgraf anterior s'acompanyarà de la incautació dels equips emprats per a la realització de l'activitat audiovisual. És a dir que, a més a més, se li retinguin els equipaments perquè no pugui agafar aquests equipaments, anar-se'n a un altre cantó i seguir cometent la il·legalitat.

Les dues propostes anteriors van encaminades a reforçar la lluita contra la pirateria en el sector audiovisual, i pretenen que abasti tots els elements actius de l'acte il·legal, tant aquells que cometen la infracció per les emissores il·lícites com aquells la participació dels quals és necessària per a la comissió de l'acte il·legal

i que s'han de coresponsabilitzar en la verificació que la persona que pretén prestar serveis de comunicació audiovisual disposa de les corresponents habilitacions legals per al desenvolupament de l'activitat.

Pel que fa a la proposta de modificació de la Llei 11/2007, tan sols dir que tampoc ens afecta d'una manera clara al sector.

Finalment, no podem deixar d'expressar la nostra reivindicació d'un nou mapa de la TDT local fet amb realisme i coneixement de causa, el qual ha de confirmar, entre d'altres coses, l'anul·lació dels canals públics i privats que no estan emetent. Aquesta revisió de la planificació de la TDT local cal emmarcar-la en el mandat de la disposició transitòria desena de la Llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual.

Això és tot.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Fèlix Noguera.

**Fèlix Noguera Carrillo** (president de l'Associació Catalana de Concessionaris Privats de la TDT Local - Associació Catalana de Televisió)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors parlamentaris, des de l'Associació de Concessionaris Privats de la TDT Local volem agrair el fet que ens deixin comparèixer... I igual com ha fet el senyor Francesc Robert, també volem fer una certa diferenciació no sols entre ràdio i televisió, sinó també entre televisió local i televisió d'àmbits molt superiors. És a dir, la realitat de la televisió local a Catalunya, diguem-ne, és molt diferent de la realitat de la televisió en general, eh? I a més a més, el mapa, tal com comentava el Frederic, es va definir –el mapa de la televisió– i les exigències de la televisió local es van definir en un moment econòmic també molt diferent del moment econòmic actual, eh? Això ha produït que hi hagi una llunyania molt gran entre el marc que es va definir en el seu moment i la realitat del sector en aquests moments, i és en aquest sentit que va la nostra intervenció, i és demanar-los que aprofitin l'avinentsa per intentar adequar al màxim les exigències que hi han en el sector de la televisió local privada a la realitat del que és el seu mercat potencial.

Com deia, la definició del mapa de la TDT i de tot el procés concessional es va fer en un moment econòmic totalment diferent de l'actual. I malgrat que l'exigència en el seu compliment ha estat força ponderada per part de les institucions encarregades de vetllar per la seva aplicació, les exigències presents o futures en aquest sentit poden motivar la pràctica desaparició del sector en un moment de crisi econòmica com el que estem vivint. És per això que des de l'associació que presideixo demanem que aquest Parlament treballi en les següents línies d'actuació per tal de garantir la pervivència d'un model de televisió de proximitat que enriqueixi l'espai de comunicació català i en garanteixi la pluralitat i l'equilibri territorial.

S'ha de restablir el necessari equilibri entre les obligacions de les empreses concessionades i les opcions reals de subsistència que poden aportar els diferents mercats als quals s'adrecen, en temes tan transcendents com les exigències en matèria de continguts propis. En aquests moments, és del tot impossible que les empreses concessionades puguin assumir els compromisos que van adquirir en aquest sentit, ja que els mercats de les diferents demarcacions són incapaços de generar els ingressos necessaris per al seu finançament. Cal tenir present que hi ha demarcacions amb poblacions molt reduïdes on conviuen fins a tres televisions privades.

Un altre dels aspectes en què creiem que s'hauria d'incidir és en el que fa referència a les limitacions de temps de publicitat a la televisió local. Les caigudes de la inversió han portat a una reducció dels preus dels anuncis, la qual cosa comporta que amb els temps de què podem disposar en les franges realment interessants per a l'anunciant es faci materialment impossible aconseguir els ingressos necessaris per pagar les estructures per tirar endavant la programació.

Creiem que caldria replantejar-se també la limitació a la televisió local privada d'emetre publicitat política en campanyes o precampanyes electorals. Aquesta limitació segurament té un sentit en televisions d'àmbit nacional o estatal, atesos els importants costos d'aquestes campanyes en aquests mitjans, però no té al nostre entendre el mateix sentit en la televisió local, que es belluga amb uns preus molt més econòmics, semblants als de la ràdio local o als de la premsa local, que no tenen aquesta limitació.

També creiem que s'hauria d'actuar pel que fa a les limitacions imposades en la programació anomenada «de cadena». Una de les possibles fórmules de subsistència del model és precisament que demarcacions properes puguin mancomunar programació com a fórmula per aconseguir fer més sostenible el model. Però si aquesta programació és considerada emissió de cadena es produeix un incompliment que pot derivar en sancions que no es podran assumir des de les diferents empreses i que poden portar al seu tancament. Aquest Parlament ha de valorar si és millor que es parli de la Seu d'Urgell des d'uns estudis de Lleida o que no se'n parli. També ha de decidir si és millor que una comarca rebi l'oferta de televisió local elaborada parcialment en una altra demarcació o que no en rebi cap.

També creiem que s'ha de treballar de manera clara en les exigències d'extensió de cobertura de les fases dos i tres, en les quals les empreses concessionades estem compromeses. Si aquestes exigències s'apliquen en un futur immediat, això pot significar posar en risc la subsistència d'algunes d'aquestes televisions. Hem de tenir present que hi ha demarcacions on les despeses d'emissió, atesa l'orografia del territori, poden ser elevadíssimes, i l'aportació en termes de mercat potencial que s'aconsegueix amb aquestes ampliacions és molt poc significativa.

També s'ha de tenir en compte que en moltes demarcacions els múltiplex han quedat incomplets, i això

farà que aquests costos recaiguin en un o dos operadors.

Creiem que és molt important que es treballi en un redisseny del mapa de demarcacions, tal com apuntava el Frederic, la qual cosa pot ajudar a resoldre alguns d'aquests temes, com ara la programació de cadena, i alhora aportar massa crítica a alguns projectes.

Pensem també que caldria treballar en la limitació de la pressió sancionadora, així com adaptar les quanties de les sancions a la realitat econòmica de les empreses atenent a raons d'equitat i proporcionalitat.

Opinem que és el moment de dotar-se d'eines legals suficients per lluitar contra la pirateria en el sector, o d'utilitzar-ne les existents amb la contundència necessària per eradicar aquest fenomen de competència deslleial.

Esperem que atenguin aquestes peticions, i aprofitin aquesta oportunitat per tornar a la realitat el marc legal d'un model que en aquests moments n'està molt allunyat.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies a vostès. Per descomptat, a part que queda enregistrat, vostès ja ho saben, si ens deixen documents o ens els remeten via la xarxa, via correu electrònic...

El senyor Cano ja ha fet esmenes per als senyors diputats, així, amb tècnica parlamentària. Per tant, tot això estarà en mans, per descomptat, de tots els grups parlamentaris.

Ara és el torn dels diferents portaveus. Té la paraula el senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialista... (*Veus de fons.*) No, vostè no parlava, veritat?

#### Joan Ferran i Serafini

Moltes gràcies, senyora presidenta...

#### La presidenta

No, és que ell no parlava, eh que no?

#### Joan Ferran i Serafini

No, no, jo pensava que parlava ell. M'ha donat la paraula, m'he quedat una mica descol·locat, si em permet l'expressió.

Abans que res, agrair-los les seves intervencions, que són molt interessants, consten, i la presidenta ho ha dit, que estan impreses i que les tindrem molt en compte. Però ara permetin que faci un exercici de sinceritat.

Aquest matí han aparegut aquí, han comparegut els representants del sector acadèmic i de diferents àmbits, no? Però he de confessar que vostès ens han desbordat. Ens han desbordat i els explicaré per què: perquè les intervencions que hi han hagut fins ara han

anat al voltant molt del que és el text que ha enviat el Govern a discutir, i vostès ens obren un ventall de qüestions realment espectacular, tant des del punt de vista privat com des del punt de vista municipal, com de les locals, com des del punt de vista de les TDT. Amb la qual cosa estem obrint, permetin l'expressió, un meló realment espectacular, perquè si vostès es fixen en el text que ens ha enviat el Govern, no passen d'una vintena llarga d'articles, que modifiquen qüestions molt centrals d'àmbits d'òrgans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, d'òrgans del CAC, però no entren en els temes que vostès ens han plantejat. I per això els dic que en certa manera estic una mica desbordat, la qual cosa no vol dir que no hàgim de mirar això, i que els representants del Govern també ens hauran de dir si es pot obrir aquest meló i si es pot abordar aquesta discussió d'ara endavant.

Jo sí que voldria dir-los una cosa, abans d'entrar concretament en alguns temes que vostès ens han plantejat. Els ho he dit a les altres persones intervinents, aquí hem estat deu anys confeccionant i treballant i elaborant lleis de l'àmbit audiovisual amb consens, amb divergències, però al final anava sortint una mena de síntesi que ens ha portat a la situació que estem ara, amb tots els defectes que tenen, eh?; òbviament, que tenen defectes, alguns que són dignes de ser millorats, no? Però en aquest moment s'ha trencat. Sàpiguen vostès que al presentar de forma unilateral el Govern les modificacions de les lleis audiovisuals, doncs, ens trobem en una tessitura absolutament nova. I des d'aquest punt de vista, doncs, no sabem quina serà la voluntat del Govern respecte no ja al que ens han posat aquí, el que hi ha escrit, sinó a aquests temes que es poden obrir a partir d'ara i que vostès ens plantegen aquí.

El senyor Robert ens deia: «Escoltin, això està canviant a una velocitat de vertigen», i és veritat. O sigui, l'àmbit del món audiovisual ha canviat moltíssim. Fins i tot quan es va fer la llei l'any 2005 i 2007 els ponents ho deien, ho explicaven, que això anava amb una velocitat que anàvem a legislar, quan acabéssim de legislar..., ja ens desbordava la realitat. Això és veritat. I ens demana segregar la ràdio i la televisió. Però ens és difícil fer-ho en base al text que tenim ara, perquè el que està en discussió és el concepte també de servei públic, de què s'espera del servei públic, i el que està en discussió en aquesta cambra en aquests moments és el control, en el millor sentit de la paraula, d'aquest servei públic, el rol del CAC, i el rol de la selecció de les persones que han d'accedir a aquests mecanismes o a aquests organismes de direcció i discussió.

I això és una mica complex, eh?, el que vostè m'està plantejant, senyor Robert, perquè sí que hi ha una vessant que és la de la publicitat, que sap vostè que les nostres lleis diuen que ha de ser mixta en el cas de la ràdio i la televisió pública... Però la veritat és que el que ens ha portat el legislador, que en aquest cas és el Govern, el que ens envia la llei a discutir, ens envia precisament les modificacions de les dinàmiques dels organismes aquests, i sobre això estem discutint, i sobre això hi ha en aquests moments la polèmica,

perquè nosaltres creiem que hi ha un procés de concentració de poder, que hi ha un procés d'intentar governamentalitzar novament els mitjans, i vostès ens plantegen aquí temes reals de la vida quotidiana que a vostès els afecten.

Per tant, aquí una de les discussions serà si es pot obrir aquest àmbit que vostès ens diuen i com s'obre, que això és una cosa que corre per part del Govern, també. Perquè es dona una altra circumstància: estem discutint aquesta tarda aquí de manera comprimida, i demà continuarem, perquè ens ho han tramitat pel tràmit d'urgència, perquè no podem anar serenament parlant d'aquestes coses que ens permetrien tenir sessions més assossegades, més tranquil·les, i parlar i pactar esmenes, i ho estem fent a corre-cuita no sabem ben bé per quines raons; bé, sí que ho sabem: pensem que és un intent d'agafar les regnes de la ràdio i la televisió pública. Però la veritat és que ens estan apressant, ens estan comprimint i ens estan fent anar molt de pressa, al nivell d'aquesta discussió, d'aquesta llei. Volien fins i tot que ho féssim abans del mes de desembre, cosa que dubto, no?

Però, bé, escolti'm, jo el que li dic..., jo entenc el que vostè, el que vostès ens plantegen, però el que s'està realment discutint és tot al voltant de la ràdio i la televisió pública en un primer terme, malgrat que les altres coses puguin ser tingudes en compte.

És molt interessant el que ens parlen de la inspecció, és molt interessant el que ens parlen de la necessitat de fer una mapa nou, són molt interessants aquestes qüestions, però permetin que els digui que ens podem trobar amb aquest handicap, eh?, amb el handicap que el que tenim damunt de la taula és això, i amb el segon handicap, que és que ens adonem que no estem segurs si hi ha voluntat realment de seguir avançant col·lectivament en aquests temes o el que els interessa és una solució ràpida, contundent, amb motiu de no sé quines raons, però suposo que són de control polític.

Em sembla que no tinc més temps, senyora presidenta, però en tot cas agrair als senyors intervinents les seves aportacions, que tindrem òbviament en compte i que són susceptibles de permetre'ns endegar un camí de discussió d'aquestes coses que vostès ens porten damunt de la taula, si hi ha una voluntat política per part del Govern que ho fem; si no, no serà possible.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Ara té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Popular, senyor Santi Rodríguez.

#### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Agrair-los també a tots vostès la seva compareixença i la seva intervenció. A nosaltres no ens ha descoflucat la seva intervenció, perquè entenem que quan el Govern presenta un projecte de llei, i en tot cas ens remuntem a l'origen de l'actual projecte de llei, que era una llei, l'òmnibus original, que contempla una sèrie de mesures de simplificació, millora, agilitat i promoció de l'activi-

tat econòmica, entenem que aquí hi ha la possibilitat d'introduir altres aspectes d'aquestes lleis, i també, per descomptat, d'altres lleis.

Difícilment en l'àmbit audiovisual tocarem altres lleis, no? Sí que en altres de les òmnibus parcials que han anat quedant hi havia la possibilitat de tocar altres lleis, però nosaltres entenem que dintre d'aquest marc..., no només ho entenem, sinó que hem explicat que dintre d'aquest marc nosaltres volfem fer altres consideracions, i una d'elles, el tema de la publicitat, i concretament el tema de la publicitat a la ràdio. I aquest matí llegia la disposició addicional, em sembla que és, ho ha citat el senyor Robert, llegia textualment la disposició addicional de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que dona un mandat pel que fa a la publicitat en els mitjans públics, i que ara fins i tot aquells que en el seu moment van donar suport a aquella llei, doncs, se'n desdiuen i diuen: «No, no, escolti'm, això no es toca i, per tant, això no ho movem, no?» Primera qüestió.

Segona qüestió. Em disculparan, però jo crec que no depèn tant del Govern que parlem d'aquests temes o no parlem d'aquests temes. El projecte de llei està en seu parlamentària, i en seu parlamentària els que tenim veu i vot som els grups parlamentaris, no el Govern. Per tant, en la mesura que hi hagi una majoria de grups parlamentaris que estiguin disposats a parlar d'altres qüestions que no siguin les que el Govern ha posat sobre la taula, en podrem parlar. I el nostre grup no està disposat que s'obri un debat sobre aquestes lleis audiovisuals que han costat molts anys que veiessin la llum, perquè s'allargui, s'allargui, i no arribi mai una solució definitiva, però sí que estem disposats a debatre determinades qüestions, determinades modificacions que creiem que pot ser oportú operar en aquest moment determinat.

Per què? Se n'ha citat alguna, a part del tema de la publicitat que ja hem esmentat. Se n'ha citat alguna per part de les ràdios privades, però també hi ha una realitat primera: les concessions de... –no, ràdios privades, no, de televisions de proximitat privades, no? Hi ha una realitat: la quantitat de concessions de TDT públiques que van quedar desertes, una; dos, les que tenen adjudicació i estan plegant; tres, les dificultats que ens acaben d'exposar per les quals passa el sector. Això fa evident que potser sí que és necessari que parlem de què fem amb la televisió digital de proximitat i que obrim la porta a aquesta..., que no em sembla malament la proposta que s'ha fet, aquesta possible cooperació publicoprivada. És a dir, aquells territoris en els quals no hi ha una adjudicació d'una televisió digital pública de proximitat, per què no hi pot haver una col·laboració amb una de privada, si hi ha la privada? Aquesta és..., i creiem que són elements que poden perfectament discutir-se i introduir-se en aquesta llei.

Una altra qüestió. Jo, des del meu punt de vista, ho he dit moltes vegades i ho repetiré les vegades que faci falta: jo, com a ponent que vaig ser de la Llei de la comunicació audiovisual del 2005, en el seu moment vaig reconèixer públicament –i així ho torno a fer ara i ho faré les vegades que faci falta– que se'ns va passar per alt la ràdio; que la ràdio i alguns aspectes sobre la

ràdio es van incorporar a deshora, quan ens en vam adonar, o algú ens va fer adonar que estàvem pensant més en la televisió segurament pels esdeveniments immediats que hi havien respecte a la televisió que no pas sobre la ràdio. Tornem-ho a reconèixer, això és cert. Ho arreglarem ara en aquesta llei? Jo crec que no, perquè això és un debat molt més llarg i molt més profund que no pas els «tempos» que hi ha d'alguna manera per a aquesta llei i els objectius que hi han fixats en aquesta llei.

Una altra qüestió que a mi em sembla absolutament rellevant, i sobretot per la part de les ràdios, perquè coincideixen, doncs, una part de ràdios públiques i l'Associació Catalana de Ràdios, no? I en aquest sentit nosaltres estem absolutament d'acord que cal diferenciar quin és el paper –i ho ha citat el representant de la Federació de Ràdios Locals, eh?–, quin és el paper de servei públic que han de fer les ràdios locals. I per això també cal que hi hagi una vigilància o un autocontrol de quin és el paper que fan les ràdios locals. Perquè una part molt important –no m'atreveixo a posar percentatges, eh?–, però una part molt important de les ràdios locals estan fent ràdio comercial. I això entenem que no és ni molt menys..., no forma part de les regles del joc, i que quan es parla del servei públic de radiodifusió la ràdio comercial no forma part d'aquest servei públic de radiodifusió. I ho dic perquè si tenen un sistema de finançament diferenciat, doble sistema de finançament, diferenciat del de les ràdios privades, les regles del joc no són les mateixes, i per tant, tampoc no ho poden ser des del punt de vista dels ingressos.

I acabo només amb una pregunta a tots els actors. Jo estava convençut que en el tema de les televisions, amb el pas de la televisió analògica a la televisió digital, el problema de les emissions pirates havia caigut d'una forma bastant important. Fins i tot m'he preocupat d'anar a la direcció general corresponent a veure com estaven els expedients i si hi havien gaires expedients oberts quant a emissions pirates de televisió digital, i la sensació i l'opinió que se m'ha donat és que no hi ha tant problema, que s'ha normalitzat una mica un cop hi ha hagut l'apagada analògica. M'alarmo el fet que em diguin que, efectivament, continua havent-hi problema. Trasllado la mateixa pregunta, que sé que és molt diferent, perquè els mitjans per engegar una ràdio, doncs, són –una ràdio senzilleta, casolana– molt diferents dels que fa falta per emetre en digital, però també li traslladaria la pregunta al sector de la ràdio.

Gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor portaveu. Té la paraula la senyora Laia Ortiz, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

#### Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. També agrair als compareixents, doncs, les seves explicacions i també la seva..., el de-

tall, no?, de les propostes que ens han fet a tots els grups parlamentaris, que, de ben segur, ens seran d'utilitat. És veritat que cadascuna, doncs, ocupava diferents continguts.

Pel que fa a l'Associació Catalana de Ràdios, que de fet fa pocs dies que van estar aquí al Parlament també explicant qüestions que coincidien molt amb les que vostè plantejava. Crec que és un debat recurrent en aquest Parlament, no?, sobre el model de finançament de les ràdios i televisions públiques, de si ha de ser..., del repartiment de la publicitat o no. També en reiterades ocasions el nostre grup parlamentari, doncs..., aposta perquè hi hagi un finançament també via publicitat dels mitjans públics, i més amb els temps que corren. Sabem que són temps difícils per als públics i per als privats, eh? És època, diguéssim, de dificultats econòmiques. Però fins i tot per al model de televisions públiques que nosaltres –i ràdios públiques– defensem, de qualitat, i que és bo que hi hagi una certa competència, perquè millora, crec, la qualitat de tots, de privats i de públics en aquest sentit. Però, bé, aquest crec que és un debat recurrent, i fins i tot s'escaparia del que són els continguts d'aquesta llei.

Jo crec que sí que podem fer un exercici tots els grups d'incorporar millores en la regulació audiovisual, però també és veritat que tenim un procés que ens constreny molt la capacitat d'actuació. És a dir, és veritat, la llei està aquí al Parlament, però ara tenim una regulació feta per consens, que va costar més de set anys d'elaboració, diguéssim, amb tot el sector, amb parlar amb experts, i segurament fer modificacions del calat que vostès plantegen com a mínim requeriria un mínim procés de diàleg també amb tots els actors, és a dir, no una qüestió de deu minuts, comparèixer aquí, i veure també quins avenços es fan i com ens adaptem també al segle XXI i a les condicions actuals també del sector audiovisual.

El problema que tenim actualment és que és una llei que ha anat molt directament a canviar els organismes reguladors, i nosaltres no estem d'acord ni amb com s'ha fet ni les formes, perquè tampoc ens permet abordar-ho amb el diàleg, amb la participació corresponent de tots els actors, però també que no avança precisament amb la pluralitat i millora de la qualitat, sinó una involució en aquest sentit. Per això ens hem acotat molt en els continguts aquests. I els perills que suposa que un tràmit que s'ha volgut tramitar per la majoria parlamentària amb urgència, doncs, no permet totes les garanties també de participació d'aquests sectors.

Vostès plantejaven altres qüestions que a nosaltres també ens preocupen. Jo comparteixo que hi ha una visió molt televisiva, diguéssim, de la regulació actual. Fins i tot en les memòries que planteja el CAC anualment, no?, les dificultats fins i tot quan ens parlen de ràdios, no?, queden molt més en un segon terme. I en això jo crec que sí que s'haurien d'introduir-hi canvis.

Sobre el tema de la legislació local, les exigències de la regulació actual i després les dificultats en temps de crisi. Sí que és veritat que aquí cal apostar per la mancomunació i la unificació de molts ajuntaments

o diferents territoris per apostar per un servei, diguéssim, de qualitat. I també mirar aquells obstacles que avui la realitat econòmica i la realitat del sector, doncs, fan que s'hagin de canviar.

Una altra qüestió que n'han parlat en diferents intervencions: el tema de les ràdios il·legals, no? A nosaltres també ens preocupa. Una de les coses que sempre hem plantejat és que cal i està pendent una regulació per una part de les ràdios comunitàries i el tercer sector, perquè això també ajudaria a clarificar i a tenir més instruments de control del que anomenem «ràdios pirates» i «ràdios il·legals». Però, per altra banda, una de les coses que ens ha preocupat també en el sector televisiu és que quan hi han hagut expedients per part del mateix CAC de televisions que no estaven complint amb les seves obligacions pel que fa a la concessió del mateix dúplex, reiteradament, no?, es fa la notificació i no hi han mecanismes de sancions per l'incompliment de les condicions d'adjudicació. I jo crec que això hauria de passar tant amb ràdios, que era un problema evident, però que també passa en el sector de televisió.

I bàsicament jo crec que en el procés podem introduir qüestions, però també tinguin en compte això, el procés parlamentari que estem fent, amb una llei que va a modificar el nombre de..., com són els organismes reguladors actuals, i que no ha volgut entrar en el fons. I el punt de vista del nostre grup és que, en un debat a fons sobre el sector audiovisual, caldria un procés més participatiu i més inclusiu, diguéssim, pel que fa al debat.

#### **La presidenta**

Moltes gràcies, senyora portaveu. Té la paraula la senyora honorable Anna Simó, portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya.

#### **Anna Simó i Castelló**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Una salutació a tots, alguns ben trobats, els altres acabats de trobar, com qui diu, després de pocs dies també de fer una compareixença molt aprofundida, molt extensa. I el que no voldria és repetir-me d'algunes de les qüestions que s'hagin pogut plantejar, de manera que la primera qüestió que vull expressar sobre aquest debat d'un aprofundiment en els canvis que es puguin plantejar, que s'han plantejat ara, en els dos projectes de llei que s'han portat des del Govern, sí o no, per abordar entre d'altres les qüestions que vostès han plantejat...

Des del nostre punt de vista, des del Grup Parlamentari d'Esquerra, considerem que ja que es modifiquen lleis, i a més a més s'ha fet amb molta –molta– pressa, aquesta modificació legislativa, doncs, nosaltres pensem que és bo de poder aprofitar per modificar aquelles qüestions que puguin ser de sentit comú, que s'han demanat ara i que n'hi han hagut de molt –molt– específiques i de molt concretes, o que els grups parlamentaris considerem d'interès o necessàries. Això, òbviament, clar, també en funció de la voluntat de re-

cerca de consens del grup o dels grups que donen suport al Govern sobre les modificacions presentades pel mateix Govern. També està en funció de quina és la voluntat de consens i d'obertura, i de poder frenar una mica les urgències i dir, aprofitem ara que hem obert la caixa i no la tanquem de cop, i per tant, mirem quines qüestions derivades de la situació actual de crisi econòmica, o de la posada en marxa d'una aplicació que es veu que es podria fer millor del que es fa, dels buits que pugui haver-hi, com abans es deia en alguns àmbits. Aprofitem per fer-ho? Per part nostra pensem que sí.

De manera que, per una banda, celebrem els que, com el senyor Cano, han portat un detall d'aquelles modificacions que es podrien fer, i també demanem que, si tenen una idea prou clara –que no dubto que és així– d'aquelles modificacions legislatives en els articles que es podrien fer, estaria molt bé, no pas per estalviar-nos feina, sinó per precisament aprofitar el temps de tenir-les molt més concretades, doncs, que ens les fessin arribar per estudiar-les en la seva literalitat.

Òbviament, rellegirem a més a més les transcripcions i segur que podem posar-nos en contacte amb vostès amb posterioritat per tal de poder tractar temes concrets, tot i que ja els diem que el temps és tan just per poder presentar esmenes a l'articulat, atès el tràmit d'urgència a què ha estat sotmès aquest projecte de llei, doncs, que, en fi, esperem poder tenir temps per fer-ho i no sostreure'ns també d'aquest treball conjunt que hauríem de tenir més enllà de les compareixences, no?

I una última qüestió i pregunta, que no sé si és extemporània o no, en funció del que vostès ja han plantejat, però jo la llanço; és molt genèrica, eh? Atès que tenim un projecte de llei i és molt concret, amb unes modificacions molt concretes, tant pel que fa al CAC com pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, ens agradaria saber si la reforma tal com està formulada presenta al seu criteri una regressió o no sobre la situació actual d'allò que es modifica en el projecte de llei del Govern. Si creuen que és una qüestió sobre la qual vostès poden opinar, ens agradaria molt de saber-ho; si creuen que és una qüestió que vostès no tenen per què opinar, doncs, no passa absolutament res i els agraïm la seva atenció.

I de qualsevol manera, com els deia, moltes gràcies per les seves compareixences, pel seu temps i per la documentació, que estic convençuda que ens faran arribar, si escau.

#### **La presidenta**

Moltes gràcies, senyora portaveu. Ara té la paraula el senyor Santi Vila, com a portaveu de Convergència i Unió.

#### **Santi Vila i Vicente**

Sí, moltes gràcies, honorable presidenta. En primer lloc, prenc la paraula per agrair les intervencions dels compareixents, unes intervencions que jo crec que tots estarem d'acord que trenquen amb la tendència

de tot el dia, perquè especialment durant aquest matí hem tingut ocasió d'escollir, tant en el món acadèmic com en els sectors professionals i sindicals que ens han acompanyat, precisament el que era esperable d'aquests sectors: la preocupació sobretot pels mitjans audiovisuals públics, no? Amb tota la lògica que hi ha al darrere i amb tota la predisposició i complicitat que inevitablement, jo crec que és lògic, troben en aquesta cambra quan ens parlen del servei públic i del servei públic gestionat per i des de l'Administració.

Els problemes que ens han plantejat al matí tenien a veure amb un seguit de coses, i vostès, doncs, jo crec que ens han revisat radicalment l'agenda de preocupacions, perquè la seva perspectiva és una altra. Fins a quin punt em trobo còmplice amb l'agenda del que els preocupa, en la mesura que també sóc alcalde i conec les dificultats doncs de tirar endavant, l'endemà d'entrada en vigor de la Llei de comunicació audiovisual, tot el que és el desplegament de la TDT, i amb les dificultats que tenen, pràctiques, reals, efectives, amb un excés de regulació, doncs, que, com han explicat molt bé, els bloqueja, tant per la imposició contínua de continguts propis com per les limitacions en matèria de publicitat, com s'ha assenyalat, especialment en els períodes electorals, amb un joc d'equiparacions amb mitjans que no tenen res a veure amb el que són els mitjans de proximitat.

Això és així, però no és menys veritat que el projecte de llei que es tracta en aquesta comissió, la ponència que està en aquests moments organitzada per tractar el projecte de llei que ha entrat en comissió, respon a una voluntat del Govern de senzillament aplicar alguns correctius amb el propòsit i amb el valor de l'austeritat, de la simplificació, de la major eficiència. Fixin-se que, als ulls d'alguns dels grups parlamentaris que els han interpellat, si alguna cosa en aquests moments es planteja és que el Govern pugui ser sospitós de revisar el model, o de posar en risc el model, o de posar en qüestió el model. Justament nosaltres estem convençuts que això no és així, i que, per tant, l'únic que es fa en aquestes modificacions legislatives, en aquesta llei òmnibus, l'únic que en justifica la urgència és que el que es fa és molt poc.

Senzillament, doncs, es fan un parell de decisions correctives d'austeritat i de simplificació en els òrgans directors. Aquí fixi's que aflora la discrepància interpretativa entre alguns grups de la cambra que estan convençuts que en aquesta reforma podria haver-hi una posada en risc del model i els qui justament estem convençuts que no és així i que, per tant, senzillament estem reduint els membres del Consell Audiovisual de Catalunya, no la seva funció, no el seu interès públic, no la seva vàlua com a instrument de control, o els que també estem simplificant i reduint el nombre de membres en el consell de govern de la corporació.

El que no podem fer, però, és justament capgirar l'argument, posar-lo al revés, i per una banda queixar-nos, com sembla que s'ha plantejat en algun moment, que fem un tràmit d'urgència i alhora voler obrir, com es deia, el meló i anar a revisar tot el model, eh? Jo crec que les esmenes que fins i tot verbalitzen vostès, que segurament en molts casos són urgents, si volem fer

viable el model de proximitat, tant televisiu com de la ràdio, hauran de ser estudiades, em consta que el Govern les coneix, em consta que ja tots les coneixem i que, per tant, veiem que no ens ha acabat de funcionar bé això, que especialment la crisi ha posat en evidència que no ens funcionava, però jo crec sincerament que ens equivocariem si això ho incloguéssim en el marc de l'òmnibus; això sí que faria difícilment justificable el tràmit d'urgència que estem duent a terme i el convenciment que tenim alguns que no estem revisant el model, i que, per tant, això no requereix una reflexió especialment dilatada en el temps, perquè el que s'espera de nosaltres, el que s'espera en aquest cas de l'activitat parlamentària, és que no posem traves al propòsit del Govern de simplificar, al propòsit del Govern d'aplicar mesures d'austeritat, eh?

I per tant, el que no podem fer els diputats és embarassar-nos en un debat de revisió de model que, com s'explicava fa un moment, quan es va obrir, va suposar set anys de càstig, eh? Per tant, no és que no ens sentim còmplices del que plantegen; senzillament diem: «Escoltin, ara estem ocupats en una altra qüestió.» I en tot cas, el projecte de llei que ens va entrar el Govern ens planteja que ataquem tres aspectes molt puntuals, i aquí estem, no? I aquí veurem si som capaços de tenir major o menor complicitat, però subratllant que la major o menor complicitat en aquest projecte es pot assumir perquè no va a la major, que és la revisió del model, perquè el model té el consens suficient, que s'ha bastit amb molts anys.

Per tant, jo només els puc agrair, doncs, les intervencions que han fet. Els pregaríem que ens les fessin arribar, perquè segurament serà inevitable la reforma de les lleis que vostès han assenyalat –serà inevitable. Puc arribar a convenir que serà urgent, però no ens correspon a nosaltres fer aquest viratge en el que és el propòsit de l'òmnibus vinculat a la modificació puntual dels òrgans de govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara, per a un torn breu, té la paraula el secretari general de l'Associació Catalana de Ràdio, el senyor Francesc Robert.

#### Francesc Robert i Agell

Molt bé. En principi, hi havia dues preguntes obertes. Jo em limitaré, en tot cas, a mirar de contestar-les. Pel que fa a les il·legals, i que afecten també el sector de la ràdio privada, hem tingut una acció administrativa en el cas de Catalunya, jo crec que no s'ha donat en cap altre lloc de l'Estat, que ha arribat en determinats moments a obrir expedients a multitud d'emissores il·legals, però la realitat dels fets ha demostrat que tenen millors advocats els il·legals que no pas l'Administració. Em sap greu dir-ho així, però la realitat dels fets acaba conclouent que hi ha múltiples maneres de saltar-se la normativa. Aleshores, diguem-ne, per elevació, fins que no passi com a França, que això no és una pura falta administrativa, sinó que estem parlant

d'un delictes, diguem-ne, continuarem jugant a aquest joc del gat i la rata, tenint completament brut el dial i, a més a més, ple de competència deslleial.

Pel que fa a la pregunta de la senyora Simó sobre si hi ha regressió en aspectes regulats, jo simplement, des del punt de vista de l'Associació Catalana de Ràdio, és a dir, nosaltres el titular de reducció de la burocràcia administrativa evidentment que el fem nostre. Tant és així que una de les coses que hem demanat nosaltres en el marc d'aquest procés de regulació és que es produeixi en allò que ens afecta a nosaltres perquè en definitiva considerem que es genera un cost innecessari en el cas concret de les nostres empreses.

I finalment, una simple observació, tot i que no és una pregunta, per nosaltres no és una bona notícia que no es puguin atendre algunes de les consideracions que hem fet al llarg d'aquesta ponència.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Manel Ramon, de l'Associació de Ràdios Locals de Catalunya.

#### Manel Ramon Ferré

Gràcies, senyora presidenta. En resposta a la pregunta que ha deixat a l'aire el diputat del Partit Popular respecte a les emissores municipals que no compleixen, jo li ensenyava el llibre blanc, perquè precisament aquí estan aquells paràmetres que qualsevol emissora municipal, una vegada aconseguida la llicència per part de l'ajuntament i posada en funcionament, ha de complir fil per randa per tal de poder emetre. Això seria una condició *sine qua non*, perquè, si no, ens trobem amb el que parlava vostè mateix: emissores que després són difícils de mantindre econòmicament, quant a personal, es dediquen a fer ràdio fórmula, que no és la seva finalitat. Per a això ja està la ràdio privada. Nosaltres hem de ser la imatge de la nostra ciutat, la informació de la nostra... I quan parlo de la ciutat parlo de proximitat màxima, és a dir, de la nostra ciutat; jo no parlo ni de comarca ni parlo de territori, parlo de la nostra ciutat. Com més propers som, més audiència tenim i més necessaris ens fem. Això, pel que vostè em preguntava, el llibre blanc crec que s'hauria d'aplicar, que per això crec que es va fer.

Quant al senyor diputat de Convergència i Unió, que ens ha esmenat una mica la plana dient: «No han vingut aquí vostès per a això, han vingut per a una altra cosa», doncs, té tota la raó del món, però ja que hi venim, aprofitem per abocar el carro, que diem a la meua terra, no?

En definitiva, jo el que sí que li volia dir és que, igual que el senyor Robert, tot allò que significa redimensionar aquells organismes de l'Administració que tenen una finalitat per a molts encara desconeguda en molts de paràmetres, doncs, ja em sembla bé.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Frederic Cano, de l'Associació de Mitjans de Proximitat - Televisions Digitals Independents.

#### Frederic Cano Campos

Gràcies. A veure, jo, en principi, voldria contestar al senyor Santi Rodríguez quant al tema de les emissores il·legals. Evidentment, tots pensàvem que quan entrés la TDT aquest tema desapareixeria, però no és cert. Ens hem portat tots una sorpresa que les televisions il·legals segueixen existint, amb la TDT i abans amb l'analògic. Per tant, només cal aquí, a Barcelona mateix, fer un zàping amb una antena a tota banda per veure que hi han telebotigues, tarot, bé, de televisions il·legals. Això encara continua sent, i per això nosaltres hem fet una sèrie de propostes molt directament dintre d'aquesta modificació d'articles perquè a veure si d'alguna manera aquest tema, d'una vegada per totes, es pot resoldre. Per tant, n'hi han encara moltes, no?

Quant a la pregunta que feia l'Anna Simó, a veure, nosaltres quant al tema de les modificacions que parlen del tema del CAC estem d'acord amb ell que el que afecta la reducció de la burocràcia, sí; a la reducció de la despesa, també, però també volem dir que el que no voldríem és que afectés això la pluralitat; sempre que sigui una reducció de despesa i una reducció de burocràcia, doncs, ens sembla molt correcte.

I, quant al senyor Santi Vila, a mi em sembla bé que es facin unes modificacions puntuals, perquè potser no és el moment d'abordar tots aquests problemes que tenim al sector, eh?, però insisteixo que la nostra proposta va directament als punts que es volen canviar i crec que resolen tota una sèrie de qüestions, sobretot amb les emissores il·legals, que demanem que tingueu en compte, perquè, és a dir, són propostes directament en aquests punts que es volen canviar.

Gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té vostè la paraula.

#### Fèlix Noguera Carrillo

Molt bé. En resposta o com a comentari a la diputada d'Iniciativa, nosaltres no defensem un canvi de model, o en tot cas la meua intervenció no ha anat en aquest sentit, sinó una adequació o una proporcionalitat entre, diguem-ne, el model i la realitat del sector, eh? I per tant, el que busquem és un equilibri en aquest sentit, no?

Quant al tema de les pirates, senyor diputat de..., o parlamentari del Partit Popular, en la demarcació en què la meua empresa està concessionada hi ha una televisió que emet com a pirata amb la mosca de l'ajuntament..., d'un ajuntament de la demarcació, eh? Per tant, no només n'hi han que fan telebotigues, sinó que n'hi ha que fan continguts d'àmbit, diguem-ne..., o

de servei públic, però com a pirates i emparades per ajuntaments, eh? I, bé, aquest era el comentari que volia fer.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Senyors portaveus, volen fer algun comentari? *(Pausa.)*

Doncs, moltes gràcies. Res és balder, eh? No pateixin que aquí, al Parlament, res és balder, eh? Ara, ja els ho han dit els senyors diputats, el tràmit és un tràmit d'urgència, per tant, la via amb què vostès es relacionen a partir d'ara amb els senyors i senyores diputades és la via ordinària. Ara..., no sé quants dies hi ha, però pocs dies, no? Es pot demanar pròrroga, però, vaja, estem parlant de quinze dies màxim, diríem, no? Estem parlant d'això, eh?, no estem parlant d'altra qüestió. Per tant, ara vostès si són capaços d'enviar la major concreció possible, amb independència d'obrir altres debats. Però aquest és el tràmit que tenim avui, via parlamentària. Un cop esgotades demà les compareixences parlamentàries... Facin-ho arribar als diputats o a la Mesa, és igual, i ja els ho farem arribar. Moltes gràcies.

Cinc minuts, eh?, però cinc minuts només, per acomiadar i per saludar els nous ponents de les últimes compareixences d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.

#### La presidenta

Reprenem la sessió. Benvinguts.

Vostès saben que avui hem començat tot un seguit de compareixences, fruit que ho van acordar els grups parlamentaris, amb relació a la modificació de diferents lleis de comunicació audiovisual d'un projecte de llei de modificació postlleis òmnibus, per dir-ho així, del Govern.

Al matí, a primera hora, ha vingut l'acadèmia, els degans; posteriorment, el professionalisme amb dues mirades, la mirada des col·legis professionals i la mirada dels Sindicat de Periodistes i dels comitès professionals i comitès d'empresa, diguem-ne, de la ràdio i televisió pública. A primera hora de la tarda han vingut l'Associació de Teleespectadors. Ara acaben de marxar..., la compareixença, diríem, de les patronals en fórmules associatives, de la pública i la privada. I ara vostès, podríem dir els productors, per entendre'ns, eh?, amb diferents aspectes ben diversos entre vostès.

La dinàmica em sembla que ja la coneixen. Vostès tenen deu minuts per presentar la seva opinió amb relació a les modificacions que proposa el Govern que ara inicien el tràmit parlamentari. Posteriorment, els diferents portaveus dels grups parlamentaris intervindran per fer-los comentaris, observacions o preguntes. I després tenen un darrer torn vostès de contesta, ja que aquesta no és una sessió de control al Govern,

sinó d'escolta, eh?, que és l'important, el que es fa prèviament sempre dels debats de les lleis.

#### Compareixença

de Xavier Atance, president de Productors Audiovisuais de Catalunya, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00160/09)

Sense més preàmbuls, té la paraula el senyor Xavier Atance, president –ho dic bé?, sí? *(veus de fons)*– de Productors Audiovisuais de Catalunya.

Perdoni, un tema logístic, això s'enregistra, queda publicat, i això no treu, per descomptat, que si vostès fan arribar qualsevol altra qüestió en via format electrònic serà repartida posteriorment, eh?, però el que vostès diguin queda enregistrat en el Parlament.

Xavier Atance Yagüe (president de Productors Audiovisuais de Catalunya)

Bé, en primer lloc, com sempre, voldríem, en el meu cas voldria agrair la invitació del Parlament per aquesta compareixença i poder així manifestar realment la nostra opinió més sincera, la del sector audiovisual, davant d'aquests canvis que es proposen.

La veritat és que des que se'm va comunicar aquesta compareixença no he fet una altra cosa que llegir i rellegir les diferents lleis i el decret de modificació per intentar entendre de què podia parlar durant deu minuts, tenint en compte que els canvis jo penso que són d'una naturalesa inicialment que vénen a canviar el model, el model organitzatiu, i intentar fer una reducció de la despesa, que crec que és el més, en aquest cas, principal d'aquests canvis.

Home, precisament en aquest moment en què ja quan te l'heves al dematí els mitjans de comunicació ja utilitzen dues paraules clau que són «retallada» i «crisi», crec que nosaltres com a sector també entenem aquesta necessitat de retallar la despesa pública, i en això estem totalment d'acord, sempre que jo crec que al nostre cervell, de forma inconscient, quan sentim aquesta paraula, se'ns obre una alerta que diu: vigilem, perquè hem de retallar, però hem de mantindre la qualitat i el servei, que és penso que el principal.

Home, com també part d'un sector, que és l'audiovisual, englobat també en el que és la indústria cultural, a nosaltres també ens preocupa molt i, bé, han de permetre que faci una falca institucional de sector, que realment nosaltres, des d'aquesta part de la indústria cultural, portem ja més de dos anys amb retallades constants i més tenint en compte que el nostre..., que el pressupost de cultura no sobrepassa l'1 per cent del pressupost de la Generalitat. Aleshores, és un tema que ens preocupa, bé, perquè en aquests moments jo crec que el ciutadà de peu té una sensació que la cultura és prescindible. I ens preocupa que d'aquesta informació d'aquestes dades del PIB que representa el nostre sector i de la quantitat

de famílies que viuen d'aquesta indústria cultural no hi hagi aquesta imatge al país.

Però, bé, no hem vingut a parlar d'això, hem vingut..., el motiu de la compareixença és realment parlar dels punts que es proposen com a canvis. Nosaltres hi ha una cosa que pensem que és important, que evidentment estem d'acord que hi ha d'haver una reducció, parlant ja dels consellers que formen part de la corporació i del CAC. Sí, pot haver-hi una reducció d'aquests consellers, però sí que ens agradaria que fos menor. Pensem que la pluralitat de la nostra societat ha d'estar present fins i tot en aquests consellers. Passar, en el cas de la corporació, de dotze a cinc considerem que és excessivament dràstic, trobem que seria més plural que aquest organisme tinguéssim una miqueta més de pluralitat.

Ara bé, si el tema és economitjar, creiem que una de les coses que es podria plantejar és una reducció significativa potser dels honoraris que aquests consellers han de percebre. Penso que podria ser una raó per poder augmentar i mantindre..., creiem que un nombre adequat seria set, en lloc d'aquesta reducció a cinc, no?

També en el cas del consell assessor, la funció del qual és la d'aportar la seva experiència i visió per a enfortir els continguts i la programació dels mitjans audiovisuals dependents de la corporació, hauria de poder estar format també per un màxim possible de veus més àmplies, de veus representatives també d'aquesta pluralitat de la societat. És a dir, sabem que possiblement és difícil seure en una taula vint-i-vuit consellers assessors en aquests moments, però també, bé, a nosaltres, particularment, ens sembla que hauríem de buscar una fórmula que pogués permetre una veu més àmplia.

Aquests són per mi els dos eixos fonamentals dels canvis. Jo, nosaltres entenem que canviar l'òrgan de govern, eliminar la figura del director general, que a més des de fa ja un temps aquesta figura hi és, però d'aquella manera, bé, ens sembla oportú. És a dir, crec que aquesta política, aprofitant la paraula «crisi», d'intentar gestionar millor les nostres institucions, els nostres organismes, penso que és bo i que tothom, crec, pot estar-hi molt d'acord, no?

Ara bé, hi ha un punt que sí que a nosaltres ens pot preocupar, i és escollir els consellers. És a dir, creiem que una part important de l'essència que hi hagi a aquests òrgans, tant al CAC com a la corporació, denominats consellers..., han de ser realment persones amb uns mèrits professionals realment rellevants. És a dir, crec que aquest esperit que tenia inicialment la llei s'ha de mantindre costi el que costi. Per què? M'han de permetre que llanci aquí una certa petita crítica com a sector, perquè veiem els consellers de la corporació i els consellers del CAC moltes vegades molt lluny del nostre sector.

És a dir, pensem que han de ser persones més properes, hi ha d'haver un debat constant, han de sentir les nostres veus, les nostres veus no estan només sempre per influir, però sí per opinar amb l'experiència que tenim d'un treball fet a diari, d'un sector que té una renovació tecnològica constant, un sec-

tor que en aquests moments té un debat permanent i, com dic, un sector que no coneix en aquests moments ni quantes persones realment treballen al voltant del nostre sector. Sabem coses. Jo crec que en el cas del CAC..., em sorprèn que fa dos anys s'iniciés un treball d'intent d'entendre, diguem-ne..., fer una radiografia, millor dit, del nostre sector quant a la part industrial, inclús en la part aquesta de dir, bé, de l'eficàcia, i de cop no en tinguéssim més notícies, no? Per mi és molt important que, si es modifica, es mantingui sobretot aquest esperit.

Ja quasi diria que per acabar, una reducció, sí, potser no tan dràstica. Si es tracta d'eliminar les dietes del consell assessor, jo crec que per nosaltres és un privilegi formar part d'un consell assessor, és a dir que podríem renunciar a aquestes dietes, si amb això guanyem en pluralitat, que en lloc de vint-i-una persones, que entenem que possiblement són massa, i potser el temps demostra que s'han de reconduir coses, però també no arribar al punt proposat per aquesta modificació, tant al comitè assessor com als consellers de la corporació.

Aquesta és la nostra opinió sincera, i jo crec que pràctica també. No hi ha cap objecció a les modificacions d'estalvi, però sí a intentar matisar molt el sentit que l'esperit de la llei tenia inicialment.

Si hi ha una cosa important..., i ja per acabar, i com a productor, hi ha un model de televisió que és la televisió pública, la que tots coneixem, la que forma part de la corporació, la que regula aquests òrgans, que és una enveja a la resta de l'Estat. És a dir, nosaltres, com a productors, creiem que és un model que és respectat a la resta de l'Estat, com he dit, i que se poden fer canvis, però a mi de petit ja m'ensenyaven que no toquis molt allò que funciona, i avui en dia la nostra sobretot televisió, que és del que jo puc parlar, més que de la ràdio, no només té bons professionals, no només fan programes de risc, no només fins i tot fan canals nous, canals sense pressupost, sinó que, a més a més, en allò que compta, que és el baròmetre de l'audiència, té bones audiències. No toquem massa segons quines coses, els continguts, etcètera, però és que en aquests moments realment tenim una televisió que és l'enveja de tot l'Estat.

I ja, per acabar, això. I gràcies de nou per la vostra paciència escoltant aquesta breu intervenció, que és breu, eh?

**La presidenta**

Moltes gràcies.

### Compareixença

de Jaume Ferrús, president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00161/09)

Té la paraula el senyor Jaume Ferrús, president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya.

**Jaume Ferrús i Estopà** (president de l'Associació de Productors Independents de Catalunya)

Bona tarda, senyores i senyors diputats. També, òbviament, em repetiré, doncs, en agrair l'oportunitat que ens donen de manifestar la nostra opinió a través d'aquesta llei que s'està tramitant per canviar les lleis que afecten l'àmbit audiovisual, i espero que aquesta aportació els sigui d'utilitat.

Bé, jo comparteixo plenament també el fet que eliminar un nivell dins de l'estructura de la corporació substituint les funcions..., eliminant el director general i, per tant, afegint les seves funcions executives a la presidència és un gran encert, això alleugereix i compleix perfectament els objectius que es marca en els seus propòsits aquesta llei, al modificar-ho, i per tant, doncs, res més a dir en aquest aspecte, no?

Quant al mateix consell, obvio el CAC, perquè crec que és una qüestió que m'ha semblat, o potser per desconeixement o per la seva brevetat, doncs..., de passada, el nombre de membres, doncs, em sembla correcte, no?, no tinc res a dir i a afegir, però en canvi en el Consell de la Corporació de Mitjans Audiovisuals jo, doncs, aquí crec que m'atreviré a fer algunes propostes que crec que millorarien la seva eficàcia i la seva eficiència i fins i tot el seu cost respecte al que està previst en la llei.

En principi, jo proposaria eliminar la dedicació exclusiva que s'exigeix als membres del consell, no només perquè..., simplement que no sigui exclusiva, sinó que la seva dedicació sigui de l'ordre del 25 per cent d'una dedicació laboral plena. Crec que amb això n'hi ha prou, acostant-nos més a les funcions que fan uns membres d'un consell d'administració. És a dir, dedicar una reunió mensual, no setmanal, i dedicar, doncs..., per tant, això, un 25 per cent vol dir una setmana del mes per fer estudis, analitzar, i els estudis els han de fer sobretot a requeriment dels mateixos consellers els serveis d'estudis que ja tenen les empreses, o que té la mateixa corporació. Per tant, aquí reduiria..., jo no els abaixaria els sou, els reduiria la dedicació i, en conseqüència, el cost també, no? Però..., i que no fos dedicació exclusiva.

Jo crec que això donaria més capacitat a triar candidats que realment responguessin d'una forma molt clara al que s'està..., el que diu la llei, que siguin de reconegut prestigi i solvència professional i trajectòria i totes aquestes qüestions que ja marca la llei. Si no exigim dedicació exclusiva, crec que aconseguim més poder triar amb molta més eficàcia. Aquest és el primer punt. Aquesta mesura, a part de contribuir tam-

bé, doncs, diguem-ne, a un funcionament que jo crec més correcte, amb reunions, ja dic, mensuals en lloc de setmanals, doncs, també evidentment significaria un estalvi.

Instituiria una comissió executiva, que aquesta sí que es reuniria setmanalment, formada pel president i els directius de la corporació, d'unes dotze persones, els directors, els directors financeres i el director, seria un grup que realment fes un seguiment de proximitat de tota l'activitat, i aquesta sí que es reuneixi setmanalment, i no crec que això hagi de ser una funció del consell de govern, doncs, fer aquest detall de seguiment.

Per altra banda, ampliaria de cinc a set els membres. Crec que tenint en compte l'ampli abast de les activitats que ja tenen avui dia les empreses de la corporació, i tenint en compte que s'ha de tenir professionals que tinguin coneixements i capacitats cada vegada amb un ampli àmbit d'accions, doncs, jo crec que cinc és una reducció excessiva, eh? Crec que és important que entre tots els membres del consell d'administració aportin un coneixement agregat suficient pel que dic que cada vegada són més àmplies les necessitats de coneixement per fer aquelles funcions d'aconsejar, com el seu nom diu, el consell de govern aconsellar, doncs, la presidència, que és executiva, que executi els plans i ajudar-la a configurar-los.

I finalment, com a proposta final, crec que a la llei hi falta, en aquesta llei de modificació falta indicar que..., a part dels requeriments dels atributs qualitatius de les persones que s'han de seleccionar, no es fa cap menció al seu coneixement del sector audiovisual, es parla d'administració d'empreses, de màrqueting, no sé quines altres coses, i de gestió, i de gestió pública i privada, i en cap moment es fa cap menció..., que crec que un dels criteris per avaluar els candidats de la forma més adequada també ha de ser aquest, una menció al seu coneixement del sector audiovisual.

I això és tot respecte al consell de govern. Respecte al consell assessor, em sembla bé dotze, jo concretaria ja en lloc de deixar-ho indeterminat d'on són, jo ja ho faria més tancat i proposaria que n'hi hagués tres de l'entorn professional i productors, per exemple, tres que fossin dels consumidors, per tant, en el fons és qui fa els programes, qui els difon i els agrega i a on van, i després el que és més..., una altra cosa fonamental és que tots aquests continguts s'han d'impregnar d'un entorn cultural i, per tant, en posaria sis dels diferents àmbits que configuren tot l'espai, tot l'entorn cultural del país.

I res més, això és tot per la meva part.

Gràcies.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

### Compareixença

de Ramon Colom, president de Barcelona Audiovisual, amb relació al Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00162/09)

Té la paraula el senyor Ramon Colom, president de Barcelona Audiovisual.

**Ramon Colom Esmatges** (president de Barcelona Audiovisual)

Moltes gràcies. Intentaré no repetir algunes de les coses que s'han dit ja fins ara. En qualsevol cas, primer de tot, agrair la invitació, encara que nosaltres, Barcelona Audiovisual, ens trobem una mica estranys donant l'opinió aquí sobre l'organització de la presidència i del consell de govern de la corporació, quan en altres coses tampoc se'ns demana el parer, però intentarem donar la nostra opinió.

Nosaltres, Barcelona Audiovisual, hi torno a insistir, trobem que en el canvi de llei també hi ha un canvi de model. Aquí vàrem passar d'un estatut on hi havia una presidència, una direcció general executiva, a una llei, que es va fer fa massa poc temps, on hi havia una voluntat de coparticipar en la gestió i unes responsabilitats compartides, que és un model evidentment complex. Tot això, amb el canvi de la llei, es tira una altra vegada enrere i tornem a estar amb una presidència executiva, amb una direcció de la ràdio i de la televisió executiva i es redueix l'òrgan de govern.

Han de ser cinc, han de ser set? Pensem, i aquesta és la gran discussió de sempre, que les qüestions no estan tant en funció de la llei que es pugui fer com de les persones que hi vagin. Però jo no diré també que els professionals són les persones..., quan es diu de reconeguda trajectòria professional, sempre, moltes vegades, algunes d'aquestes persones pensen que han de ser o periodistes, o presentadors, o guionistes de televisió. Conec professionals que posats a fer aquesta feina ho han fet horrorosament malament, tant a la televisió pública estatal com aquí, i en canvi conec persones de perfil polític, amb experiència, per haver estat al CAC o en alguns altres òrgans, que han pogut donar una resposta satisfactòria, en el sentit de ser conseller, en el sentit de poder aconsellar, de poder inspirar. Per tant, depèn de les persones que es triïn.

Una de les qüestions que també ha saltat en el canvi de llei és la possible candidatura pública del que era el director general i que ara ha de ser el president executiu, és el model BBC, el model que tantes vegades es parla i que després ens agrada segons per uns motius, però no som capaços de portar-lo fins a aquí.

Quin és el problema de si les persones fallen? Si les persones fallen, hi ha un coixí que és el nombre de consellers. Si reduïm el nombre de consellers i les persones fallen, les cinc persones aquestes previstes com a membres d'aquest consell són escasses per poder fer aquesta tasca de coixí de la presidència hiperexecutiva que es planteja en la llei. Torno a dir una altra vegada que nosaltres donem aquesta opinió perquè vostès ens l'han preguntada, i en canvi hi han altres

coses que no se'ns han consultat, ni se'ns consulta, ni se'ns diu.

Una cosa que sí voldria posar de manifest, una mica en la línia que diu el senyor Atance, que és que no tan sols TV3 és la millor cadena de televisió de l'Estat, sinó que jo diria que les televisions públiques que es fan a Catalunya, tant TV3 com, en el cas de Barcelona, Barcelona Televisió, són les millors que es fan a tot l'Estat espanyol, a tot Espanya, i jo diria que fins i tot de les millors del sud d'Europa. Per tant, si funcionen, anem amb compte. Moltes vegades nosaltres els escoltem en els seus pronunciaments amb la voluntat de reduir, renunciar a una part de l'oferta. Es diu que set cadenes són massa, que se n'haurien de fer dues. Per què dues, no una o quatre?

Hi han coses que estan sense establir, per exemple, una de les qüestions que nosaltres hem pogut comprovar és que la televisió de Catalunya, sent la millor televisió, és una televisió que es queda reduïda pràcticament o estrictament dins del que és Catalunya. No surt fora, i aquest és un dels problemes que a vegades s'han produït des de la perspectiva de comunicació amb la resta de pobles, de comunitats que conformen l'Estat espanyol.

Podríem dir també una altra qüestió: si és per qüestió econòmica, la reducció dels consellers no ens traurà de pobres, sinó que la solució en aquesta història pot estar en uns altres punts i en unes altres reorganitzacions de l'estructura de la corporació catalana.

A mi m'agradaria també un últim apunt: moltes vegades parlem de professionals, volem els millors professionals i han de ser professionals. Jo sento dir, d'una banda per l'experiència, d'altra banda per la visió de les coses, que aquests professionals que han d'estar en el consell de govern, en l'òrgan de govern de la corporació catalana han de tenir una visió política que va més enllà del que és estrictament la ràdio i la televisió. La televisió i la ràdio donen feina, evidentment, als seus professionals, però no únicament als seus professionals, hi han moltes empreses que treballen amb la corporació i necessiten continuar treballant, i la seva visió ha de tenir en compte també aquest perfil i aquesta tasca.

Però, a més a més, hi ha una altra qüestió important, que són els beneficis socials derivats de les tasques encomanades a Televisió de Catalunya. Si som on són en aquests moments probablement una part de la responsabilitat, una part, hi insisteixo, se li pugui atribuir a Televisió de Catalunya, i per tant, queda de manifest aquesta tasca que ha fet durant molts anys. Avui, mentre en algunes altres comunitats espanyoles poden pensar sobre la desaparició de la seva televisió autònoma, que jo crec que tampoc és una gran panacea per resoldre els problemes, nosaltres el que estem convençuts és que no concebem una Catalunya sense el paper que juga Televisió de Catalunya.

**La presidenta**

Moltes gràcies.

**Compareixença**

d'Àngel Casas, director de Barcelona Televisió, amb relació al Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 353-00144/09)

Ara té la paraula el senyor Àngel Casas, director de Barcelona Televisió.

**Àngel Casas i Mas (director de Barcelona Televisió)**

Bona tarda. Gràcies, senyores i senyors diputats, per haver-me convidat aquí, com han dit els meus companys. Gràcies, Ramon Colom, per esmentar la feina que fem la gent de Barcelona Televisió. Estem tan acostumats que ens «ningunegin» que quan hi ha un reconeixement l'agraïm molt, molt vivament.

M'hauria de desmarcar una mica dels meus companys de taula aquesta nit, perquè jo no sóc productor de continguts, jo sóc operador. He estat productor de continguts jo personalment durant molts anys, però no crec que se m'hagi cridat per aquesta feina, perquè no represento ningú. En canvi, sí que crec que pot ser interessant com a mínim la meua aportació com a director d'un mitjà públic d'aquest país, d'una petita televisió que fa el seu paper. I potser des d'aquesta perspectiva els pot interessar a vostès el que jo expliqui, perquè puc parlar de la meua experiència de tres anys com a director d'una televisió pública, com és Barcelona Televisió, després de l'aprovació del nou reglament d'acord amb la nova Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, i perquè en aquest nou reglament es contempla un consell d'administració de cinc persones, i es contempla també un funcionament, com proposava el senyor Ferrús, que és a temps parcial, és a dir, el consell funciona pràcticament un cop al mes, a través del consell mensual, perquè no cobren, sinó que cobren unes dietes de l'ordre anyal del 2 i mig, o sigui de dues vegades i mitja el sou mínim interprofessional, com a màxim, perquè també tenim un consell assessor, que en aquest cas no cobra, vull dir, que fa una feina voluntària quan se'l requereix, perquè també tenim, com diu el senyor Ferrús, doncs, un comitè executiu –nosaltres en diem «comitè de direcció», que es reuneix cada setmana, i els directors de les diverses àrees fan aquesta feina directa, que no haurien, crec jo, també hi estic d'acord amb ell, de fer els consellers. Per tant, en un univers molt més minúscul i molt més petit, el que estava proposant el senyor Ferrús nosaltres ho estem fent.

El consell d'administració nostre, de cinc membres, són persones de reconeguts mèrits professionals, com ens ordena el reglament, proposats per la Junta de Portaveus de l'Ajuntament de Barcelona, i nomenats per un mínim de dos terços dels membres del consell municipal, prèvia admissió de l'informe preceptiu del consell consultiu i assessor, que va avaluar la seva capacitat, el seu mèrit i la seva idoneïtat. El seu nomenament, com el meu, és de sis anys, i la presidència és rotatòria, al principi d'aquest exercici es van sortejar les presidències i cada any i tres mesos, doncs, canvia el president, que en fa un dels membres del consell.

En aquest consell d'administració, hi queden representades totes les sensibilitats polítiques del consell municipal. Aquest consell em va nomenar per unanimitat director de l'entitat gestora, prèvia convocatòria d'un concurs públic, on s'hi van presentar diversos candidats. I el gran avantatge d'aquest consell és que..., sí que haig de confirmar, i això puc dir-ho perquè fa tres anys que treballo al seu costat, doncs, que són persones de reconegut prestigi professional, i només cal que els en digui els noms: la Isona Passola, el Vicenç Villatoro, el Jordi Garcia-Soler, el Ricard Fernández Deu i l'Albert de Gregorio. I admiro en ells que han primat per damunt de qualsevol altra cosa l'interès per la cadena, és com un bon conseller de qualsevol societat anònima, és a dir, que no defensa els interessos particulars que representa, sinó que, en primer lloc, el que han defensat és el funcionament i la utilització dels recursos de l'empresa, en aquest cas, de Barcelona Televisió.

També haig de dir que..., i han estat triats per un consell consultiu i assessor que està integrat per un màxim de vint persones, totes elles integrants del Consell de Ciutat, que són les entitats representatives de la nostra ciutat. L'únic incident remarcable que puc explicar en aquests tres anys que portem junts, i que també vull dir que mai s'ha votat una decisió, que sempre s'ha pres per unanimitat de tot el consell, l'únic incident remarcable va ser la no-aprovació del contracte programa que, d'acord amb el que assenyala el reglament, vam redactar i lliurar a l'Ajuntament tan bon punt ens vam posar a caminar.

Pel que fa al CAC, jo, en fi, no sóc qui ha d'opinar, em sembla a mi, vull dir, m'imagino que la meua experiència queda reflectida en el que he explicat. Jo he tingut una relació molt fluida amb el CAC, amb els tres anys que sóc allà, incús han valorat molt el nostre paper com a televisió pública, i, bé, públicament ho han dit, eh? Per tant, no hem tingut cap conflicte. Crec que la independència del CAC és fonamental salvar-la, perquè, si no, el CAC no serveix per a res.

Però ara, a nivell d'opinió personal, penso que un CAC català té moltes dificultats de fer el servei que se li demana si no hi ha un CAC espanyol, perquè aquí no veiem només la televisió catalana, les públiques i les privades que es fan des d'aquí, aquí ens entra tota mena de televisió. I si aquestes televisions de la resta de l'Estat no compleixen amb una norma, hi ha un greuge permanentment comparatiu amb els operadors i amb els productors de continguts d'aquest país.

Per tant, hi insisteixo, jo crec que l'existència del CAC és fonamental, està provat a la resta de països, vull dir que ningú discutiria això. Com ha de funcionar són vostès els que ho han d'establir i vostès ho han de regular, però, hi insisteixo, si el CAC no té una correspondència amb un òrgan estatal, difícilment podrà fer la seva feina i difícilment servirà pel que serveix, i sobretot que nosaltres ens sentirem especialment pressionats, com tants catalans ens sentim pressionats tantes vegades pel greuge comparatiu de tracte dels ciutadans d'aquest país amb la resta de l'Estat.

I res més. Crec que és el que havia d'explicar.

## La presidenta

Moltes gràcies. Ara passaríem al torn dels senyors i senyores portaveus. Té la paraula el senyor Joan Ferran, en nom del Grup Socialista.

## Joan Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyora presidenta. I abans que res agrair-los a tots vostès les seves aportacions, perquè són aportacions realment molt interessants, perquè tots vostès tenen una història darrere de gestió, de presència fins i tot en aquest Parlament, de discussió moltes vegades en una època determinada, i per tant, es nota que saben del que parlen, i es nota que tenen un criteri format. I jo crec que ens fa molta falta aquesta vessant de persones que han tocat en la pràctica el que estem parlant avui aquí.

Jo el que els voldria comentar abans que res, abans de fer-los unes preguntes, és una cosa que he fet amb els anteriors intervinents, explicar-los les noves circumstàncies en què ens trobem. Ens trobem unes circumstàncies que tenen un diferencial important amb el que han estat aquests últims nou o deu anys, i és que hem passat d'elaborar, discutir, més bé o més malament, les lleis audiovisuals que s'han gestat en aquest Parlament de manera consensuada a una manera unilateral en aquests moments. Després del debat de l'any 99 sobre el món audiovisual, es van fer ponències, es va trigar molt temps a arribar a confeccionar l'arquitectura que tenim en aquests moments referida a la televisió, a la ràdio pública i al món audiovisual, i ara ens hem trobat amb una proposta del Govern que toca específicament uns pocs articles del CAC i de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i ho hem viscut d'una manera estranya. Estranya perquè hi havia un compromís d'investidura que aquest tema es faria de forma consensuada, i no ha estat així, sinó que ens hem trobat la llei damunt de la taula, i estranya perquè hem trencat el model que ens ha anat com ens ha anat, perquè segurament algunes de les qüestions que no han anat bé d'això que hem elaborat són fruit moltes vegades de buscar el consens, és a dir, a vegades el consens potser pot haver espatllat la puresa del que era inicialment la confecció d'una llei, per exemple, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Però, bé, dit això, volia que tinguessin present que ens trobem en aquesta circumstància. Una circumstància que ens ha vingut justificada per l'austeritat, però vostès mateixos ens ho han dit, que l'austeritat que es planteja realment és petita, ridícula, si em permeten l'expressió, al voltant del contingut de fons, perquè a nosaltres ens preocupa –i m'agradaria que vostès ens diguessin si ho veuen així, en la mesura de la seva possibilitat que ens ho puguin dir– que hi hagi un cert perill de concentració del poder en poques mans i un perill de manca de contrast en un moment determinat si s'han de prendre decisions.

El senyor Colom ens parlava de la qualitat o no-qualitat de les persones, i no precisament perquè siguin experts en un determinat àmbit, sinó també amb el treball de conjunt, no? Doncs, ens preocupa particu-

larment això, que, per damunt de la quantitat, el mètode pel que s'arriba on s'arriba i les garanties pel camí que s'arriba donin les circumstàncies que no estiguem davant d'una concentració de poder, d'una governamentalització del que són els mitjans de comunicació públics catalans, i fins i tot el CAC, i ens trobem realment en una involució, en una regressió.

La meua pregunta és aquesta: si vostès creuen que aquesta concentració pot portar a una regressió o a un mal ús, i si creuen i tenen alguna idea –aquest matí ens n'han donat alguna– sobre la tria, sobre el mètode de triar les persones que han d'accedir a aquí, si ha de ser parlamentari, si ha de ser polític, si ha de ser de la societat civil, si el Parlament ha de dir el que ha de dir, si ho ha de nomenar el Govern o no, etcètera.

Jo els volia comentar això, entre d'altres coses perquè hi ha un altre tema que ens ha alertat, que és quan parlem del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, quan es va gestar, quan es va formar, es va procurar que no coincidís amb els períodes legislatius estrictes precisament perquè no hi hagués una correspondència política entre els cicles electorals i els canvis immediats de les persones que es podien produir, i ara se'ns proposa una llei o una modificació de la llei que canvia les regles del joc, les regles del joc d'un àrbitre que pot tenir en origen alguns elements perversos, que no s'han fet ben fets, però que les regles del joc són les que són, que això s'havia de tocar en sis anys, no s'havia de tocar ara, tot just que acabem de tenir unes eleccions, no?, per això ens preocupa també aquesta circumstància, perquè en certa forma perverteix el que era la filosofia inicial.

I dues coses més i acabo, perquè el meu temps és més limitat que el de vostès, eh?, no perquè no tingui ganes de preguntar-los, perquè sé que vostès tenen moltes coses a dir. Sobre el consell assessor, jo no sé si discrepo o no discrepo, eh?, la quantitat fixa no la tinc clara. El que sí que penso és que ha d'emanar de la societat civil, de la gent que té coses a dir, que vol coses a dir, i que ha de ser escoltada sobre els continguts, i en això hem fallat, no? I són persones que són amateurs en aquests moments, és a dir que han cobrat qüestions de dietes realment residuals, però potser al posar la cullerada aquí també, amb la reforma legislativa que se'ns proposa, estem trencant..., si creuen vostès o no que estem trencant una de les finestretes de possibilitat de rebre aire de fora, de rebre aire nou que no sigui el que a vegades és un xic endogàmic món de la gent que s'envolta dels temes de la ràdio i de la televisió, del món audiovisual, de la producció, etcètera.

I res més, per acabar, una tercera pregunta o quarta, ja no sé quantes n'he fet. S'està plantejant en alguns programes electorals la privatització d'alguns àmbits públics, què en pensen vostès, i en el cas específic de Catalunya d'alguns canals que pertanyen a la corporació, d'àmbit esportiu o d'àmbit cultural, i ens comentava vostè el poc preu que es concedeix a la cultura en el país, i volia saber què pensen vostès al respecte.

I sàpiguen, doncs, que les seves aportacions aquí les tindrem moltíssim en compte en el moment d'elaborar

esmenes, malgrat que se'ns aplica un règim draconianà de discussió d'aquesta llei per tràmit d'urgència, de manera ràpida i sense poder escoltar ni pair les coses suficientment, per no fer simplement una qüestió que ens ha semblat de reestructuració interna per aconseguir algun objectiu polític que, al nostre entendre, en aquests moments aixeca més sospites que consensos.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, portaveu del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

#### Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Agrair als compareixents les seves intervencions, i jo voldria fer tres, tocar tres temes, dos a la defensiva, i un a la, no ofensiva, ni molt menys, però sí «requeritiva», no? Perquè jo crec que sí que hi ha hagut una novetat important en aquesta compareixença quant a aportació respecte del conjunt de compareixences que hem tingut al llarg del dia, i és que s'ha plantejat, crec que per primera vegada, no havia sentit durant el dia d'avui una proposta semblant, se'ns ha plantejat d'alguna manera retornar al sistema anterior, a la llei del 2007. És a dir, consell d'administració, sense dedicació exclusiva, amb una dedicació parcial i unes dietes corresponents, amb un president o amb un..., abans se'n deia «director general», ara en diríem «president o presidenta del consell de govern».

Per tant, tot això em dóna la sensació –ho ha plantejat el senyor Ferrús, com també ho ha plantejat el senyor Casas–, em dóna una mica la sensació de retorn a un model anterior, no? La pregunta és: això significa que han trobat en el sistema actual, en el qual hi ha un consell de govern amb dedicacions exclusives, ara és molt nombrós, es pretén reduir, se suprimeix una figura que és la del director general que estava per allà entremig, que semblava que fos un esglaó més... Aquest model creuen que no funciona, no ha funcionat, no té possibilitats de funcionar? Això per un costat, no?, la pregunta, el requeriment, no?

Per una altra banda, el fet que el nombre dels consellers siguin cinc, set, o les retribucions siguin més altes o siguin més baixes és un tema que nosaltres hi estem d'acord que és matisable i que es pot acabar de retocar, però en principi el que no qüestionàvem, crec que cap grup parlamentari, era el model de direcció que neix de la llei de l'any 2007, no?, per això els ho preguntava, perquè és la primera intervenció o les dues primeres intervencions en què ho qüestionem.

Senyor Colom, jo entenc, no és el primer que diu avui això de la reducció de set a dos canals, no?, i ens sentim directament interpel·lats. Jo crec que el que s'ha d'interpretar d'aquestes afirmacions en un determinat entorn i en un determinat moment és que quan estem en un procés d'absoluta austeritat, de, diguin-ne com vulguin, reajustaments, retallades, austeritat, buscar eficiència, etcètera, aquí no s'hi val deixar illes, que diu «això no es pot tocar». No, escolti'm, quan estem

tocant coses molt bàsiques, doncs, segurament també hem de tocar altres coses que poden ser bàsiques per a les persones del sector en concret, però que segurament requereixen un esforç també similar..., com a mínim similar al que es fa en altres sectors. Amb això no dic que no s'hagi fet aquest esforç, perquè s'ha fet, però igual que en altres sectors es continua fent també s'haurà de fer en el sector dels mitjans de comunicació. I això és el significat de l'expressió que si s'han de reduir canals o no s'han de reduir canals.

I encara una altra observació, en aquest cas al senyor Casas, que posava de relleu..., tampoc no ha estat el primer que ho ha posat sobre la taula, en el sentit de si no hi ha un consell espanyol, doncs, difícilment podem controlar, d'alguna manera, les televisions que es veuen també a Catalunya, però sobre les quals no hi tenim potestat. Bé, el fet que existeixi consell audiovisual o no existeixi consell audiovisual no vol dir que no hi hagi ningú que controli, perquè actualment ja hi han organismes de l'Administració, em sembla que és del Ministeri d'Indústria que controla que es compleixen les condicions de les concessions i que, per tant, les emissores compleixen amb les normes que han de complir. Potser el que haurem de reclamar és que ho facin amb la intensitat deguda, potser sí, però el fet que existeixi o no existeixi un organisme independent que faci aquesta funció no vol dir que no hi hagi ningú que faci aquesta funció.

És a dir, en absència d'organisme regulador, hi ha l'Administració que fa aquesta funció. Per tant, en tot cas potser sí que podem exigir i hem d'exigir que l'Administració faci més adequadament aquesta funció. A Navarra han tingut consell audiovisual fins fa ben poc, que han decidit també suprimir-lo, suprimir-lo, per què? I queda sense ningú que faci aquestes funcions? No, les assumirà la mateixa Administració –les assumirà la mateixa Administració.

Per tant, home..., i no estem posant en dubte –no estem posant en dubte– l'existència o la no-existència del Consell de l'Audiovisual, el que sí que volem és que, ja que existeix el Consell de l'Audiovisual, sigui garant de la independència i que sigui garant de la pluralitat dels mitjans de comunicació sobre els quals té potestat. I això moltes vegades –i algun altre portaveu coincideix amb aquesta opinió– no està succeint d'aquesta manera, i això és el que hem d'intentar vetllar, que el Consell de l'Audiovisual tingui el grau d'independència pel qual va ser creat i sigui capaç, quan sigui necessari, de fer els advertiments oportuns a qui sigui i a l'operador que sigui sobre el qual tingui potestat.

Res més. Gràcies, senyora presidenta.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Laia Ortiz, portaveu d'Iniciativa per Catalunya.

#### Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. També agrair-los a tots vostès la seva compareixença i també el reconeixement que des del seu sector fan dels mitjans públics, no?, des de la

relació que tenen des del seu sector –especialment dels productors ara parlo–, sinó el reconeixement que tenen del paper també de la indústria audiovisual i també com a servei públic, no? Jo crec que han parlat en tot moment també des d'aquest punt de vista, i també els agraeixo l'esforç que han fet d'abstraure's del que seria el seu sector directe per pensar quines són les conseqüències de la modificació, no?, i l'impacte social que també tindria. Ho dic perquè avui ja és l'última sessió de les compareixences, i els agraeixo la concreció que han fet de posicionar-se en cada un dels aspectes de la llei.

Des del nostre grup parlamentari, nosaltres estem molt preocupats pel significat i pel que pot comportar aquesta modificació exprés, no?, d'una llei que sembla evidentment organitzativa, no?, de pocs retocs, no es va al fons del model audiovisual, però l'impacte que això pot tenir en la modificació dels organismes. I una mica sí que coincidim en aquesta anàlisi de la crisi com a excusa. Nosaltres compartim la necessitat de reducció, no?, i també per un efecte pedagògic en aquest sentit i en aquests organismes, però una reducció pressupostària.

En aquest sentit, nosaltres també havíem fins i tot proposat en clau pressupostària una reducció, doncs, de les retribucions, també en comparació amb altres alts càrrecs, eh?, ho dic per aquest efecte també pedagògic, perquè és veritat que no solucionarem les dificultats amb aquestes reduccions. O fins i tot un canvi de model en quina és la jornada, però creiem que aquí era un camí que calia explorar abans de trencar els consensos sobre els organismes reguladors i reduir la pluralitat. Sobretot perquè, al nostre entendre, es dona una triple combinació que sí que posa en perill el que s'havia volgut amb la llei, la desgovernamentalització, la independència i la qualitat també de la feina dels organismes, perquè la reducció de membres, combinada amb un sistema d'elecció per majoria absoluta i no tan qualificada, i, en el cas del CAC, que els membres del CAC ja no són irrevocables, perquè, per tant, poden dimitir i coincideix el Govern, no?, la capacitat de decidir-los tots de cop, aquesta combinació jo crec que és letal per a un sistema que el que busca precisament és la independència. I per tant, el risc d'involució és clar.

Una de les qüestions que vostès posaven damunt la taula, doncs, si el CAC, per exemple, no és independent no té sentit, doncs, efectivament jo crec que aquí, amb aquesta modificació, doncs, sí que anem al fons del tema.

Vostès parlaven..., jo crec que ho han fet amb molta sensibilitat, és a dir, l'important són les persones que hi han, completament d'acord, i això no vol dir que només hi hagi d'haver un perfil molt acotat, però sí que podem tenir un ventall, no?, de mirar quines són les qualitats, les habilitats, què és el que han de poder fer aquestes persones, sempre, evidentment, tenint aquest sentit del col·lectiu, del servei que estan..., del que estan fent.

Jo li agraeixo l'exemple de com funciona Barcelona Televisió, no?, i l'experiència des del bon funciona-

ment. Jo crec que no..., que el tractament d'aquesta llei, i així treballarà el nostre grup, no és des de l'immobilisme, sinó que segurament sí que hi poden haver reduccions en algunes qüestions, però des de la recerca del consens, i blindar la pluralitat.

Una pregunta que volia fer és sobre el Consell Assessor de Continguts, per exemple, una de les qüestions que s'exclou és la representació dels professionals, dels professionals dels organismes, què en pensen vostès i si creuen que és bo com a criteri o no, també els ho pregunto com a gestors.

I, bé, com a preguntes, doncs, fins aquí, agrair-los els comentaris que han fet, perquè més enllà, diguéssim, dels continguts propis, sí que, evidentment, la pluralitat i la independència també del consell de govern de la corporació i dels mateixos mitjans públics amb la relació que tenen amb els productors, doncs, evidentment, també té un efecte en el seu sector directe.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula la honorable senyora Anna Simó, portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya.

#### Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. I a més de saludar i d'agrair l'assistència de tots vostès, celebrar la profunditat, el coneixement i el rigor que hi ha al darrere de les seves idees que avui ens han aportat. Personalment, crec que ens han estat molt útils i diuen molt de la voluntat, diguem-ne, de poder continuar bastint un sistema públic de mitjans de comunicació absolutament necessaris i de la qualitat que té Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio i les emissores de la corporació.

Des d'Esquerra Republicana pensem que sí que hi ha eines que no es poden tocar, no s'ha de tocar tot, hi ha eines que no es poden tocar, perquè tenen una implicació, no només en la normalització lingüística, sinó especialment en la cohesió social i nacional, i també pel que fa a la col·laboració amb la indústria audiovisual, per exemple, que és una altra qüestió que no és pas menor en el cas de, especialment, Televisió de Catalunya.

I que s'han fet esforços, jo crec que molt importants ja, de reducció del que són els pressupostos de la corporació –molt importants–, i que, com abans s'ha dit també, hi ha alguns canals que s'han posat en marxa sense gairebé, com qui diu, recursos addicionals, i això és una qüestió meritòria. I que nosaltres també creiem que entrar en la qüestió dels costos pot ser perniciós en eines com aquestes i que el que s'ha de mirar és la relació cost-benefici. En diverses ocasions el company Carmel Módol ha fet referència, en diversos llocs i en diversos debats, que el que és aquests mitjans públics costen a cada català menys de quaranta euros/any. I hem de poder, per tant, posar això en el seu lloc i dir tot això que s'ofereix i tot això que representa quin cost té per cada català cada any, no?

Nosaltres també veiem, i coincidim amb el que deia el senyor Colom, que per nosaltres sí que hi ha un canvi de model amb aquestes modificacions aparentment petites, perquè són pocs articles, però sí que veiem que es pot anar cap a menys pluralitat, cap a menys independència d'aquests mitjans, cap a més governamentalització, que era una de les dèries que nosaltres compartíem, cap a menys capacitat d'incidència pública i cap a un servei públic menys potent i de menys qualitat. Per tant, nosaltres sí que hi veiem riscos evidents i importants.

Per altra banda, ens agradaria poder incidir en un parell o tres de qüestions que han comentat i fer-los un parell de preguntes per veure si ens les poguessin respondre. Nosaltres compartim altres qüestions que s'han comentat, com ara el manteniment del que és aquest model que es va buscar de coparticipació en la gestió i de responsabilitats compartides, no veiem propostes, legítimes, però que farien fer marxa enrere en el temps, que no crec que siguin aplicables al que és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

També compartim que la reducció de consellers pel que representa d'impacte econòmic és insignificant, i en alguna de les intervencions s'ha apuntat que poder sí que hi hauria d'altres qüestions que es podrien modificar, que sense tocar-ne ni la qualitat ni el model sí que podrien implicar una reducció seriosa, diguem-ne, dels recursos. Si algú vol aprofundir en aquesta qüestió, doncs, llenço el guant per si algú el vol recollir. Ja saben que no tenen cap compromís a respondre al cent per cent les preguntes que els fem els diputats, però sí que a nosaltres ens agradaria de poder-ho saber.

Compartim que el CAC, doncs, té un marge de maniobra limitadíssim amb tota aquella producció que ve..., que es fa des de fora i que aquí no hi ha marge, ja n'hem parlat abans en una altra compareixença, però sí que crec que no es pot comparar el paper del CAC amb el paper que va tenir fins al seu moment el Consell de l'Audiovisual de Navarra, pel nombre de persones, més de mig milió de persones, i un nombre d'emissores i televisions molt reduït. Estem parlant en el cas del CAC, doncs, d'un impacte molt diferent.

I ara vaig a les dues preguntes. Una és: quins sectors consideren que s'haurien de modificar per a enfortir les sinergies entre la «corpo» i la indústria audiovisual?, allò que es podria reforçar, en la línia del que els deia d'aquesta pota de l'eina de promoció de la indústria audiovisual o de col·laboració amb l'audiovisual. I si consideren que el tancament que representa per nosaltres la gestió de la «corpo» que aquesta reforma dibuixa pot anar en detriment de la necessària col·laboració entre la producció audiovisual independent i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, si pot haver-hi riscos des de, especialment, pel que fa..., aquesta pregunta va més adreçada, però no únicament, als dos representants, diguem-ne, dels productors, però no únicament per a ells.

I tornar a reiterar..., sense ànim que pugui semblar, doncs, que és una ensabonada, no és aquesta la meva intenció, sinó reconèixer la qualitat allà on hi ha estat

i la seves intervencions han estat molt –molt– interessants.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyora Anna Simó. Té la paraula el senyor Santi Vila, portaveu de Convergència i Unió.

#### Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, honorable presidenta. Les primeres paraules, naturalment, per agrair la seva compareixença, per felicitar també la intervenció, tant com a productors com en aquest cas com a operador d'una valuosa televisió pública que seguim amb molt d'interès molts, quan podem.

Em sembla que a aquestes alçades del dia si alguna cosa constatem, i la seva descripció i fins i tot valoració de la televisió i de la ràdio públiques ens ho corroboren, és l'ampli consens a l'entorn del model televisiu i l'ampli consens polític a l'entorn dels mitjans audiovisuals públics a Catalunya. Sembla que això és una..., un aspecte que no ha de passar per alt, que l'hem de subratllar i d'aquí que tinguin doble interès algunes advertències que ens han fet, que, sincerament, a mi m'agradarà que s'hi esplaiï una mica més, perquè no les acabo de compartir o, si més no, no les acabo de veure, no? Perquè al llarg del dia s'ha pogut veure, des de moltes sensibilitats diferents, que hi havia un compromís amb la idea de servei públic, que estàvem convençuts, a més a més, que havia d'estar vinculat a la qualitat, que el que s'havia fet fins ara era una història d'èxit –era una història d'èxit– i que, per tant, ens en podíem sentir molt orgullosos, no perquè ens agradés la ràdio o no perquè ens agradés la televisió, sinó perquè consideràvem que la ràdio i la televisió públiques havien jugat un paper fonamental per la qualitat de la democràcia al nostre país. I aquest és l'aspecte substancial al final en aquesta...

És a dir, quan entrem en aquests temes i ens adonem de la transcendència que tenen, en el fons ho fem perquè estem convençuts que la ràdio i la televisió públiques han jugat i juguen un paper fonamental per la qualitat democràtica, eh? Sovint posem l'accent en la seva dimensió d'indústria cultural, posem l'accent en la seva paper instructor, en el seu paper de suport i de foment de la llengua catalana, però finalment podríem arribar a convenir que una democràcia liberal el que espera de la ràdio i de la televisió públiques és compromís amb la democràcia, no? I això la televisió pública i la ràdio públiques ho han aconseguit i amb molt d'èxit. Per tant, estem parlant d'això.

Dit això, si llegeixen amb deteniment el projecte de llei que ens posa el Govern sobre la taula i el que espera de nosaltres com a diputats i diputades finalment té a veure amb unes mesures molt puntuals, molt precises, jo diria de cirurgia molt precisa, que tenen a veure amb la reducció molt puntual per criteris d'austeritat dels òrgans de govern, en aquest cas dels membres del consell de govern o en aquest cas dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Algú podria dir, com s'ha dit, diu: «Home, és que...» –diu, no sé si han dit l'expressió– «és la xocolata del lloro, o és irrisori» –em sembla que han dit– «el muntant econòmic.»

Bé, en un context en què hem demanat tant d'esforç a tanta gent, en que la mateixa corporació i ràdio i televisió públiques han fet un esforç tan gran, fins i tot voluntàriament, per contribuir a fer el mateix amb menys, no?, com s'ha dit aquest matí, home, una certa vocació d'exemplaritat en els òrgans rectors ens semblava o ens sembla, fins i tot des del punt de vista ara de l'exercici que hem de fer com a legisladors, que té interès. Ens dóna la impressió, i veig que no lliga del tot amb el testimoni que ens han fet, que això no té cap mena de connotació substancial. És a dir que no hi ha canvis substancials en aquesta llei, en el model, ni hi ha canvis conceptuals, aquesta és la impressió que tenim.

I sí que m'agradaria, doncs, que aprofitin aquest segon torn per argumentar complementàriament o apuntalar encara més bé si poden, doncs, les raons que els porten a preocupar-se sobre aquest possible canvi de model, perquè, sincerament, si tinguéssim la impressió que estem davant d'un canvi de model, és evident que ens hauria de preocupar molt el tràmit d'urgència amb què apliquem aquestes mesures o fins i tot la possibilitat, espero que no es doni al final, però la possibilitat que no es fes amb consens, perquè ningú no entendria que prediquem que el nostre model és un model d'èxit i un model de consens i que, doncs, amb una iniciativa legislativa tan puntual, doncs, veiéssim que es pot posar en qüestió aquest model, que hem bastit amb tants anys i amb tant d'esforç.

Hi ha un altre aspecte que ha estat molt coincident al llarg del dia i que algunes de les seves intervencions també l'han fet notar, jo també el voldria destacar, i és quan s'han referit que segurament el debat no és en el nombre, sinó en les persones que hi enviem, eh?, i ho han dit amb una claredat meridiana, no?, a més a més jo els ho agraeixo, em penso que ha estat vostè, senyor Colom, que s'ha referit en un moment donat de dir: «Hi ha hagut polítics que han format part d'òrgans rectors i ho han fet molt bé.» No, jo crec que això també és important de dir-ho, perquè sovint tendim, eh?, a fer aquests moviments pendulars i d'idealitzar, eh?, determinats professionals en nom que són professionals, quan la vàlua d'una persona, doncs, sovint s'ha d'associar a noms i cognoms i no a un apriorisme determinat.

El que passa és que si revisem què hem fet fins ara, més enllà que siguem cinc o que siguem set o que siguem dotze, podrem arribar a convenir, i s'ha fet autocrítica per part d'algun altre grup aquest matí, que fins ara hi hem aportat quotes, i ens ha preocupat més aportar-hi quotes i sentir-nos amb garanties de pluralisme polític que no amb garanties de pluralisme real, que té a veure amb la política i amb moltes altres coses, no? I això, segurament, doncs, ens ho haurem de revisar perquè, més enllà del nombre de persones que acabem enviant als òrgans de govern, el que és segur és que si continuem aplicant el criteri partidista, doncs, al final nosaltres mateixos ens fem trampes,

eh?, i això no ho arregla el legislador, sinó que ho arregla el que garanteix.

Ha sortit alguna proposta, sobretot en l'àmbit acadèmic al principi del dematí, en la forma de provisió. I escoltin, segur que ha de ser el Parlament qui ha de tenir el protagonisme en la designació d'aquests membres, però potser amb un model inspirat en altres models televisius de base anglosaxona tindria molt d'interès que la societat civil jugués un paper més gran a l'hora de suggerir-los noms a tenir en compte. No sé si tenen opinió formada sobre això, o, doncs, si amb el que ens han dit, doncs, ja ens han dit molt.

En tot cas, hi insisteixo, moltes gràcies, esperem haver pogut acollir i recollir tot el que ens han explicat, malgrat l'hora, eh?, del dia en què ens ha tocat escoltar-los.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Ara els passàrem el torn a vostès perquè contestessin telegràficament les qüestions. Segur que quedaran molts dubtes, però passo la paraula primer al senyor Xavier Atance, de Productors Audiovisuais de Catalunya.

#### Xavier Atance Yagüe

Gràcies. Bé, en aquest moment no sé si és bo ser el primer o l'últim, perquè realment m'agradaria contestar a totes les preguntes, però crec que és molt difícil, inclús fent-ho telegràficament.

Començaré pel senyor diputat Santi Vila. A nosaltres se'ns demana una opinió sobre unes modificacions d'unes lleis, però no se'ns explica per què aquest canvi, per exemple, en el nombre de consellers, perquè eren dotze i ara són cinc? Aleshores és lògic que nosaltres puguem actuar només com a professionals, perquè, evidentment, en cap moment nosaltres hem marcat quotes de partit, relacions de consens... És a dir, nosaltres derivem les nostres consideracions a la part més professional, i possiblement equivocats. És a dir, el senyor diputat del Grup del Partit Popular ha dit que hem parlat d'algun model en algun moment que era com tornar més enllà de la llei del 2007. Possiblement és cert, però realment han d'entendre que nosaltres com a professionals només podem parlar del que coneixem, sense buscar...

És a dir, jo crec que en el fons nosaltres, particularment, hem de pensar que no hi ha cap tipus de manipulació, que totes les voluntats..., les bones voluntats existeixen al fer els canvis, i que en aquest moment és mou només per una excel·lència en la gestió i en un intent de fer uns retalls que siguin apropiats. Nosaltres no opinem, estem d'acord amb els retalls, això ho hem dit des de..., crec que jo he sigut el primer en dir-ho, perquè m'ha tocat ser el primer, però els meus companys també han dit això. Podem considerar que és més o menys. A nosaltres no ens preocupa tant els honoraris dels consellers i el nombre dels consellers, perquè crec que en aquest cas la nostra televisió pública ja té una deriva en pressupost des dels últims exercicis i que nosaltres, com a associacions

de productors, que hi ha un conveni entre la indústria independent i la cadena de televisió, en aquest cas la corporació, d'uns diners a invertir i compartir, i que han aconseguit grans fruits, com el cas de l'última pel·lícula, de *Pa negre*, que tothom té a l'abast, realment ja hem fet aquests esforços, esforços no de milers, sinó de milions d'euros.

Aleshores, aquest és un punt que és important. Nosaltres potser no podem donar una resposta a un model concret, perquè, bé, tenim la sort de tindre la presència d'una persona que ha sigut director de la cadena i que després ha passat a la producció independent i que possiblement també això és important, és a dir, la visió que tens quan estàs en un lloc i canvis és una altra molt diferent.

Aleshores, jo crec que és molt important el diàleg, el debat, la relació professional entre els nostres representants polítics i el sector i els nostres, diguem-ne, òrgans de govern de la corporació, que, clar, no tenim la informació suficient, i en això resumeixo la pregunta de poder dir per què un nombre i no un altre. Clar, això no ho podem contestar nosaltres.

A mi m'agradaria també contestar a l'honorable diputada Anna Simó d'un fet que sempre queda, és a dir, parlem de quelcom que és evident: la nostra televisió costa, si s'hagués de pagar, un català..., quaranta euros per habitant. Però hi ha una cosa que ningú compta: el retorn, no només de país, de llengua, de cultura, d'esforç, sinó de quelcom més important en aquests moments per a mi, que és molt important, el retorn de les famílies que es beneficien de la seva tasca en els mitjans audiovisuals, que això ningú hi compta.

És a dir, el nostre sector no és només la corporació i una cadena de televisió i una ràdio, no, és Barcelona Televisió, la xarxa de televisions locals, eh?, els cinemes, les sales de cinema, els productors, les empreses de servei, i això és un nombre excessivament elevat de persones que han trobat un lloc de treball en el que seria l'entreteniment, la cultura, l'oci, i que això no es valora, i per a mi és important. És a dir, aquests quaranta euros que inverteix, per dir-ho d'alguna manera, o que inverteixo jo, em beneficia directament pel volum de treball que jo permeto que moltes persones treballin al voltant de les nostres produccions, i per a nosaltres això és vital. És vital que la nostra classe política ho tingui molt en compte, per parlar, precisament, de si és necessari dos canals, o tres, o dos.

Però nosaltres no tenim un temor a la privatització o a l'eliminació de canals, perquè realment és molt difícil poder justificar un, diguem-ne, desviament pressupostari en tindre un canal d'esports o un canal infantil, quan els que ens dediquem a aquest mitjà sabem que per a fer un canal temàtic en una hora fresca de producció al dia és suficient, i a més a més ho estan fent uns professionals que és que, bé, en aquelles vuit hores, deu hores que hi dediquen, realment estan nodrint TV3, el canal 33, el Super3, i això ens ha donat una força realment com a país i com a societat que ha fet les coses ben fetes, amb la qual cosa jo crec que en aquests moments sí que és cert, hi ha una discussió permanent sobre el nombre de canals que un espec-

tador pot veure, però quants canals infantils amb uns valors diferents, amb uns continguts diferents podem veure? Quants canals de cultura realment que emetin les vint-i-quatre hores existeixen a Espanya? I no parlo ja de la quota que significa estar en un canal digital, canal satèl·lit digital de cinquanta euros al mes, que és molt més que aquests quaranta, i que tens menys oferta que la que està donant en aquests moments la nostra cadena.

Ho dic perquè, en aquest cas, evidentment, no ens fa por la..., ens sorprèn sentir constantment aquest tipus de por a l'eliminació de canals. Jo crec que les mateixes cadenes s'aniran reestructurant, això va passar a Itàlia fa molts anys amb les televisions locals i mira el resultat final, i a mi m'agradaria, com a persona que viu en un país que considera que té un imaginari, que té una cultura, que això no passés, amb l'experiència d'altres països que ja hem vist.

Contestant a Iniciativa. Per nosaltres el consell assessor ha de ser molt plural, crec que és vital conèixer l'opinió. És veritat que entre nosaltres mateixos abans d'aquesta compareixença havíem parlat de la necessitat o no que hi hagués molta gent opinant, i altres canals i les cartes al director, hi han mil, però realment és cert que nosaltres, com a professionals, som els primers interessats que altra gent ens doni la seva opinió. Per això un consell que..., realment potser vint-i-u no és el nombre perfecte, però que sigui plural, que estigui ben representat ens ajuda a nosaltres per evitar equivocacions de futur. És a dir, com a professionals, com a persones que ens dediquem a la producció de l'audiovisual, i per nosaltres sí que, o com a mínim per a mi, ja que he començat jo, per mi sí que és important aquest consell assessor, que jo crec, com he dit abans, i no és perquè sempre estiguem dient això val un euro, això val dos, això val tres, però és que en aquests cas, sincerament, no té cost.

I, bé, jo ho deixaria, passaria ja la paraula als meus companys.

#### La presidenta

Molt bé. Té la paraula el senyor Jaume Ferrús, de l'Associació de Productors Independents de Catalunya.

#### Jaume Ferrús i Estopà

Bé, gràcies. Bé, no sé per on començar, però diria..., aniria cap a un vessant, quan es parla... Jo crec que aquesta modificació de la llei ha d'aspirar a fer més que intentar aconseguir una austeritat. Jo penso que aquest no és el valor important. Hi insisteixo, crec que el valor important és el de..., realment, que aprofitant l'experiència millori l'eficàcia del que ha de fer la corporació. Però també no l'oblido, l'austeritat, jo he fet una proposta del consell que és més econòmica que la que proposa la mateixa llei, i crec que pot aconseguir..., sent set o sent dotze, amb més membres i costar menys, i ser més eficaç i més àgil i funcionar molt millor. Per tant, jo crec que hi han solucions que poden compartir l'austeritat i al mateix temps, doncs,

aconseguir una solució que sigui més eficaç per aconseguir els objectius.

Crec que és cert que quan diem: «No, que hi han polítics i que hi han professionals»..., els professionals també són polítics, també tenim visió política, i els polítics poden tenir visió professional. El que cal és considerar a l'hora de seleccionar aquests set, vuit o deu membres..., veure els dos eixos. Un és l'eix polític i l'altre és l'eix professional. Convé que hi hagin totes les visions polítiques i hi hagi al mateix temps tot l'espectre de coneixements, com he dit abans, que en conjunt siguin agregats i els posin tots al servei d'aconsejar el millor possible la corporació, coneixent els diferents àmbits que té, doncs, una corporació amb aquesta complexitat, eh?

Per tant, crec que l'austeritat és important, crec que el que ha d'aconseguir la llei és altres coses i entre elles, doncs, a més de l'austeritat, que es pot aconseguir d'altres maneres..., i a més a més ser compatible amb fer-ho més eficaç i sobretot, i insistim en això, moltes vegades, doncs, la selecció de la gent que es faci correctament, tenint en compte no les quotes, sinó els eixos, que n'hi hagi de totes les tendències i visions polítiques, al mateix temps que dels coneixements professionals que fan falta per governar una institució com aquesta.

Quant al que costa, que crec que hi ha hagut diverses qüestions que hi estan relacionades, sigui les solucions per la producció en el futur, sigui la privatització, sigui el nombre de canals, sigui... Bé, el que ha dit el Xavier Atance, totalment d'acord, el que costa, aquests quaranta euros, primer, es queden tots aquí, pràcticament tot es fa a mà i es fa aquí, excepte alguns drets d'algunes pel·lícules americanes, cada vegada, poc. I com que el futbol sí que el paguem, però és que molt es queda aquí també, la majoria, part, una gran part, un bon percentatge del que paguem de futbol també es queda aquí, eh? Doncs bé, hi ha de tot, és poca cosa, això. Això, el de Fórmula 1 és poca cosa, eh? I té, doncs, un retorn important.

Per tant, és molt important aquesta qüestió que comentava en Xavier que, a més a més que tot es queda aquí, perquè la majoria de les despeses són fetes a mà aquí, i aquesta percepció de drets que és fora, és molt més important el que exportem d'audiovisual gràcies a la corporació que el que importem, si féssim un balanç en tot aquest temps. Gràcies a la corporació i al funcionament, els esqueixos que s'han generat de professionals que han creat les seves companyies aquí, que exporten la seva producció a tot el món –i no em refereixo a la companyia que ara estic, i altres–, però han generat tot un potencial de desenvolupament del sector audiovisual que el que fa és exportar i molt, més que el que importa. Per tant, això és d'una riquesa impressionant.

Per altra banda, crec que la necessitat..., això de la privatització és una ridícula. Privatitzar, què? És un servei públic. El que es pot és privatitzar la producció dels continguts, com en general fem aprimant l'estructura fixa que té TV3 i la corporació, donant-li més agilitat i adaptant-se a les modes o a les inspira-

cions dels talents, que no són sempre fixos i això no és una bona solució, i per tant, fent-ho més àgilment a mesura d'aprimar l'estructura fixa, que no et deixa governar prou bé la companyia o les companyies, i en canvi, doncs, adjudicar a empreses de fora, que sí que poden ser moltes vegades molt més eficients.

Vull dir, es pot aconseguir una economia sense reduir en absolut l'emissió i els continguts i el nombre de canals i tot això que parlem, perquè a part d'aquests valors de la democràcia i els valors..., hi ha un valor social fonamental per mi, que quan es parla de normalització lingüística no és perquè parlem millor el català a TV3, jo crec que és perquè els catalans vivim audiovisualment tan plenament com uns altres ciutadans en un altre país, i per això necessitem aquesta pluralitat temàtica que necessitem, la necessitem per viure com els altres, eh? És una qüestió fonamental que puguem viure plenament en català. I això només ens ho aporta solucions que, com que estem dins d'un mercat, diguem-ne, envaït o, bé, no envaït, diguem-ne que superposat, en un mercat que ven la seva publicitat perquè ven a un mercat de 14 milions de llars i nosaltres, doncs, en un de més petit, doncs, sense uns recursos públics és absolutament impossible que seguim jugant a la Champions, malgrat que juguem en un camp d'uns que tenen cinc vegades més de recursos que nosaltres, i això és l'element fonamental. Però, bé, tota aquesta part positiva del que hem aconseguit amb la indústria visual catalana gràcies a aquesta ambició que des del començament ha tingut la corporació.

Altres qüestions, això dels membres del CAC que ja ho fan els del Ministeri d'Indústria. És ridícul això, eh?, que faci el Ministeri d'Indústria el control audiovisual. És absolutament ridícul i no es fa amb suficient eficàcia. Hi han models eficients, com hi ha al Regne Unit, que aquí s'ha intentat i no sé per què se n'ha anat en orris, que és que la CMT transformés el seu concepte que és a més de CMT també l'audiovisual. Al Regne Unit és així i funciona de meravella, d'una forma supereficient i funcionant perfectament i no significa cap cost brutal de tornar a posar més gent, més seus, més costos, pràcticament el mateix cost i en canvi molt enfocat a una cosa que cada vegada té més relació, que són les comunicacions i els serveis audiovisuals.

Quant a la forma de seleccionar els membres del consell de govern, jo crec que una selecció feta..., si el CAC primer està ben seleccionat, que sigui el CAC que proposi al Parlament els possibles candidats, doncs, em sembla la solució, una solució correcta. I, hi insisteixo, el tema d'enfortir el sector de la producció és a base de transformar la forma en què s'està produint a Televisió de Catalunya, tenint una tendència a aprimar la seva estructura fixa i que la producció es faci molt més a productores independents.

No sé si em deixo... Res més.

#### La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el president de Barcelona Audiovisual, el senyor Ramon Colom.

## Ramon Colom Esmatges

M'agradaria contestar a tot, però no hi ha temps, però sí a algunes coses que a mi em semblen interessants i que podrien donar per molt. Què és la pluralitat? És que moltes vegades anem donant voltes i voltes, i sobretot vostès en funció d'una certa correcció política encara més, eh? Què és la pluralitat? Jo he de dir que la pluralitat, des del meu punt de vista, en una cadena pública, és la suma d'opinions dels professionals responsables. Dins de TV3, com dins de Televisió Espanyola, hi han persones que són d'una orientació política o d'una altra, en algunes coses coincideixen, en altres no coincideixen, i en el fons fan el que fem tots: treballen per a aquell qui els paga el sou, que té uns objectius determinats, i això dona, d'alguna manera, la pluralitat.

És veritat que aquesta pluralitat també l'hem de portar al pis de sobre, perquè també el treballador, el professional pot limitar-se a complir ordres o aportar reflexió per la seva part. A qui estarà més agraït el responsable o el conseller d'administració, a la persona o al partit que l'ha posat o a l'empresa que li paga el sou? Això s'ho han de contestar vostès.

Però jo tinc un altre plantejament. El senyor Ferrús ha proposat el del CAC. Si jo crec que aquí hi ha un problema és que si tenim discussió amb el CAC, encara més en tindríem si els consellers vinguessin del CAC. Però, per què no ho fan al revés? En lloc de vostès proposar uns noms, que les persones que puguin o vulguin dir alguna cosa en un hipotètic consell d'administració es puguin proposar, autoproposar, o a través de les institucions, i vostès es posen d'acord en quines de totes aquestes persones seran..., i els que tenen més vots, per dir-ho d'alguna manera, seran el que aniran al consell, i no dependran de cap partit, sinó del conjunt de partits.

Tenen una altra fórmula, que és un representant per cadascun dels partits polítics que hi han en aquesta casa representats, però no es posaran d'acord, perquè les proporcions no poden ser exactament les mateixes.

Els consellers d'administració d'una empresa privada són els que defensen l'empresa privada, l'empresa en qüestió vull dir. Això funciona fins al dia que un conseller –i ho tenim en el cas de Repsol recentment– decideix que no vol fer la seva feina en funció de l'empresa que li pertoca, sinó en funció dels seus interessos estratègics. I a partir d'aquí és quan la cosa s'espantia, però la solució la tenen vostès a l'hora de trobar les persones que l'han de fer.

El model que d'alguna manera surt de la modificació de la llei jo l'entenc. Quan un és al capdavant o pot estar al capdavant d'una casa de la complexitat de la corporació vol tenir la major quantitat de poder. Per què? Perquè, si no, tal com es produeix ara, cada decisió la de consensuar amb els membres del consell d'administració, i això és lent, avorrit, penós, s'arriben a situacions que no són les volgudes.

Per tant, jo crec –i això sí que ho crec– que darrere de tot això hi ha un canvi de model centralitzat més en

determinades persones. Si aquestes persones tinguessin en compte la realitat plural de la societat catalana, probablement no hi podríem objectar res. El problema és si aquestes persones que han de prendre les decisions les prenen a favor d'un partit o d'un altre. Aquest és el problema.

Tercer, en el tema de..., el senyor Rodríguez ha fet unes al·lusions, jo ara li contestaré també en el mateix punt. Si volem estalviar en el cas de la corporació catalana, la corporació ha de decidir si suprimeix la Fórmula 1, si suprimeix la Champions, si suprimeix la lliga de futbol o el cinema de Hollywood. La resta, els canals es fan amb tot el material que hi ha dins de la casa, eh? Per tant, no és uns canals més o uns canals menys, sinó que és prendre les decisions, però també d'aquí es pot derivar una reducció d'audiència i del perfil de TV3. I això crea un problema perquè també li demanem als professionals que han de ser líders en el sector català. Si TV3 perd el lideratge un mes, la notícia del diari és: «TV3 no ha estat líder aquest mes.» I aquesta doble tensió és molt complicada de resoldre. S'ha de fer *bueno, bonito, barato*, no? Doncs, no és a vegades tan senzill ni tan simple.

Hi ha una qüestió que a mi em sembla molt interessant, que és en el tema de la col·laboració sector públic - sector privat. En els moments en els quals vivim només es pot entendre la televisió pública com la suma de les iniciatives públiques i privades i la col·laboració entre ambdues. No es pot substituir el personal de la televisió pública per personal privat, perquè jo crec que hi hauria una derivació contradictòria. Ara bé, també dic que el problema, a la televisió pública, la filosofia, l'essència, és el que surt per la pantalla, no l'organització de la casa ni molt menys els problemes sindicals que es podrien derivar d'una decisió o d'una altra.

Nosaltres no som partidaris que ningú vagi a parar al carrer, però també recordo que probablement en el sector audiovisual català hi han més persones treballant per la corporació fora de TV3 que a dins de TV3. Per tant, limitar el problema de TV3 al problema de la plantilla no resol el problema. I aquí és una de les qüestions que també s'hauria de parlar i s'hauria de decidir. A altres països està inventat, s'ha resolt el problema, amb aquesta col·laboració. Potser hi ha una iniciativa privada on col·labora personal de TV3 i personal de l'empresa privada.

També deixaré..., com que hi ha hagut una pregunta que m'ho permet, ho faré. Nosaltres estarem en desacord..., estem en acord amb la iniciativa publicoprivada, amb aquesta col·laboració. Estem en desacord a cedir TV3 o part de TV3 a determinats grups mediàtics, industrials que creuen que tenen dret a quedar-s'ho i que pensem que tenen el mateix dret que té qualsevol empresa catalana per fer-ho.

## La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el director de Barcelona Televisió, senyor Àngel Casas.

## Àngel Casas i Mas

Gràcies per la paciència, perquè estem arribant a les escriptorialles. Jo no conec gens la metodologia parlamentària, per tant, estic fet un embolic, eh?, tinc un autèntic embolic a l'hora de contestar. Sí que, si em permet, senyor Rodríguez, quan vostè ha citat que fèiem referència o ens acomodàvem o ens sentíem còmodes amb la llei anterior, no sé si es referia a mi, però jo li estic parlant de la llei actual. És a dir, el règim en el qual jo estic treballant i sobre el qual hem operat, el consell i jo i aquesta relació que li explicava, és absolutament dintre de la llei actual, i crec en la bonança, pel que fa a mi, que no és el mateix cas de la Llei de la corporació, ull!, jo tinc..., em toca d'esquitllada tot això, eh? Però el que és important és que se la creguin, la llei. O sigui que es cregui la llei i que se la creguin, i que la compleixin tal qual deia l'esperit de la llei. Aquí hi ha una cosa molt important.

Bé, pel que fa..., no ho sé, s'ha parlat un altre cop dels consellers, jo em remeto..., quan el senyor Ferrús feia els dos paràmetres pels quals política i professionalitat..., és que estic encantat perquè li estic contestant a totes les preguntes al senyor Ferrús aquesta nit amb exemple propi, però si vostè ha sentit els noms dels consellers que jo tinc en el consell d'administració, crec que s'ajusten bastant al concepte aquest que estem dient. És a dir, persones de provadíssima professionalitat de molts anys –potser no haurien de ser tan grans, potser haurien de ser més joves, però això ja és un altre tema–, però, i sobretot, que també han tingut la seva sensibilitat política àmpliament demostrada. No és per res, però explico com ho estem fent nosaltres i com ens funciona de bé, perquè entenen les dues posicions, i no li compliquen la vida al director. També jo sóc una «tele» molt petiteta i realment, doncs, les decisions que prenc i com operem nosaltres no té una repercussió en el país com té, evidentment, TV3 i totes les seves cadenes, però, és clar, al ciutadà de Barcelona la meua «tele» li costa 0,80 cèntims al mes, és una altra història.

Bé, jo que porto patint les retallades, jo la crisi la porto des que vaig entrar en la meua televisió. De l'any 2008, que vaig entrar a finals de l'any, fins ara a mi se m'ha rebaixat la dotació pressupostària en un 20 per cent. I qui ha patit? Segurament la qualitat de la pantalla. No ho crec, però potser sí la qualitat de la pantalla, però sobretot ho han patit aquests senyors. És a dir, també BTV dona molta feina a la indústria privada d'aquest país. Tots aquests senyors han treballat per a nosaltres, amb les seves pròpies empreses, vull dir, i alguns estan treballant encara, i si no estan treballant és perquè els costos no els puc pagar.

Per tant, compte amb les retallades, perquè jo sóc un botó, un exemple, una mostra, un microcosmos, però compte amb les retallades perquè estem destrossant una indústria que és molt creativa, que és molt potent, que té molt de futur i estem perdent tots aquests centenars de persones que surten cada any de les escoles i de les facultats, que aquest és un altre tema, que no crec que es parli en la llei, però que hi ha molta tela per tallar, estem perdent la seva qualitat i probablement ens marxaran.

Jo crec que és que..., m'allargaria molt perquè m'encanten els debats i, aleshores, ara jo m'arremangaria i em posaria no com director de BTV, sinó com a professional del tema i aquí podríem debatre unilateralment. Per tant, ho deixo aquí perquè a més ens espera l'Ibra.

## La presidenta

No sé a quina hora comença el Barça-Milan, però... Moltes gràcies, crec que ha estat un debat extraordinari, de veritat, eh?, que està enregistrat, ja els ho he dit. Vostès ens poden fer arribar tots els seus comentaris addicionals a les senyores i senyors diputats, o a través de la Mesa. En fi, jo crec que això només és el començament, veurem com acaba el projecte de llei o la modificació del projecte de llei. Però només els volia dir que aquí hi han tants debats... Crec que ens han d'ajudar, pel seu nivell de qualificació, eh?, i d'expertesa, a definir quelcom que potser no hem estat capaços de donar-nos compte i, en canvi, en altres sectors sí, com la comunicació audiovisual s'haurà de considerar en el futur com un servei d'interès general.

Per què ho diem de la telefonia i no de la comunicació audiovisual, si té un pes molt superior, o, en fi, en molts aspectes. Quasi vostès són responsables d'una part del sedentarisme del país –parlo amb ironia, eh?–, perquè són una part no només de la informació, de la generació d'opinió i de conducta, sinó també és una part molt important amb l'esport del lleure. Però també són economia d'arrossegament i creativitat d'arrossegament. Jo crec que aquí s'han mogut tants temes que no sé si aquesta modificació donarà per a tots, això el Govern i els grups parlamentaris són els que..., jo ara faig aquí de presidenta. I finalment, un tema que ens hauran d'ajudar molt, perquè està en qüestió la democràcia; no la política, eh?, la democràcia.

Hi ha un qüestionament clarament de la democràcia en aquesta relació perversa, i a vegades no prou analitzada, entre comunicació i política; o, ni tan sols això, comunicació i ciutadans. I comptin, perquè aquest sí que és un debat extraordinari, eh? I jo crec que, en part, el tema del CAC té a veure, eh?, amb això que estem parlant. Per això, amb l'orgull del país i les modificacions i imperfeccions que tinguem, compte, i jo crec que l'ètica de la comunicació està en joc amb una, en aquest moment, devaluació de la democràcia profunda, eh?, i substitució de la democràcia per mecanismes no democràtics, tecnocràtics o xinesos, diríem, és igual, amb una mena de paradigma, i bastant té a veure amb això que estem parlant, amb la llibertat d'expressió i també amb l'ètica.

Moltes gràcies. Aixequem la sessió.

Demà continuarem a les deu el seguit de compareixences d'això que en diem «experts», que ara ja veig que hi han definicions molt interessants del que és un expert i del pluralisme, que demà continuarem.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i nou minuts.